

007

ІЕН
ФЛЕМІНГ

КУЛЬОВА
БЛИСКАВКА

ДЖЕЙМС БОНД

IAN FLEMING PUBLICATIONS LIMITED

007

ІЄН
ФЛЕМІНГ

КУЛЬОВА
БЛИСКАВКА

ДЖЕЙМС БОНД

THUNDERBALL © Ian Fleming Publications Limited, 1961

The moral rights of the author have been asserted

Права автора захищені.

«JAMES BOND» і «007» є зареєстрованими торговими марками компанії «Danjaq LLC» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Limited».

Всі права захищені.

«Ian Fleming» логотип і «Ian Fleming signature» є зареєстрованими торговими марками компанії «The Ian Fleming Estate» і використовуються згідно із ліцензією від «Ian Fleming Publications Ltd».

Переклад з англійської *Алекса Антомонова*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

www.ianfleming.com

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,
nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

Нарешті сталося неминуче.

Здоров'я Бонда похитнулося.

Будь-який меха... організм час од часу потребує налаштування. Навіть якщо його частенько частувати горілкою-мартіні («збовтати, але не змішувати»), пестити шістдесятма сигаретами щодня, втішати гарними дівчатами і загартовувати рятуванням світу.

Ось і потрапив Бонд до санаторію – хто ж стане сперечатися з начальником (М. – від слова «мудрий») – але героєві всюди знайдеться місце для подвигу. Можна позмагатися в силі з пекельним апаратом для розтягування («made in Germany»), нажити смертельного ворога-аристократа з тонгу Макао й охмурити чарівну дівчину в білому халаті.

Я вже мовчу про дієту – це взагалі подвиг для найміцніших духом... шлунком!

Тепер можна і світ рятувати... Операція «Кульова блискавка» – наймасштабніший проєкт Секретної служби за всю історію її існування, і найкращому агентові доведеться викластися сповна, причому здебільшого під водою.

На тернистому шляху до перемоги над хитро-мудрим СПЕКТРОм усі засоби хороші – й у казино пограти, й акул постріляти, й голяком з дівчиною поплавати.

Хтось думає, що це «елементи солодкого життя» – та що ви знаєте про роботу секретного агента!

ВІДПОЧИНЬТЕ, МІСТЕРЕ БОНД!

Відпочиньте, містере Бонд! Настав один з тих рідкісних днів, коли життя здалося Джеймсові Бонду, за влучним виразом когось із великих, набором шансів з імовірністю шість проти чотирьох¹.

По-перше, йому було соромно за себе — само собою рідкісне явище. Джеймс страждав від похмілля, від болю розколювалася голова та крутило суглоби. Коли закашлявся — а паління завжди йде пліч-о-пліч з алкоголем і лише підсилює похмілля — хмаринка яскравих чорних цяточок пропливла перед очима, немов неймовірно великі амеби гладдю ставка. Останнім часом організм не раз сигналізував, що Бонд переборщує з випивкою. Останній бокал з віскі зі содовою в шикарній квартирі на Парк-Лейн² нічим особливо не відрізнявся від десяти попередніх, але вливати його в горлянку було важко, і він залишив після себе гіркуватий присмак та відчуття перенасиченості. Але після того, як організм повідомив йому те, Джеймс усе-таки погодився зіграти ще один ровер. По п'ять фунтів за сотню очок — і додому? Нема питань. Він грав, як останній дурень. Навіть тепер перед очима стояла дама пік з придуркуватою посмішкою Мони Лізи на одутлому обличчі, що тріумфально б'є його валета, дама, котра, як нагадав його партнер, має стовідсотково перебувати в супротивника на півдні та яка зіграла ключову роль у реконтрі (по-п'яному) у вели-

¹ Тобто, шанси досягнення мети менші, а ймовірність програшу — 6/10. Проте у разі виграшу ви отримуєте 1,5 долара додаткових на кожний поставлений.

² Центральна вулиця у Вестмінстері завдовжки 0,7 милі, частина лондонської внутрішньої кільцевої дороги, відокремлює Гайд-парк на заході від Мейфейр на сході. Орендна плата тут одна з найвищих у Лондоні.

кому шлемі¹. В результаті — чотири сотні очок вище лінії на користь опонентів та сто фунтів за двадцятиочковий робер... гроші чималі.

Бонд приклав до порізу на підборідді кровотамувальний галунний олівець і презирливо глянув на своє похмуре відображення у дзеркалі над умивальником. Безмозкий ідіот! А все — через чортову бездіяльність. Увесь місяць розбирати папери і ставити в дурнуватих дужках свій номер, а ще черкати протоколи, які від дня до дня ставали все саркастичнішими. Навіщо було горлати на безвинного офіцера чужого відділу, коли той сказав слово впоперек. Та ще секретарка Джеймса злягла з грипом, і на заміну прислали з резерву якусь дурепу, та ще й страховидло; вона зверталася до нього «сер» і розмовляла манірно, немов рот набитий фруктовими льодяниками. Черговий понеділок, черговий тиждень... У вікна стукає травневий дощ. Бонд проковтнув дві пігулки аспірину і потягнувся за іншою — від печії, як раптом у спальні задзвонив телефон. Гучний дзвінок означав, що телефонують з Контори.

Серце Джеймса калатало значно сильніше, ніж того потребували скажена їзда ранковим Лондоном і даремне очікування ліфта, через що довелося бігти на восьмий поверх сходами, — коли він витягнув крісло і сів, дивлячись у спокійні сірі, дивовижно прозорі очі людини, яку так добре знав. Що вони приховують?

— Добрий ранок, Джеймсе. Вибачте, що викликав вас ще й на світ не зазоріло, але в мене попереду насичений день. Хотів побалакати, перш ніж почнеться руханина.

Піднесення Бонда відразу згасло. У випадках, коли М. звертався до нього на ім'я, а не за номером, нічого путящого очікувати не доводилося. Найімовірніше, мова піде не про нове завдання, а про особисте прохання. Та й у голосі М. не чулося жодної напруги, яка б свідчила,

¹ Заявка на сьомому рівні у бриджі взяти усі 13 взяток. Реконтра майже вчетверо збільшує ставки.

що сталося щось екстраординарне. Вигляд у М. був зацікавленим, дружнім, ледь не співчутливим. Бонд про буркотів щось незрозуміле.

— Давно вас не бачив, Джеймсе. Як ся маєте? Тобто, як ваше здоров'я? — М. підняв зі столу аркушик паперу, якийсь бланк, немов збираючись зачитати його.

Гублячись у здогадках стосовно змісту папірця та взагалі усієї ситуації, Бонд нашорошено відповів:

— Усе гаразд, сер.

— А наша санчастина вважає інакше, Джеймсе, — тихо мовив М. — Щойно отримав результати вашого медичного обстеження. Думаю, вам треба почути, що тут написано.

Бонд сердито роздивлявся папірець. Цього тільки не вистачало!

— Я слухаю, сер! — відповів Джеймс, тримаючи голос під контролем.

М. оглянув Бонда уважним оцінливим поглядом, підніс папірець ближче до очей і почав читати: «Зазначений співробітник практично здоровий, однак, на жаль, його стиль життя навряд чи дозволить довго підтримувати гарну фізичну форму. Всупереч багатьом попередженням, він визнає, що викурює до шістдесяти сигарет з балканським тютюном, вміст нікотину в якому значно вищий, ніж у дешевих сортах. Поза службою щоденна доза алкогольних напоїв міцністю 60-70 пруф¹ у зазна-

¹ Одиниця вимірювання міцності напоїв; у Великій Британії історично дорівнює 7/4 градуса алкоголю. Назва веде до XVI століття, коли до платні англійським морякам додавали порцію рому. Щоб переконатися, що ром не розбавлений водою, доказ (англ. proof) його міцності наводили змішуванням з порохом. Порох не горів у суміші з вмістом алкоголю нижче 57%, тому міцність 57 градусів почали називати 100° proof. Величина 57,15% дуже близька до $4/7 \approx 0,5714$. Тож у Великій Британії застосовували коефіцієнт $7/4 = 1,75$ для перерахунку між об'ємним відсотком алкоголю і пруф. Так, 40-градусний напій позначали як англ. 70° proof, а чистий спирт — 175°.

ченого офіцера сукупно становить пів пляшки. В ході обстеження виявлено ознаки погіршення фізичного стану організму: язик обкладений, кров'яний тиск підвищений до 160/90, печінка збільшена. Пацієнт визнає, що страждає на часті головні болі у потиличній частині, має спазм у трапецієподібних м'язах, де промацуються так звані «фіброзні вузли». Упевнений, що ці симптоми є наслідком неправильного стилю життя зазначеного офіцера, який не прислухається до порад стосовно того, що потурання слабкостям не допомагає зняттю стресу, викликаного виконанням професійних обов'язків, а спричиняє отруєння організму, яке рано чи пізно відобразиться на фізичному стані зазначеного офіцера. Агенту 007 рекомендовано відпочинок та дотримання помірною режиму впродовж двох-трьох тижнів, чого, на наш погляд, буде достатньо для відновлення його працездатності та попередньої високопродуктивної фізичної форми».

М. поклав аркуш з медичним висновком у лоток з вихідними паперами. Потім поклав руки на стіл і суворо подивився на Бонда.

— Результати не блискучі, так, Джеймсе?

Бонд, приховуючи роздратування, мовив:

— Сер, я абсолютно здоровий. А головний біль може статися в будь-кого. Фіброзні вузли є у більшості гольферів. Як результат протягу після потіння. Аспірин і мазі — найкращі ліки. Це дрібниці, сер.

— Думати так — величезна помилка, Джеймсе, — жорстко обірвав М. — Пігулками можна зняти хіба що симптоми, хвороба залишається. Тільки заганяєте її всередину. В результаті отруєте організм, і недуга може перетворитися на хронічну. Хімія шкідлива для організму, вона суперечить нашій природі. Таке твердження справедливе і для продуктів, що ми споживаємо, — білий хліб без висівок, рафінований цукор з усіма видаленими з нього поживними речовинами, пастеризоване молоко, з якого випарували геть усі вітаміни, а також усе пере-

смажене та позбавлене природних властивостей. До речі, — М. витягнув з кишені записник і проконсультувався з ним: — А чи відомо вам, що містить наш хліб, окрім перемеленого борошна? — він спідлоба зиркнув на Бонда. — У ньому є чимало крейди, а ще перекис бензолу, хлор, сіль амонію і галун. — М. закрив записник і засунув його назад до кишені. — Що ви на це скажете?

Бонд, доволі спантеличений, з викликом відповів:

— Я вживаю небагато хліба, сер.

— Охоче вірю, — роздратовано відгукнувся М. — А скільки борошна жорнового млива ви споживаєте? Часто п'єте йогурт чи їсте сирі овочі, горіхи, свіжі фрукти?

— Практично ніколи, — посміхнувся Джеймс.

— Нічого смішного не бачу, — щоб надати ваги сказаному, М. постукав пальцем по столу. — Запамятайте мої слова: здоровим буде лише той, хто не протривить природі. Усі ваші проблеми, — Бонд відкрив рота, щоб заперечити, але М. жестом руки зупинив його, — а саме: глибоко прихована токсемія, що виявили лікарі, є наслідком неправильного способу життя. Чули коли-небудь прізвище Бірхер-Беннера¹? А Кнайпа², Присніца³, Ріклі⁴, Шрота чи Білца⁵?

¹ Максиміліан Оскар Бірхер-Беннер (1867–1939) — швейцарський лікар та ініціатор дієтологічних досліджень. Він у власному санаторії в Цюріху використовував збалансовану дієту, що складалася з овочів та фруктів, як засіб зцілення пацієнтів, на відміну від пануючих на кінець 19-го століття переконань. Найвідомішим його винаходом є мюслі.

² Себастьян Кнайп (1821–1897) — німецький католицький священник, який став відомим завдяки власній методиці водолікування.

³ Вінценц Присніц (1799–1851) — німецький цілитель, один з основоположників сучасного водолікування.

⁴ Арнольд Ріклі (1823–1906) — швейцарський цілитель, пропагандист так званого натуризму.

⁵ Натуропати: Йоханн Шрот (1798–1856) — австрійський, а Фрідріх Білц (1842–1922) — німецький натуропат.

— Аж ніяк, сер.

— Так я і знав. Проте варто вивчити праці цих фахівців. Усі вони — видатні натуропати, а їхні імена несправедливо забуті. На щастя, — очі М. збуджено блиснули, — у нас в Англії достатньо їхніх послідовників і природні методи лікування є доступними.

Бонд дивився на М. із щирим здивуванням. Що, чорт забирай, найшло на старого? Перші ознаки старечого слабоумства? Проте таким бадьорим Бонд давно М. не бачив. Холодні сірі очі були кристально прозорими, а шкіра на загартованому, вкритому зморшками обличчі просто сяяла здоров'ям. Навіть сталево-сиве волосся почорнішало. Звідки ж ця маячня?

М. потягнувся до лотка «вхідні папери», даючи зрозуміти, що розмову закінчено. — Це все, Джеймсе, — бадьоро промовив. — Міс Маніпенні владнала усі формальності. Гадаю, двох тижнів буде достатньо, щоб поставити вас на ноги — під кінець самі себе не впізнаєте. Повернетесь звідти новою людиною.

Бонд, не вірячи вухам, витріщився на М.

— Звідки повернуся, сер? — запитав здавленим голосом.

— Заклад має назву «Чагарниковий рай». Керує ним видатна людина — доктор Вейн, Джошуа Вейн. Великий авторитет у своїй царині. Йому шістдесят п'ять років, але виглядає зонайбільше на сорок. Він вами займеться. У них там найновіше обладнання, навіть є власна садиба з лікарськими травами, та й місцевість мальовнича. Санаторій розміщений біля Вашингтона — в Суссексі. Про відкладені справи не турбуйтеся, викиньте їх з голови на наступні два тижні. Відділ на період вашої відпустки очолить нуль-нуль-дев'ятий.

Бонд і далі не вірив власним вухам.

— Але, сер, я насправді в нормі. Ви впевнені, що мені це необхідно?

— Ні, — холодно відповів М. — Не просто необхідно, а життєво необхідно. Якщо ви, звісно, бажаєте залишитись у відділі подвійних нулів. Я не можу дозволити, щоб хтось із офіцерів цього відділу не був здоровим на всі сто відсотків. — М. нахилив голову над лотком і витягнув перше досьє. — Ви — вільні, нуль-нуль-сьомий, — мовив, не піднімаючи очей. Судячи з тону, розмову було закінчено.

Джеймс підвівся. Мовчки пройшов кабінетом до дверей, вийшов і з перебільшеною дбайливістю зачинив їх за собою. В приймальні міс Маніпенні зустріла його чарівливою посмішкою. Бонд підійшов і з усією силою хряпнув по її столу кулаком так, що друкарська машинка підскочила.

— У чому справа, Пенні? — люто заревів Бонд. — Старий зовсім злетів з катушок? Що за маячня! Будь я проклятий, якщо поїду. Це повна дурня!

Міс Маніпенні посміхалася, ніби нічого не сталося. — Керівник «Чагарникового раю» був надзвичайно люб'язним. Він обіцяв надати вам «миртові» апартаменти у флігелі й запевнив мене, що це чудова кімната з видом на садочок із лікувальними травами. Уявляєте, вони вирощують власні трави!

— Я по горло ситий їхніми клятими лікувальними травами. Пенні, будьте гарною дівчинкою, — благально мовив Бонд, — і скажіть, що в біса коїться? Яка муха його вкусила?

Міс Маніпенні, яка потайно боготворила Бонда, злaskавилась і змовницьки знизила голос:

— Насправді, я думаю, що у нього нове захоплення. Просто вам не пощастило — потрапили під гарячу руку. У нього свої таргани в голові стосовно підвищення ефективності управління. Був час, коли ми всі поголовно ходили до спортзалу. Потім — до мозкоправа, тобто до психоаналітика, однак його ви пропустили. Здається, тоді

були у відрядженні десь за кордоном. Голови відділків мали розповідати свої сни. Правда, той лікар довго у нас не протримався, певне, наші кошмари його здорово налякали. А минулого місяця у шефа стався простріл, і якийсь приятель із «Блейдс» — гадаю, з товстунів, які забагато п'ють, — міс Маніпенні скривила пухкенькі губки, — порекомендував йому цей заклад. Розказав, мовляв, що людина — це та сама машина, яка час од часу потребує поточного ремонту. Сказав, що навідується туди раз на рік, а тиждень коштує якихось двадцять гіней — напевне, він більше просаджує у «Блейдс» за день — і після процедур почувається просто пречудово. Самі знаєте, як М. полюбляє різні нововведення, тож він завітав туди на десять днів і повернувся окрилений. Учора прочитав мені лекцію на тему здорового способу життя, а сьогодні вранці я отримала посилку з купою баночок — патока, проросле жито і ще казна-що. Гадки не маю, що з цим робити. Боюся, доведеться згодувати своєму пуделю. Як там не є, а в такій гарній формі я його ще не бачила. Він дивовижно омолодився.

— Виглядає як той клятий живчик з реклами «Крюшен Солтс»¹. Але якого біса він вибрав мене, щоб закинути в ту богадільню?

Міс Маніпенні підбадьорливо посміхнулася:

— Самі знаєте, якої він про вас високої думки. А може, і не знаєте... Коли отримав медичну картку, відразу ж наказав забронювати той санаторій, — міс Маніпенні скосила очі на кінчик носа. — Проте, Джеймсе, невже ви справді стільки п'єте і так багато палите? Це шкідливо для здоров'я, самі розумієте. — Вона подивилася на нього по-материнськи турботливо.

Бонд із останніх сил стримував гнів. Зібравши волю в кулак, вирішив віджартуватися:

¹ Аналог «чудодейних» біологічних домішок 1960-х років.

— Краще померти від випивки, ніж од спраги. Щодо сигарет, то палю я лише тоді, коли не знаю, чим зайняти руки, — немов збоку чув, як його бляклі слова випадають із пересохлого рота, немов відвалюється застарілий шлак у згаслому каміні. Годі балачок, подвійний бренд і зі содовою — і негайно!

Маніпенні скривила губки у несхвальну лінію:

— Щодо рук, то я чула протилежне...

— Усе, Пенні, припини! — кинув Бонд роздратовано і попрямував до дверей. — Ще раз почую від тебе закиди — повернуся з вигнання і наляскаю тебе так, що за машинку без подушки не сядеш.

Міс Маніпенні обдарувала його солодкою усмішкою і парирувала:

— Не думаю, Джеймсе, що після двох тижнів на горішках та лимонному соці ви будете здатні когось наляскати.

Бонд видав звук — щось середнє між хмиканням та звірячим риком, і кулею вискочив з приймальні.

«ЧАГАРНИКОВИЙ РАЙ»

Джеймс Бонд закинув саквояж у багажник допотопного «остіна» шоколадного кольору, а сам вмоствився на передньому сидінні поруч із таксистом — прищавим рудоволосим парубком у чорній шкіряній куртці. Молодик витягнув з нагрудної кишені гребінець, ретельно причесав модняву зачіску «качачий хвостик», неквапливо засунув гребінець назад до кишені й тільки тоді натиснув стартер. Цей ритуал із зачісуванням, на думку Бонда, мав переконати пасажира, що водій чхати хотів на свою роботу та платню, яку вона дає, і візникує тільки з благодійною метою. Таке самовпевнене ставлення до праці серед молоді значно поширилося після війни. Хлопчина, подумав Бонд, заробляє фунтів двадцять на тиждень, презирливо ставиться до батьків і мріє стати Томмі Стілом¹. Не його провина, що він народився в суспільстві споживання, у державі загального добробуту в епоху атомних бомб та освоювання космосу. Для нього життя було безтурботним і не мало особливого сенсу.

— Далеко до «Чагарникового раю»? — спитав Бонд.

Молодик вправно газонував довкола клумби і перемкнувся на підвищену.

— Приблизно пів години, — він натиснув на акселератор і чітко, хоча й ризиковано обігнав вантажівку на перехресті.

— Бачу, ти даєш під хвіст своїй «ластівці»...

Водій скосив очі вбік — подивитися, чи над ним не глузують, а коли переконався, що ні, трохи розслабився.

— Батяня не бажає розщедритися на щось пристойніше. Каже, що це корито прослужило йому двадцять

¹ Томмі Стіла (нар. 1936 р.) вважають першою в історії британською зіркою рок-н-ролу. Кавалер ордена Британської Імперії.

років і мені прослужить ще стільки. Та нічого, сам гроші відкладаю. Вже назбирав половину.

Бонд вирішив, що його первісна оцінка молодика була надто суворою.

— Що збираєшся придбати?

— «Фольксваген мінівен». Буду возити народ до Брайтона.

— Гарна ідея. В Брайтоні грошеньт багато.

— І не кажи, — молодик пожвавішав. — Єдиного разу, коли я туди навідався, підхопив двох букмекерів, які попросили відвезти їх із двома шльондрами до Лондона. Десять фунтів плюс п'ятірка чайових. Непогано, так?

— Підфартило. Але є й інший бік Брайтона. Треба пильнувати, щоб не пограбували чи не «кинули». У Брайтоні багато шпани. Як там «Відро крові»¹, все ще стоїть?

— Вони так і не відкрилися після тієї скандалюки, про яку трубили усі газети, — молодик нарешті сприйняв Бонда за рівню й окинув його оцінливим оком, в якому читалася повага. — А ви до халатників лікуватися чи провідати когось?

— До халатників?

— Ну так. Там суцільні доходяги, — відповів лаконічно водій. — Ви не дуже схожі на тих, кого я зазвичай туди привожу. Здебільшого — товстухи та дідугани, які благають не гнати машину, бо це, мовляв, струшує їхній ішіас чи як там його.

Бонд розсміявся.

— Мене відправили сюди у вигнання на два тижні. Лікар вважає, що це буде мені корисним. Типу, відпочинку. А що місцеві кажуть про санаторій та його відвідувачів?

¹ Ідеться про величезний скандал кінця 50-х, коли виявилось, що вищі поліцейські чини Брайтона беруть хабарі за «кришування» «Астор-клубу» на Кінгс-роуд, більш відомого як «Відро крові», названого так на честь популярної американської комедії 1959 року.

Молодик звернув із брайтонської дороги і покотив у західному напрямку під Даунс¹ через Пойнінгс і Фалкінг пасторальною місцевістю.

— Народ вважає їх диваками. Товстосуми, але грошей на вітер не кидають. На них трохи заробляють чайні салони, особливо на тих, хто сачкує, — він поглянув на Бонда. — Не дивуйтеся. Дорослі люди, дехто з них навіть великі цабе у Сіті, ганяють на своїх «бентлі» околицями, голодні, наче чорти, а як забачать кафе — відразу пнуться туди на горнятко чаю. Це усе, що їм дозволено. Та коли бачать, що за сусіднім столиком наминають бутери й тістечка — «ламаються» і замовляють повні тарілки жання, коротше, мов ті дітлахи, котрі потрапили до комори. Та ще по боках роздивляються — чи вони не «запалилися». Ніколи б не подумав, що таких людей може хтось присоромити.

— Це виглядає безглуздо, позаяк вони платять, напевне, чималі гроші за лікування чи як там воно називається.

— Я ще можу зрозуміти, — обурено продовжив молодик, — коли з вас здирають двадцять фунтів за тиждень та годують тричі на день, але як можна за двадцятку годувати гарячою водою — ще вже вапше. У голові не вкладається.

— Думаю, в цьому і полягає лікування. Напевне, воно того варте, якщо пацієнти почуваються краще.

— Гадаю, ви праві, — неохоче погодився водій. — Деякі насправді мають інакший вигляд, коли я відвожу їх назад на станцію. — Він хихикнув. — Проте дехто перетворюється на справжніх козлів після тижня на капусті. Може, й мені одного дня спробувати?

— Тобто?

¹ Височина, одна з чотирьох областей із покладами крейди в Південній Англії. Нині — національний парк.

Молодик зиркнув на Бонда. Але, пригадавши його розсудливі коментарі стосовно Брайтона, пояснив:

— Є в нас у Вашингтоні одна діваха. Крутихвістка. Така собі місцева шльондра. Працює офіціанткою в чайному салоні «Медовий вулик». Крутить шури-мури з багатьма нашими пацанами. Фунт з носа, що вона добряче розуміється і на французьких штучках. Завжди можна скористатись її послугами. Так ось, цього року чутки про неї дісталися «Раю», і дехто зі старих цапів вирішив узяти над Поллі шефство. Поллі Грейс — так її звать. Забирали діваху на своїх «бентлі» і катались аж до закинутих каменоломень під самі Даунс. Пробив її зоряний час. Проблема в тому, що вони платили їй п'ятірку, а іноді десятку, і вона дуже швидко відчула смак солодкого життя. Для більшості наших Поллі стала, так би мовити, переоціненою. Інфляція свого роду. Приблизно місяць тому вона похерила працю у «Вулику», і що ви думаєте? — молодик ледь не зірвався на крик від обурення. — Вона за дві сотні фунтів придбала уживаний «остін метрополітен» і тепер приймає на колесах. Як ті лондонські шльондри з Карсон-стріт¹, про яких писали в газетах. Тепер вона їздить до Брайтона, Люїса, деінде, де може знайти охочих, а між поїздками навідується до каменоломень з тими дідуганами з «Раю»! Куди світ котиться! — Молодик спересердя люто натиснув на клаксон, чим перелякав парочку на велосипеді-тандемі так, що вони ледь не впали у кювет.

— Т-так, неприємна ситуація, — серйозно протягнув Бонд. — Не думав, що ті доходяги будуть спроможні на такі подвиги після горіхових котлет та кульбабового вина чи іншого, чим вони там живляться.

Хлопець хмикнув.

¹ Вулиця у фешенебельному районі Мейфейр.

— Це ви так вважаєте. Тобто, — він подумав, що висловився надто категорично, — насправді, ми усі так мислили. Але мій приятель, син одного з тамтешніх лікарів, якось поспілкувався з батьком на цю тему, кружним шляхом, так би мовити. І той сказав — ні. Пояснив, що вони там сидять на дієті, ніякого алкоголю, багато відпочивають, масажі різні, гарячі та холодні ванни, мовляв, це очищує кров і тонізує організм, якщо розумієте, про що я. Пробуджує бажання в тих старих цапів, і вони знову починають бити копитами, як у тій пісні Розмарі Клуні¹.

Бонд розсміявся.

— Ну-ну, напевне, в тому санаторії не все так погано.

Дорожній знак сповістив: «Чагарниковий Рай. Шлях до здоров'я. Перший поворот праворуч. Дотримуйтеся тиші, будь ласка». Дорога тягнулася через широкий пролісок з ялинок та вічнозелених дерев, якими поросли схили Даунс. Попереду завиднілася висока стіна, потім — головний в'їзд у вигляді химерного парапету з бійницями і павільйоном у вікторіанському стилі, з димаря якого посеред мовчазних дерев тягнувся до неба димок. Таксі проїхало всередину і покотило гравійною стежкою, що вилялася між лаврових кущів. Літня пара при звуці клаксона відсахнулася зі стежки на акуратно підстрижений газон з висадженими вздовж охайного бордюру квітами, а далі понуро чвалали постояльниці — поодинокі й парами — на фоні монструозної вікторіанської будівлі з довжезною зааскленою терасою, що видавалася на газон.

Молодик пригальмував під масивним портиком із зубчастим дахом. Обіч лакованих, оббитих залізом арочних дверей виблискувала глазур'ю висока урна, зверху

¹ Розмарі Клуні (1928–2002) — американська естрадна співачка, до речі, тітка Джорджа Клуні. Багато гастролювала з Бінгом Кросбі. Справжнім її тріумфом стало виконання пісні «Mambo Italiano» (1954).

табличка: «Палити заборонено. Просимо викинути сигарету». Бонд вийшов з машини, витягнув із багажника саквояж, а молодикові дав десять шилінгів на чай. Той прийняв це як належне і сказав:

— Якщо забажаєте втекти звідти, зателефонуйте мені. Поллі — не єдина дівчина. А при дорозі на Брайтон я знаю кафе, де готують маффіни з масляним кремом. Бувайте! — І, врубавши задню передачу, поїхав стежкою до виїзду. Бонд підняв саквояж і приречено піднявся східцями до масивних дверей.

Усередині було тепло й затишно. За стійкою просторого, оздобленого дубовими панелями холу небезпечно красива дівчина у накрохмаленій білій уніформі енергійно привітала прибулого. Коли Джеймс розписався в гостьовій книзі, повела його анфіладою похмуро мебльованих кімнат загального користування, потім білим коридором зовсім без запаху до задньої частини будинку. Тут вони пройшли через інші двері до флігеля — довгої, низької будівлі, побудованої нашвидкуруч, з кімнатами по обидва боки центрального проходу. Кімнати мали назви квітів та кущів. Дівчина провела Бонда до «миртової» кімнати, сказала, що «директор» прийме його за годину — о шостій, і залишила на самоті.

Кімната як кімната, меблі — як меблі, нічого особливого, хіба що фіранки веселенькі. Ліжко вкрите ковдрою з електропідігрівом. Біля ліжка на тумбочці — ваза з трьома чорнобривцями, там же — книга «Природні методи лікування» Алана Мойля, Ч.Б.А.Н. Бонд розгорнув книгу, аби дізнатися, що означає така дивна аббревіатура. Виявилось: Член Британської Асоціації Натуропатів. Джеймс вимкнув центральне опалення і широко розчинив вікно. Садочок з лікувальними травами — рівно посаджені довкола центрального кола грядки з низкорослих безіменних рослин, які підморгували квітками. Бонд розпакував валізу і сів у єдине в кім-

наті крісло почитати, як вигнати шкідливі речовини з організму. Він довідався багато цікавого про такі продукти, про які ніколи раніше не чув, а саме «калієвий бульйон», «горіховий фарш», а також про загадкову кору «безсолодового іржавого в'яза». Значно просунувся у знаннях про масаж і міркував над розподілом цього мистецтва на такі підрозділи, як «поздовжнє погладжування», «поперечне погладжування», «тертя», «проминання», «розминання», «постукування» та «вібраційний масаж», як раптом зазвонив телефон. Дівочий голос сказав, що містер Вейн буде радий оглянути його в консультаційній кімнаті «А» через п'ять хвилин.

Рукостискання у містера Джошуа Вейна було міцним, долоня сухою, а голос звучним і бадьорим. Під густою шевелюрою та лобом без жодної зморшки сяяли прозорі карі очі, а на губах грала по-християнському щира посмішка. Прихід Бонда його спантеличив. Бездоганно чистий халат з короткими рукавами відкривав мускулісті руки. З-під халата виглядали штани в тонку світлу смужку, які, на погляд Бонда, були недоречними. Взутий у сандалі зі шкарпетками консервативного сірого кольору, він пружистою ходою прогулювався оглядовою кімнатою.

Містер Вейн запропонував Бонду роздягнутися до трусів, а коли побачив шрами, задумливо протягнув:

— Боже мій, ви немов на війні побували.

— Було діло, — байдуже відгукнувся Бонд, — ледь не влучили.

— Справді! Війна між народами — річ страшна. Газрад, дихайте глибоко, — Містер Вейн послухав Бонда спереду і ззаду, зміряв кров'яний тиск, зважив, заніс у картку зріст, а потім запросив лягти на кушетку обличчям донизу і перевірити суглоби та хребет м'якими пальцями досвідченого спеціаліста.

Поки Бонд одягався, Вейн щось жваво писав у карточці.

— Що ж, містере Бонд, — нарешті сказав, відкинувшись на стільці, — нічого серйозного я не знайшов. Тиск крові трохи підвищений, невеличке остеопатичне ушкодження у верхній частині хребта, що, ймовірно, і є причиною головного болю. А також — певна крижово-клубова деформація в кістках таза, яка могла виникнути внаслідок невеликого падіння. — Містер Вейн підняв брови, шукаючи підтвердження.

— Цілком імовірно, — погодився Бонд, подумавши, що йдеться, напевне, про те «невдале падіння», коли довелося стрибати на ходу з «Арльберзького експреса»¹ після того, як Хайнкель та його братія нарешті добралися до нього під час угорського повстання 1956 року.

— Ось як ми зробимо, — містер Вейн витягнув заготовлений формуляр і почав ставити «галочки» у відповідних клітинках. — Строга дієта впродовж тижня для очищення крові від токсинів. Масаж для підняття тону, промивання, гарячі та холодні ванни, остеопатичне лікування, а також короткий курс витягування, щоб позбутися ушкоджень. Це має твердо поставити вас на ноги. І, звісно, повний спокій. Відпочиньте, містере Бонд. Я розумію, що ви державний службовець, отже, вам буде корисно на деякий час забути про паперову роботу. — Вейн підвівся і простягнув Бондові заповнену форму. — Процедурні кімнати відкриють за пів години, і я не бачу протипоказань розпочати лікування з нинішнього дня.

— Дякую щиро, — Бонд узяв аркушик і пробіг його оком. — До речі, а що за витягування?

¹ Один із варіантів «Східного експреса», коли частину маршруту перенесли на Арльберзьку залізницю на час Рурського конфлікту 1923 року. Маршрут функціонував у 1930–1939 та 1945–1962 роках.

— Механічний пристрій для розтягування в'язових кісток. Дуже корисна річ, — містер Вейн поблажливо посміхнувся. — Не звертайте уваги на те, що можете почути від інших пацієнтів. Дехто називає його «дибою». Самі знаєте, який у нас дотепний на жарти народ.

— Ще б пак!

Бонд вийшов з оглядової і білим коридором повернувся до кімнат загального користування, де скупчилися підстаркуваті мешканці санаторію, здебільшого жінки середнього класу, майже поголовно вдягнені у потворні стьобані халати. Спека, духота і цей базар нагнали на Бонда клаустрофобію. Він просунувся крізь натовп до дверей і радісно вийшов на свіже повітря.

Тут Джеймс задумливо поплентався акуратною вузькою доріжкою, вдихаючи кислуватий запах лавра та рокитника. Чи витримає він тут? Може, знайде, як вибратися з цієї діри без звільнення з Контори? Занурившись у думки, він ледь не налетів на дівчину в білому, яка вискочила з-за різкого повороту, прихованого густими кущами. Тієї секунди, коли вона виникла на його шляху і обдарувала збентеженою посмішкою, з-за повороту слідом за дівчиною вистрибнув бузкового кольору «бентлі». Ще мить — і вона потрапила б під колеса, тому Бонд зробив швидкий матадорський випад убік, схопив дівчину за талію і, різко крутнувши стегнами, буквально вихопив її з-під коліс. Опустив незнайомку на землю лише тоді, коли «бентлі», загальмувавши на сухому гравію, вийшов із заносу і зупинився. Долоня Джеймса ще зберігала пружність її грудей. Дівчина злякано зойкнула й окинула Бонда стривоженим поглядом. Потім, усвідомивши, що щойно трапилося, захекано подякувала і рушила до автомобіля.

Дверцята з водійського боку відчинилися, з автомобіля неквапливо вийшов чоловік.

— Вибачте. З вами усе гаразд? — потім, побачивши знайоме обличчя, вкрадливо продовжив: — Боже, це ж наша красуня Патриція! Як ся маєш, Пат? Що ти мені приготувала?

Чоловік був просто красунчиком — бронзова засмага, акуратні вусики над щільно стиснутими губами, цілувати котрі мріє будь-яка жінка. Правильні риси припускали наявність іспанської чи латиноамериканської крові, а краєчки живих карих очей були дивно чи, як сказала би жінка — інтригуюче, підняті. Чоловік атлетичної статури, на зріст не менше шести футів, був одягнений у ідеального покрою бежевий у сосонку твідовий костюм, який можна пошити лише в «Андерсон та Шеппард»¹. Біла шовкова сорочка і темно-червона в цяточку краватка виглядали з-під темно-коричневого з V-подібним вирізом светра з вовни лами. Бонд відніс його до категорії блискучих ловеласів, які спроможні підкорити будь-яку жінку і, при можливості, скористатись її капіталом.

Дівчина остаточно оговталась і накинулася на красунчика:

— Їздити треба обережніше, графе Ліппе. Самі знаєте: цією дорогою прогулюються і пацієнти, і медперсонал. Якби не цей джентльмен, — вона посміхнулася Бонду, — ви би мене просто розчавили. До того ж, на в'їзді поставлений знак для водіїв — дотримуватися оптимальної швидкості.

— Вибач, любонько, я поспішав. Запізнююся на зустріч з нашим добрим лікарем Вейном. Я знову потребую декарбонізації, цього разу після двох тижнів у Парижі, — він повернувся до Бонда і дещо поблажливо сказав: — Дякую вам, сер. У вас відмінна реакція. А зараз прошу мені пробачити... — Він підняв руку у привітанні, вліз у свій «бентлі» і відчालив.

¹ Славетна кравецька компанія, заснована 1906 року. Тут одягалися Фред Астер, Гарі Купер і досі одягається принц Чарльз.

— Я теж запізнююся, — мовила дівчина, і вони з Бондом рушили слідом за «бентлі».

Джеймс вирішив зав'язати розмову і з'ясував, що дівчина працює в «Чагарниковому раю» майже три роки. Тут їй подобається. А чи надовго він до них? Вони розбалакалися.

Дівчина мала атлетичну статуру, яку Бонд бачив хіба що у тих, хто грає в теніс, займається фігурним ковзанням чи кінним спортом. Вона мала міцну, збиту фігурку, а дівчата, які багато часу проводили на повітрі, завжди приваблювали його свіжим виглядом і, зазвичай, чуйним ротиком, який у поєднанні з упевненою поведінкою є викликом для справжніх чоловіків. Дівчина була вдягнена у жіночий варіант такої ж білої уніформи, як у доктора Вейна, котра не могла приховати усіх вигинів її тіла, з чого було зрозуміло, що під білим халатом одягу в неї небагато. Бонд запитав, чи не скучно їй тут і чим вона займається у вільний час.

Вона прийняла подачу з посмішкою й охоче відповіла:

— У мене є маленька машинка, і я багато їжджу околицями. До того ж тут багато піших маршрутів. Місця чудові, та й люди цікаві. Ось хоча б цей граф Ліппе. Він навідується сюди щороку. Розповідав мені фантастичні історії про Далекий Схід — про Китай та інші країни. У нього якийсь бізнес у місті, що називається Макао. Це біля Гонконгу, чи не так?

— Саме так, — отже, його трохи задерті догори очі — не що інше, як домішка китайської крові. Цікаво дізнатися його історію. Ймовірно, в ньому тече і португальська кров, якщо він з Макао.

Бонд та дівчина підійшли до центрального входу. В задушному вестибюлі вона сказала:

— Я маю бігти. Дякую вам іще раз, — знову посмінулась, але цього разу, під пильним поглядом дівчини за стійкою реєстрації, посмішка була нейтральною. — Сподіваюся, вам у нас сподобається. — І, розвернувшись,

поспішила до процедурних. Бонд пішов слідом, не спроможний відвернути очі від її сексуальних сідниць. Потім поглянув на годинник і спустився сходами до бездоганно вичищеного підвального приміщення з легким запахом оливкової олії і засобу для дезінфекції.

За дверима з написом «Процедури для чоловіків» Бонд потрапив до рук накачаного, як каучуковий велетень, масажиста у штанях та спортивній майці. Джеймс роздягнувся і, обгорнувшись рушником, пішов слідом за чоловіком уздовж низки відсіків, відгороджених один від одного пластиковими завісами. В першій кабінці лежали — бік до боку — два дідугани під електричними ковдрами-саунами, піг лився рікою по їхніх буряково-червоних обличчях. У наступній стояли два столи для масажу. На одному лежало бліде, все у складках, тіло молодого, але дуже дорідного чоловіка, котрий непристойно, як драглі, розгойдувався під ударами масажиста. Бонд, ледь стримуючи огиду від такого видовиська, зняв рушника, ліг на інший стіл обличчям донизу й віддався найінтенсивнішому в своєму житті масажу.

Крізь туман нюючих м'язів та сухожиль він почув, як товстун поруч сповз зі столу, а трохи згодом його місце зайняв інший пацієнт. Почувся голос масажиста:

— Вибачте, сер, але годинник доведеться зняти.

Чемний, трохи улесливий голос, який Бонд одразу впізнав, авторитетно заперечив:

— Дурниці, друже мій. Я приїжджаю не вперше і ніколи не знімав годинника. Я хотів би залишити його і цього разу.

— Вибачте, сер, — відповів масажист увічливо, але твердо, — напевне, вас раніше обслуговував інший спеціаліст. Годинник заважатиме току крові при масажі руки й п'ясті. Дозвольте, сер...

Настала тиша. Бонд майже фізично відчував, як граф Ліппе вгамовує гнів. Слова, які він нарешті виплюнув, нагадували радше зміїне шипіння.

— Знімайте, — «чорт з вами» можна було не додавати, це само собою розумілося. Фраза так і залишилася незавершеною.

— Дякую, сер.

Цей невеличкий інцидент змусив Бонда замислитися. Нічого дивного у проханні зняти годинник він не бачив. Навіщо опиратися? Виглядало по-дитячому.

— Поверніться на спину, сер.

Бонд послухався. Тепер він міг повернути голову, тож скосив очі праворуч. Голова графа Ліппе була повернута в інший бік, ліва рука звисала зі столу. На фоні засмаги виділялася біла смужка шкіри під браслетом. По центру кола, де мав бути годинник, виднілося татуювання — невеличкий зигзаг, перекреслений двома вертикальними рисочками. Ось що приховував граф Ліппе! Треба зателефонувати до архіву і запитати, чи є у них дані, в кого таке татуювання на зап'ясті.

ДИБА

Наприкінці годинної процедури Бонд почувався так, немов його випотрошили, а тельбухи пропустили через прес для вичавлювання. Він натягнув одяг і, проклинаючи М., нетвердим поступом піднявся сходами, де, на відміну від середовища оголених у підвалі, панувала цивілізована атмосфера. Біля входу до центральної вітальні були дві телефонні кабінки. Він через комутатор зателефонував на єдиний номер Контори, який з'єднував її зі зовнішнім світом. Бонд знав, що всі дзвінки на цей номер записують. Попросив перемкнути його на архів — і почув знайому звукову луку, що означало: лінію прослуховують. Він сказав номер начальника архіву і поставив запитання, додавши, що об'єкт — азіат, най-

імовірніше, португальського походження. Через десять хвилин начальник архіву повернувся на лінію.

— Це — знак тонгів¹, — відповів трохи спантеличений голос. — А точніше — клан «Червоної блискавки». Дуже незвично для них мати членом нечистокровного китайця. Ця організація не є напіврелігійною, як інші, вона — суто злочинна. Відділок «Г» одного разу стикався з нею. Вони працюють на території Гонконгу, хоч їхня штаб-квартира міститься на іншому боці затоки, в Макао. Відділок «Г» заплатив великі гроші, щоби впровадити свого агента в їхню кур'єрську службу на лінії Гонконг — Пекін. Усе працювало ідеально, допоки вони не вирішили запустити цим ланцюгом насправді важливі речі. А тоді стався провал. Ми втратили двох агентів. Виявилось, що комуняки уклали з цією організацією якусь угоду, і хтось був подвійним агентом. Коротше, ситуація препогана. Відтоді ця група час од часу спливала в різних справах, пов'язаних з торгівлею наркотиками, контрабандою золота до Індії, торгівлею живим товаром. Хлопці вони серйозні, тож ми зацікавлені в будь-якій інформації.

— Дякую за довідку, — мовив Бонд. — Поки що не маю нічого конкретного. Я вперше чую про цю «Червону блискавку». Буду тримати вас у курсі, коли щось дізнаюся. Бувайте.

Бонд у роздумах повісив слухавку. Цікава ситуація вимальовується... Що цей тип робить у «Чагарниковому раю»? Коли Джеймс виходив з будки, його увагу привернув різкий рух у кабінці по сусідству. Граф Ліппе, спиною до Бонда, щойно зняв слухавку. Як довго він тут? Чув, про що питав Бонд? Чи його коментар наприкінці розмови? Десь усередині почало поширюватися добре

¹ Про китайські мафіозні угруповання — читай І.Флемінга «Доктор Ноу».

знайоме відчуття — сигнал того, що він, ймовірно, допустив страшну та безглузду помилку.

Джеймс поглянув на годинник — пів на восьму. Проїшов крізь вітальню до столової зали під скляним дахом, де подавали «вечерю». Джеймс назвав своє ім'я немолодій жінці з обличчям тюремної наглядачки, що стояла за довгим прилавком. Вона знайшла його в списку і видала гарячий овочевий суп у пластиковому кухолі. Бонд узяв кухню і стурбовано запитав:

— Це що, все?

Жіночка і не думала посміхатися.

— Вам пощастило, — відповіла серйозно. — При голодуванні ви би й того не отримали. А так вам призначена щоденна порція супу опівдні та дві чашки чаю о четвертій.

Бонд вимучено посміхнувся, відніс потворний кухню до одного зі столиків біля вікна з видом на темний лужок, сів і почав сьорбати ріденький суп, роздивляючись товаришів по нещастю, які в'яло, безцільно тинялися залою. У нього прокинулися симпатія та співчуття до цих нещасних бідолах, бо тепер він став членом їхнього клубу. Проїшов, так би мовити, ініціацію. Джеймс випив суп до останнього кубика моркви і поплентався до кімнати, роздумуючи про графа Ліппе, про те, як він спатиме, але найбільше — розмірковуючи, як засне на порожній шлунок.

Після двох днів такого життя Бонд почувався препогано. Йому постійно докучав слабкий головний біль, білки очей пожовтішали, язик сильно обклало. Масажист порадив не тривожитися, мовляв, усе триває за планом. Так отрута залишає тіло. Бонд, постійно перебуваючи в апатичному стані, не сперечався. Ніщо більше не становило цінності, крім апельсина та склянки гарячої води на сніданок, супу і чаю, який Бонд начиняв під зав'язку коричневим цукром— єдине послаблення, що дозволив містер Вейн.

На третій день після тортур масажу та шоку крижаної ванни Джеймс, згідно з програмою заходів, мав відвідати «остеопатичні маніпуляції та розтягування». Його скерували до іншої частини підвалу — порожньої та усамітненої. Бонд штовхнув потрібні двері, очікуючи потрапити до лап чергового волохатого З-молодика, який грав м'язами («З», як він дізнався, означало «здоровий» — і так називали себе справжні натуропати). На порозі зупинився, як укопаний. Біля кушетки на нього чекала та дівчина — Патриція, яку не зустрів із першого дня. Зачинивши за собою двері, він сказав:

— Боже мій, ось, значить, чим ви тут займаєтеся.

Вона звикла до чоловічої реакції і сприйняла його зауваження за образу. Без тієї посмішки Патриція діловито відповіла:

— Майже десять відсотків остеопатів — жінки. Зніміть, будь ласка, одяг. Роздягайтеся до трусів.

Коли Бонд, трохи здивовано, виконав наказ, дівчина обійшла його кругом, роздивляючись чисто професійним поглядом. Залишивши без коментарів покрите шрами тіло, вона звеліла лягти на кушетку обличчям донизу і точними, сильними відпрацьованими рухами почала його обробляти.

Дуже скоро Бонд усвідомив, що дівчина — справжній майстер своєї справи. Його мускулисте тіло, навмисно розслаблене, не становило для неї проблеми. Джеймс навіть відчув деяку протиприродну невідповідність у такому нейтральному протистоянні між привабливою дівчиною та напівоголеним чоловіком. Наприкінці сеансу вона наказала йому стати на ноги та зімкнути руки у неї за шиєю. Очі дівчини, лише за кілька дюймів від нього, не виражали нічого, крім професійної зосередженості. Вона сильно потягнулася назад, напевне, для того, щоб усунути затиснення у верхній частині хребта. Для Бонда це було занадто. Коли в кінці вправи вона попросила прибрати руки, він не послухався, а навпаки, стиснув їх

міцніше, притягнув її голову до себе і поцілував у губи. Патриція підпірнула під його руками і випрямилася, щоки горіли, очі блищали від обурення. Бонд усміхнувся, розуміючи, що тільки швидка реакція врятувала його від найсильнішого ляпаса, який він будь-коли отримував, і мовив:

— Я просто не міг стриматися. Навіщо з такими губами йти в остеопати.

Лють у її очах трохи вщухла.

— Чоловік, який насмілювався останнього разу таке вчинити, змушений був поїхати додому першим же поїздом, — сказала вона.

Бонд розсміявся і зробив крок уперед.

— Якщо це допоможе мені вирватися з цього клятого концтабору, я поцілував би вас іще раз.

— Не верзійте казна-що, — мовила дівчина. — Збирайте речі, у вас за розкладом — пів години витягування. — І похмуро додала: — Це вас трохи приборкає.

— Гаразд, гаразд, — відгукнувся Джеймс. — Тільки пообіцяйте мені побачення у свій найближчий вихідний.

— Поживемо-побачимо. Багато чого залежить від того, як ви сприймете наступну процедуру, — вона відчинила двері. Бонд зібрав одяг і вирушив слідом, ледь не наштовхнувшись на чоловіка, який ішов коридором. Граф Ліппе — власною персоною — у слаксах та вітрівці. Джеймса він проігнорував, а Патрицію обдарував поспішкою і сказав з легким поклоном:

— Ось іду, як ягня на заклання. Сподіваюся, сьогодні ви мене катуватимете упівсили, — в очах на мить спалахнули вогники.

— Роздягайтеся поки що, — жваво відповіла дівчина. — Я повернуся за хвилинку, тільки-но відведу містера Бонда на розтягування. — І вона рушила коридором, Бонд — слідом.

Патриція завела його в маленьку кімнату, наказала Джеймсу покласти речі на стілець і відсунула пластикову

завісу. За нею була дивного виду хірургічна шкіряна з алюмінієм кушетка. Бонду вона зовсім не сподобалася. Поки дівчина поралася з численними ремінцями, прикріпленими до обтягнутих тканиною частин на роликах, Джеймс з підозрою розглядав цей винахід інженерної думки. Під столом стояв потужний електричний двигун з табличкою, яка проголошувала, що це «Механічний стіл до розтягування «Геркулес». Силовий привід у формі спарених стрижнів тягнувся з верхньої кришки двигуна до кожної з трьох секцій кушетки окремо і закінчувався на-тяжними гвинтами, прикріпленими до кожного ремня. У передній частині столу біля припіднятого підголівника приблизно на рівні обличчя пацієнта була велика шкала тяги, розмічена на тиск у фунтах — до 200. Після позначки «150» цифри на шкалі проставлені червоною фарбою. Нижче підголівника прикріплені манжети для рук. Бонд похмуро відзначив, що шкіра на них — у темних плямах, найімовірніше, від поту.

— Лягайте обличчям донизу, будь ласка, — Патриція розстебнула манжети.

— Спочатку поясніть, як ця штукавина працює, — уперто заявив Бонд. — Мені не подобається, як вона виглядає.

— Це просто апарат для розтягування спинних хребців, — терпляче почала розтлумачувати дівчина. — У вас помірна травма хребта, і цей апарат допоможе її усунути. У крижовому відділі справа — крижово-клубова деформація. Її ми також усунемо. Боляче не буде, це просто розтягнення. Воно радше заспокійливе. Дехто з пацієнтів навіть засинає.

— Цей пацієнт не засне, — твердо сказав Джеймс. — І яку тягу ви хочете застосувати для мене? Чому ці цифри червоні? Ви впевнені, що мене не розірве на шматки?

— Не меліть дурниць, — трохи роздратовано мовила Патриція. — Звісно, якщо прикласти забагато сили,

це може бути небезпечно, але ми з вами почнемо з дев'яноста фунтів, а за чверть години, коли я повернуся, може, збільшу до ста двадцяти. А зараз лягайте, на мене чекає інший пацієнт.

Бонд неохоче заліз на стіл, ліг на живіт і занурив голову в глибокий отвір у підголівнику.

— Якщо ви мене вб'єте, я подам на вас в суд, — його голос через шкіряну дірку прозвучав глухо.

Джеймс відчув, як вона туго затягнула ремені на грудях та стегнах, спідниця дівчини кілька разів легко доткнулася до його обличчя, коли вона схилилася, щоб повернути важіль керування під великим циферблатом. Запрацював двигун. Ремені натягнулися, потім ослабли і завмерли. Бонд відчував, як його тіло м'яко розтягують велетенські лапи. Відчуття було дивним, але неприємним його не назвати. Джеймс із трудом припідняв голову — стрілка стояла на цифрі «90». Тепер апарат почав видавати металеві гикаючі звуки, немов механічний осел, а важелі працювали ритмічно, по черзі то натягуючи, то ослаблюючи ремені.

— Усе гаразд?

— Нормально.

Джеймс почув, як зашелестіли пластикові занавіски та грюкнули двері, й віддався приємним відчуттям шкіряної подушки довкола обличчя, наполегливому ритмічному витягуванню спини та гіпнотичному гудінню печельної машини. Насправді відчуття були приємні. Безглуздо боятися цієї штукенції.

Чверть години по тому він почув, як знову грюкнули вхідні двері, зашелестіли занавіски.

— Нормально?

— Усе чудово.

Рука дівчини потягнулася до важеля. Бонд підняв голову — стрілка підібралася до цифри «120». Тепер тягнуло сильніше, звук двигуна став голоснішим.

Патриція схилилася до нього і заспокійливо поклала долоню на плече.

— Ще п'ятнадцять хвилин — і все, — мовила, підвищивши голос так, щоб перекрити гудіння двигуна.

— Гарзд, — невпевнено відгукнувся Джеймс, відчуваючи, як його тіло розтягують із новою силою. Прощелестіли занавіски, стук дверей потонув у гарчанні двигуна. Бонд потроху розслабився, налагоджуючись на новий ритм.

Не минуло і п'яти хвилин, як він відчув на обличчі слабе коливання повітря. Розплющив очі — до ручки керування тягнулася чоловіча рука. Бонд дивився на неї здивовано, а потім із жахом. Клацнув важіль — ремені натягнулися. Він закричав, тіло пронизав пекучий біль. Джеймс відчайдушно підняв голову і загорлав голосніше. На циферблаті стрілка наблизилася до цифри «200»! Бонд знесилено опустив голову. Він крізь кривавий туман бачив, як чоловіча рука зафіксувала й відпустила важіль. Потім вона завмерла і наблизилася, щоб показати зап'ястя з маленьким червоним зигзагом, перекресленим двома лініями. Украдливо прозвучав знайомий голос:

— Іншим разом, друже мій, не втручайся не в свою справу.

Ревів двигун, стукотіли важелі, а парні стрижні вгризались у тіло, намагаючись розірвати його навпіл. Бонд слабо стогнав, піт котився зі шкіряних подушок на підлогу. Раптом запанувала темрява.

ЧАЙ ТА ПРОТИСТОЯННЯ

Добре, що тіло не пам'ятає болю. Так, воно ніє, скніє, коли поламані кістки, але наскільки сильно боліло — мозок та нерви забувають дуже скоро. Інша річ, коли йдеться про приємні відчуття — запах, смак, тек-

стуру поцілунку. Таке легко пригадати. Життя поступово поверталось, і Бонд, ретельно аналізуючи відчуття, був вражений тим, як павутиння болю, що тримало його тіло в кайданах іще хвилину тому, тепер повністю розвіялося. Звісно, звіряче боліла спина, кожен м'яз окремо, боліло так, немов його лупцювали дерев'яними кийками, але цей біль був більш-менш знайомим, залишався у межах досвіду, і Джеймс знав, як його подолати. Адже той ревучий торнадо, що цілком охопив тіло і повністю розтоптав його особистість, точніше, замінив її собою, зник. Що то було, як воно було — Бонд не міг пригадати, хіба що той настільки відкинув його в минуле сходами еволюції, що він відчував себе якоюсь травинкою у пащі тигра. Дзижчання голосів стало відчутнішим.

— Міс Фірінг, що саме змусило вас подумати, що щось триває не за планом?

— Шум. Гуркотіння апарата. Я якраз закінчила сеанс, а за кілька хвилин почула гуркотіння. Ніколи раніше не чула, щоб апарат шумів так гучно. Спочатку я подумала, що, мабуть, відчинилися двері. Мене це зовсім не розхвилювало, але вирішила подивитись. І побачила ось це. Стрілка показувала двісті! Я відразу вимкнула апарат, розстегнула манжети й побігла до хірургічного відділення за кораміном¹. Уколола один кубик у вену — пульс був дуже слабким. Потім зателефонувала до вас.

— Ви все правильно зробили, міс Фірінг, і вашої вини в цій прикрій пригоді нема, — голос містера Вейна звучав невпевнено. — Це якесь непорозуміння. Мабуть, пацієнт сам зачепив перемикач. А може, експериментував. Якщо так, він легко міг убити себе. Треба повідомити компанію-виробника, щоб вони встановили запобіжник.

Рука охопила зап'ястя Бонда, вимірюючи пульс. Джеймс вирішив, що пора вже повернутися до світу

¹ Стимулятор центральної нервової системи.

живих. Треба звернутися до лікаря, тільки до справжнього, а не торговця гранульованою морквою. Несподівано його захлеснула хвиля злоби — це провина М. Той з'їхав із глузду. Він висловить М. усе, що про нього думає, тільки-но добереться до Контори. Якщо треба, піде вище — до начальника штабів, кабміну, прем'єр-міністра... М. — просто бурхливо божевільний, він загрожує усій країні. Завдання Бонда — врятувати Англію. Ось такі безглузді, істеричні думки роїлися в його голові, перемішані волохатою рукою графа Ліппе, губами Патриції Фіринг, смаком гарячого овочевого супу та, саме перед новим зануренням у непритомність, голосом містера Вейна, що віддалявся:

— Жодних структурних ушкоджень, значні поверхові потертості нервових закінчень та шок на додачу. Ви особисто відповідатимете за цього пацієнта, міс Фіринг. Повний спокій, тепло, легкий масаж. Все зро..?

Повний спокій, тепло, легкий масаж. Бонд очунав. Він лежав долілиць у своєму ліжку, а тіло купалось у вишуканих відчуттях. Джеймс розтягнувся на електричній ковдрі, спину зігрівали дві потужні лампи сонячного світла, а дві руки у неймовірно м'яких хутряних рукавицях методично масажували усі частини його змордованого тіла від шиї до гомілок. То було дивовижне відчуття гострої насолоди, і Джеймс радо розчинився у ньому.

— Я одразу зрозуміла, що ви прийшли до тям, — почув голос дівчини, — бо раптом змінився тонус шкіри. Як ви почуваетесь?

— Пречудово. Але подвійний віскі з льодом узагалі поставив би мене на ноги.

Дівчина розсміялася.

— Містер Вейн каже, що зараз для вас найкращі ліки — це кульбабовий чай. Проте я подумала, що вам не завадить щось міцніше, тобто як виняток, і тому за-

хопила трохи бренді. А льоду в нас багато у льодовому компресі. Якщо справді хочете, я накину на вас піжаму, і подивимося, чи зможете ви повернутися на бік. Не переживайте, я відвернуся.

Бонд почув, як вона відсунула лампи. З усіма пересторогами він перекинувся на бік. Тупий біль повернувся, але терпіти можна. Джеймс обережно опустив ноги й сів.

Патриція Фірінг стояла перед ним — чиста, біленька, гарненька і жадана. В одній руці вона тримала пару рукавичок з норки, тільки хутром не зовні, а досередини. В іншій — бокал, який простягнула Бонду. Смакуючи живильну рідину, яка сповнювала його життям, він подумав, яка ця дівчина надзвичайна, з нею він міг би нарешті постатечнішати. Вона щоденно робила б йому масаж і час од часу підносила міцні напої. Не життя, а малина! Він усміхнувся і простягнув порожній бокал:

— Ще трохи.

Патриція розсміялася, насамперед від того, що пацієнтові полегшало і він повертається до життя. Вона взяла бокал:

— Гарзд, ще один — і все. Не забувайте: якщо пити на порожній шлунок, швидко сп'янієте, — на мить завмерла з пляшкою бренді в руці й раптом діловито запропонувала: — Спробуйте пригадати, що саме сталося. Ви насправді випадково зачепили важіль? Нас ви страшенно перелякали. Такого раніше не траплялося. Цей апарат надзвичайно надійний.

Бонд щиро подивився дівчині у вічі й переконливо мовив:

— Ну звісно. Захотілося влаштуватися зручніше. Я потягнувся і пам'ятаю, як рука у щось уперлася. Напевне, у клятий важіль. Решту пам'ятаю нечітко. Мені пощастило, що ви повернулися так швидко.

Патриція дала йому бокал.

— Тепер усе позаду. Дякуючи Богові, обійшлося без травм. Через кілька днів будете, як огірочок, — вона по-

мовчала, а після паузи трохи збентежено додала: — І ще одне: містер Вейн попросив, якщо можна, не поширювати інформацію про цей інцидент. Він не хоче лякати інших пацієнтів.

«Ще б пак!» — подумав Бонд. — Він так і бачив крикливі заголовки газет: «ПАЦІЄНТУ ЛЕДЬ НЕ ПОВІДРИВАЛО КІНЦІВКИ ОДНУ ЗА ОДНОЮ В КЛІНІЦІ НАТУРОПАТИВ. ПЕКЕЛЬНА МАШИНА ОСКАЖЕНІЛА. ДО РОЗГЛЯДУ СПРАВИ ДОЛУЧИЛОСЯ МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я».

— Звісно, я нічого не розкажу, — мовив Джеймс. — Це моя помилка. — Він допив брендї, віддав бокал і обережно опустився на подушки. — Процедура була просто чудовою. Коли повторимо? І, до речі, вийдете за мене заміж? Ви — єдина дівчина з усіх, кого я зустрів, яка насправді розуміє, як задовольнити чоловіка.

Патриція розсміялася.

— Не кажіть дурниць. І перекиньтесь на живіт. Ваша спина потребує лікування.

— Невже тільки спина?

Два дні по тому Бонд повернувся до вузького кола шанувальників природного лікування. В рутині час тягнувся на диво повільно — ранкова склянка гарячої води, апельсин, акуратно розрізаний на дві ідеально рівні половинки якоюсь хитромудрою машиною під пильним поглядом — щодо цього він не мав сумнівів — наглядочки за режимом, потім — процедури, гарячий суп, післяобідній відпочинок, безцільна прогулянка чи подолання автобусом кількох зупинок до найближчого чайного салону за безцінними живлющими горнятками чаю з коричневим цукром. Зазвичай Бонд чай ненавидів, але на порожній шлунок у його гарячковому становищі цей солодкий напій діяв як алкоголь. На прикидку три чашки чаю спричиняли такий самий ефект, як пів пляшки шампанського

в потойбічному світі, у нормальному житті. Він обійшов усі вишукані «нички» — «Рожевий котедж», куди більше не заходив після того, як хазяйка здерла додаткові гроші за спустошену цукорницю; «Солом'яний сарай» — справжній розсадник спокуси з величезними тарелями солодких тістечок на столах, що сильно хвилювали запахом гарячих булочок; «Подорожнє кафе» з індійським чорним міцним чаєм та водіями вантажівок, які приносили зі зовнішнього світу запах поту та бензину (Бонд здивовано відзначив про себе, як дивовижно загострилися усі його відчуття, зокрема смак та нюх), а також дюжина інших забігайлівок, напхот напханих літніми подружжями на «фордах популяр», «моррісах майнорс», котрі пошепки обговорювали своїх дітей на ім'я Лен та Рон чи Перл та Етель, кусаючи тістечка передніми зубами й акуратно управлялися, намагаючись не дзеленчати, зі столовими приборами. Таке страшенно охайне та правильне життя зазвичай викликало у нього огиду. Але зараз, спустошений, ослаблений та позбавлений атрибутів небезпечного, швидкого та й, чого гріха таїти, брудного способу життя, завдяки суворій дієті він частково відновив невинність та дитячу непорочність. У його теперішній системі цінностей безхитрість і абсолютна відсутність гостроти, несподіванок та хвилювань у цьому загорнутому в бавовну маленькому світі Фіранок-Запашного-Чаю, Домашніх-Тістечок та Порожніх-Пересудів зайняли почесне місце.

Проте найцікавішим було те, що він не міг пригадати, коли ще почувався настільки чудово — ні, не міцним, але без будь-якого болю; завдяки десятигодинному сну в нього навіть поліпшився зір, шкіра стала здоровішою, а головне — зникло ранкове щемливе відчуття провини за те, що він повільно трощить свій організм. І це не могло не турбувати. Невже змінюється його особистість? Невже він втрачає стрижень, свій характер, свою ідентичність? Може, разом утрачає і свої вади, що були невід'ємною

часткою його безжалісної, брутальної та первісно суворої натури? Невже він став на шлях перетворення? А якщо перетворюється, то на кого? На млявого, мрійливого та приязного ідеаліста, який, природно, не залишиться у Секретній службі, а натомість почне відвідувати ув'язнених, стане завсідником молодіжних клубів, братиме участь у маршах миру й наминатиме котлети з горіхів, намагаючись змінити світ на краще? Той факт, що природне 3-лікування день за днем позбавляє його ікол, турбувало би Джеймса Бонда значно сильніше, якби не три різновиди одержимості, що сягали корінням минулого несправедного життя, а саме: плотська пристрасть до великих порцій спагеті «болоньезе» з добрячою порцією рубаного часнику в супроводі пляшки найдешевшого домашнього «кьянти» (що приємно заповнювало порожній шлунок і загострювало відчуття піднебіння, знудьгованого за цим смаком), непереборний потяг до міцного гладенького тіла Патриції Фіринг і нав'язливий пошук можливостей вичавити тельбухи з мерзотника графа Ліппе.

Перші дві пристрасті могли зачекати, хоча провокувальні плани споживання обох страв у день великого звільнення з «Чагарникового раю» й живили його уяву і заповнювали мозок, проте постать графа Ліппе переважувала усе інше, розробка цього суб'єкта почалася з моменту, тільки-но Бонд повернувся до процесу природного лікування.

Із усією холодною рішучістю, яку б він застосував проти ворожого агента, скажімо, у Стокгольмі чи Лісабоні під час війни, Джеймс почав потихеньку наводити довідки щодо графа Ліппе. Став балакучим та допитливим, почав цікавитися різними аспектами порядку в «Чагарниковому раю». «А чи має персонал перерву на обід? — запитував Бонд Патрицію Фіринг. — Цей Ліппе виглядає підтягнутим. Напевне, переймається своєю талією. Електричні ковдри насправді допомагають зі-

гнати вагу? Ні, я не бував у ваших турецьких лазнях. Треба заглянути». Чи цікавився у масажиста: «Щось я не бачив сьогодні того чоловіка, граф як там його — Вітте? Шмітте? О, точно, Ліппе. А, щодня о дванадцятій, кажете? Тоді я також туди загляну. Зате потім буду чистим увесь день. Завітаю до турецької лазні відразу після масажу. Хочу добряче пропотіти». Так, ніби ненароком, крок за кроком, Джеймс вибудовував план операції, за яким він збирався залишитися наодинці з Ліппе поміж машинерії в якійсь процедурній зі звукоізоляційними стінами.

Іншої нагоди могло й не трапитися. Граф Ліппе не залишав своєї кімнати в головній будівлі санаторію до процедур о дванадцятій, а вечорами мотався у фіолетовому «бентлі» до Борнмута у «справах». Нічний порт'є запускав його назад об одинадцятій вечора. Якось по обіді, під час денного сну Бонд відчинив єльський замок за допомогою шматочка пластика, відрізаного від дитячого літака, придбаного суто для цієї мети у Вашингтоні, й прошмигнув до кімнати графа Ліппе. Він ретельно обшукав приміщення, але безрезультатно. Дізнався він хіба що про його одяг, а граф багато подорожував: сорочки від Шарве¹, краватки — від Тріплера, Діора й Харді Єміса², черевики від «Піл», а шовкові піжами з Гонконгу. Валіза з темно-червоної шкіри від «Марк Крос»³ могла містити якісь секрети, тому Бонд ретельно роздивився шов шов-

¹ Charvet Place Vendôme — французький виробник ексклюзивного одягу. Компанія заснована 1838 р. і первісно одягала королів, принців та інших високопоставлених осіб, починаючи з Наполеона Бонапарта.

² Сер Едвін Нарді Єміс (1909–2003) — англійський дизайнер моди, офіційний кравець королеви Єлизавети II з 1952 до 1989 року.

³ Американська компанія (заснована 1845 р.), що виготовляє шкіряні товари вищого ґатунку. Завдяки дружбі голови компанії Геральда Кроса з Альфредом Хічкоком появу в кадрі фільму 1954 р. «Вікно у двір» сумочки героїні можна вважати ледь не першим проявом «продакт плейсмент», рекламою цієї компанії.

кового підбою і трохи погрався з графським лезом «вілкінсон». Але зась! І це була найгірша помста, яку можна було вигадати, отже, він просто попав пальцем у небо.

Того ж вечора, сьорбаючи солоденький чай, Джеймс зібрав докупи розрізнені клаптики інформації стосовно графа Ліппе: йому приблизно тридцять років, жінки вважають його привабливим, і фізично, судячи з голого тіла на масажному столі, він міцний. У його жилах тече португальська кров з домішкою китайської, а сам він створює враження заможної людини. Чим займається? Хто за фахом? На перший погляд граф виглядав як суворий сутенер з бару паризького готелю «Ріц», чи «Палац» у Сент-Мориці, чи «Карлтон» у Каннах, тобто вправний у нардах, поло, катанні на водних лижах, проте... з ганебним клеймом чоловіка, який живе за рахунок жінок. Але Ліппе підслухав, як Бонд наводить довідки — і це послугувало достатнім приводом для насильства, яке було здійснене не без натхнення, а ще швидко й холоднокровно — після масажу, коли граф дізнався з ремарки дівчини, що Бонд залишиться на витягувальному столі сам. Можливо, то була спроба не вбивства, а лише акт залякування, попередження, оскільки Ліппе не міг знати, до чого призведе навантаження у 200 фунтів. Якщо вбивства — то навіщо? Що він приховує? Яку таємницю стереже? Бонд вилив залишки чаю на горбик коричневого цукру. Зрозумів одне: секрет той був неабиякий.

Джеймс не розглядав усерйоз необхідність залучення Контори, щоб повідомити їй про Ліппе та про те, що той накоїв. Дійство, яке розгорталося на підмостках «Чагарникового раю», виглядало абсурдно. Звернувшись за допомогою, Бонд — людина дії — виглядав би справжнім тютхтієм. Послаблений теплою водичкою та овочевим супчиком, найкращий агент Секретної служби дав себе прив'язати до диби, а потім якийсь перехожий, прогулюючись, повернув ручку на кілька поділок і перетворив

загартованого у сотнях битв бійця на суцільні сопливі драгли. Та нізащо! Єдиним правильним рішенням є лише поєдинок сам на сам. Може згодом, щоб задовольнити особисту цікавість, доцільно перевірити цього графа за архівами служби розвідки, карного розшуку та відділення у Гонконзі. А поки що Бонду краще затаїтися, триматися від Ліппе подалі та ретельно планувати акт відплати.

На чотирнадцятий, останній день перебування тут Джеймс вирішив усе — час, місце і засіб.

О десятій сер Джошуа Вейн запросив Бонда на кінцевий огляд. Коли Джеймс увійшов до оглядової кімнати, містер Вейн стояв біля відчиненого вікна та робив дихальні вправи. Опісля глибокого видиху через ніздрі він повернувся привітатися з Бондом із виразом глибокого «А! Бісто!»¹ задоволення на обличчі, яке аж пашіло здоров'ям. Вейн зобразив посмішку давнього знайомого.

— Як ся маєте, містере Бонд? Є побічні ефекти після того прикрого інциденту? Ні? Я так і думав. Наше тіло — довершений механізм, який володіє надзвичайними можливостями для відновлення. Гаразд, знімайте сорочку, будь ласка, подивимось, як вам допоміг наш «Чагарниковий рай».

Через десять хвилин Бонд — із кров'яним тиском 132/84, полегшений на десять фунтів, без будь-яких остеопатичних уражень, з поліпшеним зором та чистим язиком — був на шляху до підвалу для завершальних процедур.

Тут, як зазвичай, панувала в'язка тиша, жодних запахів у сніжно-білих процедурних та коридорах. Із

¹ Бісто — славетний британський бренд соусів з різноманітними смаковими додатками. Для просування товару ілюстратор Вілл Оуен у 1919 р. створив двох персонажів — хлопчика та дівчину — які стали страшенно популярними. Вони жадібно вдихають смак приправи з виразом неземної насолоди.

відгороджених одна від одної кабінок лунали окремі репліки між пацієнтами та спеціалістами на фоні глухого вентиляційного гудіння, яке створювало враження, що перебуваєш глибоко у череві океанського лайнера, котрий прямує гладким морем. Була пів на першу. Бонд ліг обличчям униз на масажний стіл, прислухаючись до владного голосу та гепання босих ніг жертви. Двері в кінці коридору зітхнули раз, потім — другий, коли зачинилися.

— Доброго ранку, Бересфорде, все готово? Зроби сьогодні гарячіше. Остання процедура. Треба скинути ще три унції. Домовилися?

— Слухаюся, сер.

Човгання капців старшого розпорядника, а за ним — гепання босих ніг віддалилося коридором за межі масажної кімнати в напрямку електричної турецької лазні. Двері стукнули, потім — удруге, коли розпорядник повернувся, влаштувавши графа Ліппе.

Минуло двадцять хвилин. Двадцять п'ять.

— Гаразд, дякую, Семе. Ти чудово попрацював. Думаю, днями я до тебе навідаюся знову. Піду прийму останню ванну та розтирання сіллю. А ти можеш поласувати своїми морквяними котлетами. Про мене не турбуйся. Коли закінчу, сам вийду, — і Бонд, загорнувшись у рушник, рушив коридором. У приміщенні панувало пожвавлення — масажисти відпускали пацієнтів, поспішаючи до службової їдальні на ланч. Останній пацієнт — виправлений п'яниця — у дверях крикнув на прощання «Побачимось, іригаторе!»¹. Почулися стримані смішки. Командирський голос Бересфорда, який перевіряв, чи

¹ Перекручена відома рок-н-рольна формула «See you later, alligator!», яку запровадив Боббі Чарльз у 1955 році. Найбільшу популярність ця пісня здобула у виконанні гурту «Bill Haley & his Comets», завдяки мюзиклу 1956 р. «Rock around the Clock».

все в порядку на його ділянці відповідальності, було чути в коридорі:

— Вікна зачинив, Біле? Добре. Твій наступний пацієнт — містер Данбар о другій рівно. Ленне, передай пральні, що після ланчу нам знадобляться ще рушники. Теде...Теде. Ти де? Гаразд, Семе, приглянь за графом Ліппе, він у турецькій лазні.

У Бонда був тиждень, щоби вивчити розклад; він помітив, що персонал поспішає завершити процедури раніше, щоб вивільнити більше часу на ланч, а також запримітив тих, хто залишається тут останнім. І тепер, із дверей порожньої душової, він крикнув, імітуючи низький голос Сема:

— Добре, містере Бересфорд! — і прислухався до скрипіння його капців по лінолеуму. Нарешті! Коротка пауза, звук кроків, що віддаляються, і подвійне зітхання дверей до службового приміщення. Настала повна тиша, лише глухо гуділи вентилятори. Усі процедурні кімнати спорожніли. У підвалі залишилися тільки Джеймс і граф Ліппе.

Бонд зачекав ще хвилику, тоді вийшов з душової і тихенько відчинив двері до турецької лазні. Він спеціально сходив сюди на сеанс, щоб дізнатися, де що розміщене. Тут усе залишалось як зазвичай.

Лазня була білою процедурною кімнатою, яка нічим не відрізнялася від інших, за винятком великого бежевого пластикового з металевими вставками боксу — куба чотири на чотири фути та приблизно п'яти футів заввишки, зачиненого з усіх боків, окрім верхівки. Його передня частина відчинялася, щоб пацієнт міг влізти всередину, а вгорі був, облямований поролоном, отвір, з якого стирчала голова. Зі середини тіло обігрівали ряди електричних ламп, а ступінь нагріву регулювали термостатом у боковій частині. То був простий нагрівальний короб, котрий спроектувала, як звернув увагу Бонд за

першого візиту, компанія Medikalischer Maschinenbau G.m.b.H., 44 Franziskanerstrasse, Ulm, Bavaria.

Цей куб стояв спиною до вхідних дверей. Зачувши свист гідравлічного доводича дверей, граф Ліппе сердито мовив:

— Нарешті, Бересфорде! Випускай мене з цієї штуки. З мене вже сім потів зійшло.

— Сер, ви самі попросили зробити гарячіше, — доброзичливий голос Бонда дуже нагадував голос старшого розпорядника.

— Не сперечайся, чорт забирай. Хутчіш випусти мене!

— Думаю, ви недооцінюєте важливість цілющої дії спеки в З-лікуванні, сер. Жар сприяє виведенню токсинів з кровоносної системи, а разом і з м'язових тканин. Для пацієнта, який страждає від вираженої токсемії, теплові процедури особливо корисні, — Бонд сам здивувався тому, як легко він оволодів З-жаргоном. І не переймався, до яких наслідків для Бересфорда це може призвести, оскільки той мав залізне алібі в службовій їдальні.

— Годі локшину на вуха вішати! Кажу: випусти мене звідси.

Бонд оглянув шкалу термостата на боці кабінки, розмічену до «200». Стрілка показувала на цифру «120». Яку температуру виставити цьому мерзотникові? Максимальна підсмажить його живцем, але це — покарання, а не страта. Бонд переставив ручку на цифру «180» і сказав:

— Упевнений, що пів години справжнього жару підуть вам на користь, сер, — відкинувши фальшивий голос, додав: — Якщо загорішся, можеш подавати в суд.

Голова, з якої градом котився піт, спробувала повернутися. Бонд рушив до виходу. Граф Ліппе змінив тон, голос був стриманим, але в ньому чулися розпачливі нотки. Приховуючи лють, він мовив дерев'яним тоном:

— Даю тисячу фунтів — і ми квити, — але, почувши шипіння дверей, що розчинилися, крикнув: — Десять тисяч! — І навздогін: — П'ятдесят!

Бонд зачинив двері, швидко пройшов коридором, одягнувся і вийшов. Позаду приглушено пролунали перші крики про допомогу. Джеймс похитав головою. Нічого страшного — болісний тиждень у шпиталі, мазі-шмазі — й усе в порядку. Але по-справжньому насторожило його інше — людина, яка пропонує хабар п'ятдесят тисяч, має бути або неймовірно багата, або на неї чекає нагальна справа, що потребує свободи руху. Забагато, щоби просто позбутися болю.

Джеймс Бонд був правий. Єдиним результатом цього дитячого протистояння сил з боку двох жорстоких та безжалісних чоловіків, що розгорталося на підмостках клініки природного лікування в Суссексі, став лише (хоча і короткочасний) збій у точно вибудованій змові, яка мала на меті струснути підвалини західного світу.

СПЕКТР

Бульвар Осман¹, що пролягає через VIII та IX округи, тягнеться від Рю-дю-Фобур-Сент-Оноре² до Опери. Вулиця ця довжезна і скучна. Може, це найреспектабельніша вулиця Парижа, однак вона не найдорожча. Авеню д'Іена їй не переплюнути, але багатії не обов'язково люди респектабельні, до того ж прізвища багатьох власників

¹ Паризький бульвар (довжина 2530 м), названий так на честь барона Османа, під керівництвом якого всередині XIX століття було переплановано Париж і створено тут бульвари.

² Вулиця Фобур-Сент-Оноре (фр. Rue du Faubourg Saint-Honoré) в VIII окрузі Парижа відома насамперед тим, що на ній розташовані державні установи, антикварні крамниці, художні галереї. На цій вулиці розміщені Єлисейський палац, резиденція президента Франції (№ 55), міністерство внутрішніх справ і багато модних магазинів найвищого рівня.

житла та мешканців орендованих квартир закінчуються на -еску, -ович, -ський, і -штайн, а такі закінчення часто-густо не є показником благородного походження. Більше того, авеню д'Іена майже цілком житлова, а рідкісні скромні мідні таблички з назвами холдингових компаній з Ліхтенштейну, Багам чи швейцарського кантону Во розміщені тут лише з податкового резону; вони приховують родинні капітали, що намагаються послабити каральний тягар з доходу, іншими словами, задля ухилення від сплати податків.

Бульвар Осман — інша річ. Масивні будинки кінця XIX сторіччя, такі собі бастарди часів Другої Імперії¹, багато прикрашені різьбою по каменю, є «sieges» або штаб-квартирами великих компаній. Тут розташовані головні офіси промислових компаній з Лілля, Ліона, Бордо, Клермон-Феррану, значних сільськогосподарських та інших компаній, що торгують бавовною, штучним шовком, вугіллям, вином, сталлю. Якщо ж серед них і знайдуться несумлінні компанії, які не мають за душею солідного капіталу — *des fonds sérieux* — а лише респектабельну адресу, то такі компанії, що існують лише на папері, ховаються найчастіше і за не менш вражаючими фасадами на Ломбард-стріт² чи Уолл-стріт.

Цілком закономірно, що серед цієї респектабельної компанії орендонаймачів, достатньо вдало розбавленої парочкою церков, невеличким музеєм і французьким шекспірівським товариством, знайшлося місце для штаб-квартир кількох благодійних організацій. Так, до речі, у номері 136-біс розташувалась, як зазначено на скромно

¹ Період в історії Франції з 1852 до 1870 р., що збігається з часом правління імператора Наполеона III.

² Центральна вулиця в Лондонському Сіті, на якій розміщені найбільші банки та інші фінансові корпорації. У 1691 році тут діяла знаменита кав'ярня Е. Ллойда, що започаткувала корпорацію Lloyd's of London.

виблискуючій мідній табличці, «М.Т.П.П.» — «Міжнародне Товариство Протидії Пригніченню». Якщо ви зацікавилися цією організацією — хтозна, може, ви невинуватий ідеаліст або торговець конторськими меблями — і натиснете чистеньку порцелянову кнопку дзвінка, двері вам незабаром відчинить типовий французький консьєрж. Якщо справа насправді важлива або характерна тільки добрими намірами, консьєрж проведе запиленим холлом до високих подвійних дверей у стилі Директорії¹, поруч з переобтяженою декором клітиною хитливого ліфта. За дверима побачите саме те, що й очікували — величезну вицвілу залу, котра давно потребує нового шару фарби кольору кави з молоком; тут пів дюжини чоловіків за дешевими столами діловито друкують та пишуть, обкладені з усіх боків реквізитом будь-якої бюрократичної організації — лотками із вхідною та вихідною документацією, телефонами — у нашому випадку старомодними, як прийнято в конторах у цій частині Парижа, темно-зеленими металевими шафами, деякі шухляди в яких висунуті. Якщо ви людина спостережлива і помічаєте дрібні деталі, то відзначите: усі працівники тут — люди одного віку, від тридцяти до сорока років, а також те, що жінок, які зазвичай виконують переважну частину секретарської роботи, в цій залі нема.

Вас зустрінуть трохи насторожено, що притаманно клопітливим організаціям, у котрих звикли до різного роду диваків та нероб, які лише гають їхній дорогоцінний час; але якщо причина вашого візиту серйозна, обличчя чоловіка за стійкою біля дверей проясниться і стане обачливо люб'язним. Мета нашого Товариства? Організація, месьє, створена задля збереження ідеалів, які почали пропагувати під час останньої війни члени Супротиву. Ні, месьє, ми поза політикою. На які кошти

¹ Директорія — у 1794–1799 рр. керівний орган управління державою (уряд) в останній період Великої французької революції.

існуємо? На посильні внески наших членів та деяких приватних осіб, котрі поділяють наші ідеали. А, ви розшукуєте свого родича, члена Супротиву? Звісно пошукаємо, месье. Його ім'я? Грегор Карлскі, якого востанне бачили з Михайловичем улітку 1943. Жюль! (А може і просто підійти до одного зі службовців). Карлскі, Грегор. Михайлович, 1943. Жюль пориється в картотеці й після нетривалого пошуку повернеться назад. Помер. Убитий під час бомбардування Центрального штабу 21 жовтня 1943 року. Мої співчуття, месье. Чим іще можемо допомогти? Візьміть нашу брошуру? Вибачте, що не маю змоги розповісти вам більше про нашу організацію. Але всю інформацію про «М.Т.П.П.» ви знайдете у брошурі. У нас сьогодні просто шалений день. Цей рік оголошено міжнародним роком біженців, і такі запити, як ваш, ми отримуємо з усього світу. Усього найкращого, месье. Нема за що. Так або майже так закінчиться ваш візит, і на бульвар вийдете повністю задоволеним, навіть під приємним враженням від організації, яка займається благородною справою з такою відданістю та віддачею.

Наступного дня після завершення оздоровлення силами природи Джеймс Бонд відбув до Лондона після того, як отримав максимальне задоволення від спагеті «болоньезе» з пляшкою «кьянти» в ресторані Люсьєна у Брайтоні, а також насолодився принадами міс Патриції Фіринг на задньому сидінні її малолітражки з чудовим видом на Даунс. Позачергове зібрання членів опікунської ради «М.Т.П.П.» призначили на сьому годину вечора. Чоловіки, а в правлінні засідали тільки чоловіки, які зібралися з усієї Європи — поїздом, автомобілем чи літаком, — заходили у будинок 136-біс поодинці або парами, хтось через передні двері, деякі з чорного ходу — весь день та ранній вечір. Кожному членові правління виділили певний час для прибуття — тривалістю дві години, та вхід — через парадні чи задні двері. Тепер біля

дверей стояли по два «консьержі», а також були вжиті менш помітні заходи безпеки — сигналізація, замкнуті системи телемоніторингу обох входів та повний набір фальшивих протоколів засідання «М.Т.П.П.», що сповна відповідали сфері діяльності організації на першому поверсі. Таким чином, за необхідності зустріч «опікунів» за частку секунди можна було перетворити з таємної на відкриту, таку ж відкриту, як будь-яке інше засідання голів компанії на бульварі Османа.

Рівно о сьомій годині двадцять чоловіків, які становили верхівку організації, хто — широко крокуючи, хто лінвою ходою, хто крадькома — залежно від особистості та складу характеру, — заповнили вишукану залу для засідань на четвертому поверсі. Голова правління був уже на місці. Обійшлися без привітань. Голова вважав привітання зайвим стрясанням повітря, а в організації такого роду — взагалі лицемірством. Чоловіки зайняли місця за столом згідно з номерами, від першого до двадцять першого, які й були їхніми єдиними іменами задля додаткової секретної перестороги, і цифри ці пересувалися на дві позиції по колу першого числа кожного місяця. Ніхто не пив — алкоголь був табу, а на курців дивилися з осудою. Ніхто не потурбувався заглянути у фальшивий порядок денний засідання, розкладений на столі перед кожним. Усі сиділи безмовно і дивилися через стіл на голову з виразом шанобливої уваги, а не улесливої пошани, як заведено у дрібних підлеглих.

Будь-хто, хто побачив би номера Другого вперше, а саме такий у цьому місяці був номер голови, дивився би на нього з подібним виразом зацікавленості, оскільки той належав до когорта людей, яких за все життя зустрінеш раз чи два; такі люди легко притягують погляди. Ці рідкісні персонажі мають три базових якості — неординарну зовнішність, внутрішню упевненість та випромінюють потужний тваринний магнетизм. Стадо

одразу відзначає «потойбічність» такого феномена, і в первісних племенах людину, обдаровану цією рисою, зазвичай обирали вождем. Поодинокі видатні постаті в історії — Чингісхан, Олександр Великий, Наполеон та деякі інші політики мали подібні якості. Ймовірно, цим (а чим ще?) можна пояснити гіпнотичний вплив такої абсолютно мізерної особистості, як Адольф Гітлер, на вісімдесятимільйонну найобдарованішу європейську націю. Безсумнівно, Другий мав ці якості, що їх визнав би будь-який перехожий, не кажучи про двадцятьох відібраних соратників. Для них, попри цинічне ставлення та безжалісність до усього роду людського, зрощені їхнім ремеслом, цей чоловік, як не крути, був Верховним командувачем, тобто майже богом.

Звали цю людину Ернст Ставро Блофельд, і народився він у Гдині від батька-поляка й матері-гречанки 28 травня 1908 року. Після закінчення факультету економіки та політичної історії у Варшавському технічному інституті він двадцятип'ятирічним отримав скромну посаду в міністерстві пошти і телеграфу. Такий вибір для безумовно обдарованої молоді людини здавався дивним, проте Блофельд мав власні уявлення стосовно майбутнього світоладу. Був упевнений, що влада в недалекому майбутньому ґрунтуватиметься на точних та швидких каналах зв'язку. Від отримання інформації раніше за інших — під час війни чи в мирний час — залежить прийняття правильного історичного рішення, і саме інформація є підґрунтям ділової репутації. Відповідно до своєї теорії він продивлявся каблограми і радіограми, що проходили через його руки на центральному поштамті — й час од часу використовував інформацію для гри на Варшавській біржі, але дуже обережно, тільки коли був упевнений на сто відсотків.

Аж раптом зміст поштових відправлень різко змінився. Польща мобілізувалася для війни, і коли через його відомство ринув потік розпоряджень на постачання

амуніції та посипалися дипломатичні депеші, Блофельд змінив тактику. Це був справжній скарб, який нічого йому не вартував, але безцінний для супротивника. Спочатку незграбно, але з кожним разом усе вправніше він почав копіювати телеграми, відбираючи (бо зміст був прихований шифром) лише ті, що з поміткою «Негайно» чи «Секретно». Потім він ретельно розробив у своїй голові фіктивну агентурну мережу, до якої увійшли справжні, але дрібні службовці з низки посольств та компаній, що постачали озброєння, тобто з тих, кому були адресовані повідомлення, — молодший клерк Британської амбасади, перекладач, котрий працював на французів, особисті секретарі (справжні) великих компаній. Їхні імена було нескладно роздобути зі списків дипломатичних представництв, телефонуючи до компаній з вимогою уточнити ім'я особистого секретаря голови. Він видавав себе за представника Червоного Хреста, мовляв, бажає обговорити питання благодійного внеску з головою компанії. І так далі...

Коли список було завершено, Блофельд охрестив свою мережу «Тартар» і таємно увійшов у контакт з німецьким військовим та передав тому кілька прикладів своєї роботи. Його швидко перенаправили до Четвертого підрозділу абверу¹, і далі справи пішли просто пречудово. Коли горщик почав варити, а гроші (він приймав платежі тільки в американських доларах) потекли (і потекли швидко — він виправдовувався, що йому треба платити багатьом агентам), Блофельд почав думати про розширення бізнесу. Росіян він одразу відкинув; чехи? — радше «ні», ті гальмуватимуть платежі. Натомість зупинив свій вибір на американцях та шведах, і тоді гроші в прямому

¹ Орган армійської розвідки та контррозвідки Німеччини у 1928–1945 рр. Із 1935 р. його очолював адмірал Вільгельм Канаріс. IV-й підрозділ — «Абвер-аусланд (закордон)» займався вивченням потенціалу іноземних держав.

сенсі полилися на нього золотим дощем. Скоро він зрозумів (а Блофельд мав особливо гострий нюх на небезпеку), що так довго тривати не може — одного дня обов'язково станеться витік інформації, і найімовірніше — через взаємодію шведської та німецької секретних служб, котрі, як було відомо (через свою мережу він збирав і чутки), тісно співпрацюють на деяких територіях. Витік може статися через контррозвідувальні служби союзників, або через їхні криптографічні служби, або хтось із його фіктивних «агентів» помре чи буде переведений, а він, не знаючи цього, і далі використовуватиме його як джерело інформації. Як там не є, а на той момент він зібрав двісті тисяч доларів, що стало для нього додатковим стимулом змінити дислокацію. Війна підбиралася все ближче, настав час явити себе світові, принаймні безпечній його частині.

Блофельд блискуче вийшов із гри. По-перше, він сповільнив надання своїх послуг, мотивуючи це тим, що посилилися заходи безпеки з боку англійців та французів. А може, взагалі десь стався витік, — з докором пояснив він, дивлячись в очі своєму контактеру; один секретар різко змінив погляди, інший вимагає більше грошей. Опісля навідався до біржі та, купивши мовчання брокера за тисячу доларів, придбав на всі гроші облігації «Шелл» на пред'явника в Амстердамі, а потім розпорядився покласти їх до кодової депозитної комірочки у Дисконтобанку в Цюріху. Перед завершальним кроком, коли він мав розказати своїм контактерам про те, що спалився і що польський Другий відділ «сів на хвіст», Ставро навідався до рідної Гдіни, завітав до архіву церкви, де його хрестили, і, під прикличкою, що, мовляв, він шукає вигаданого товариша, акуратно вирвав з реєстру сторінку зі своїм ім'ям і датою народження. Залишалося тільки знайти паспортну крамничку, котрих удосталь водиться в будь-якому великому морському порту, та придбати

канадський паспорт моряка, що він і зробив, віддавши дві тисячі доларів. Звідти найближчим судном вирушив до Швеції. Після нетривалого перебування в Стокгольмі, де зібрався з думками та прикинув, у якому напрямку розвиватимуться воєнні дії, вилетів до Туреччини за польським паспортом, перевів гроші зі Швейцарії до Оттоман-банку¹ і спокійно чекав, коли впаде Польща.

Коли це сталося, він звернувся за статусом біженця і, витративши небагато грошей, швидко отримав необхідні папери. В Туреччині й оселився. На «Радіо Анкара» його досвід став у пригоді, і там Ставро започаткував «Рахір» — іншу шпигунську мережу, створену за принципом «Тартар», тільки досконалішу. Блофельд вчинив мудро, дочекавшись перелому у війні, перш ніж пропонувати свої послуги, і тільки коли Роммель² турнули з Африки, звернувся до союзників. Закінчення війни зустрів у сяйві слави й фінансового успіху, та ще з нагородами і почесними грамотами від британців, американців та французів, а тоді, з півмільйоном доларів у швейцарських банках та шведським паспортом на ім'я Сержа Онгстрема вирушив до Південної Америки відпочити, підживитися та розробити наступні кроки.

І ось тепер цей чоловік, який вибрав ім'я Ернста Блофельда — найбезпечніше, на його думку, для повернення — сидів у тихій кімнаті для засідань на бульварі Османа й неквапливо вдивлявся в обличчя кожного з двадцяти людей у пошуках того, хто посміє відвести погляд. Очі Блофельда нагадували два чорних бездон-

¹ Заснований у 1856 році. Впродовж 1863–1924 рр. виконував функції центрального банку Туреччини.

² Ервін Ойген Йоганнес Роммель (1891–1944) — німецький воєначальник часів Третього Рейху, генерал-фельдмаршал (1942) вермахту. Кавалер Pour le Mérite (1918) і Лицарського хреста, Залізного хреста з дубовим листям, мечами та діамантами (1943). Один із найславетніших генерал-фельдмаршалів нацистської Німеччини.

них колодязі, оточені, як у Муссоліні, дуже чистими білками. Їхній ляльковий від незвичної симетрії вигляд підкреслювали дуже довгі чорні вії, яким позаздрила би будь-яка модниця. Ці лялькові очі дивилися м'яко і зрідка виказували емоції, серйозніші за просту цікавість. Вони повідомляли про спокійну впевненість власника, а також про його схильність до аналізу об'єкта розгляду. Невинному очі пропонували чудовий затишний кокон, в якому той може перепочити в повній упевненості, що потрапив у надійні руки, а винуватого чи брехливого вони роздягали і робили прозорим — таким прозорим, як акваріум, крізь стінки якого Блофельд з відтінком легкої зацікавленості спостерігав за новою рибкою, вишукуючи крихітки правди серед туману омани. Погляд Блофельда був своєрідним мікроскопом, вікном у світ грандіозного розуму, фокус якого загострився до краю за тридцять років перебування у небезпеці й завдяки котрому він завжди випереджав на крок супротивника. Цей погляд випромінював непорушну внутрішню самовпевненість, ґрунтовану на історії успіху будь-якої справи, за котру він брався.

Під очима, якими він зараз повільно обдивлявся своїх колег, мішків не було. На широкому білому ввічливому обличчі під по-військовому короткою зачіскою чорнявого волосся взагалі не було будь-яких слідів розпусти, хвороби чи старіння. Лінія щелепи втратила притаманну молодості гостроту, але свідчила про рішучість та незалежність. Не відповідав обличчю з великим приплюснутим носом лише рот — притаманний, радше, філософові чи науковцю. Гордовитий і тонкий, як погано загоєна різана рана, з міцно стиснутими губами, здатними складатися лише у фальшиву, незграбну посмішку, що вказувало на тирана, презирливого та жорстокого, майже в шекспірівському розумінні. У Блофельда все було великим.

Тіло Блофельда, вагою двісті вісімдесят фунтів, яке в молодості, коли він займався важкою атлетикою, складалося з м'язів, за останні десять років розпливлося; він відростив здоровецьке черево, котре приховували об'ємні штани і майстерно пошитий двобортний піджак, бежевий, з оленячої замші. Довгі руки та ноги Блофельда, за необхідності спроможні на різкі випадки, зараз лежали непорушно й розслаблено. Щодо решти, то він не палив і не вживав алкоголю, а також ніхто не чув, щоб він парувався з представником тієї чи іншої статі. Їв небагато. Взагалі, коли йшлося про вади чи фізичну слабкість, Блофельд становив загадку для стороннього спостерігача.

Двадцяторо чоловіків, які, розсівшись довкола довгого столу, терпляче чекали, коли Блофельд заговорить, становили дивну суміш різних національностей. Але усі мали риси, що їх об'єднували, — вони належали до однієї вікової групи — тридцять-сорок років, були підтягнутими та фізично міцними, а також майже всі мали вигляд хижаків — вовків або яструбів, котрі вистежують здобич. Усі, крім двох, які нагадували вчених. Одним був Котце — фізик зі Східної Німеччини, який утік на Захід п'ять років тому й обміняв свої секрети на скромну пенсію та притулок у Швейцарії, іншим — Маслов (він же Кандинський), експерт із електроніки з Польщі, який у 1956-му звільнився з посади голови дослідницького відділу компанії «Філіпс АГ» в Ейндховені та зник із поля зору. Решта вісімнадцять становили шість трійок (Блофельд із застережень щодо безпеки впровадив у організації комуністичну систему розподілу) з кожної країни шести найбільших світових злочинних угруповань та підривних організацій. Три сицилійці з вищого керівництва Уніоне Сичіліано — від мафії; три фран-

цузи-корсиканці з Уньйон Корс¹ — подібного до мафії таємного товариства, яке підім'яло під себе майже всю організовану злочинність Франції; три колишніх співробітники СМЕРШу — радянської організації, створеної для знищення зрадників та ворогів держави і розпущеної за наказом Хрущова у 1958², а на його місці створено Окремий виконавчий відділ МВС³; три вищих співробітника Зондердінст⁴ із гестапо; три міцних югославських оперативники, які служили в таємній поліції маршала Тіто, і три турки з гірського району (турки, котрі живуть на рівнинах, ні на що не здатні) — колишні учасники мережі Блофельда «Рахір», які потім відповідали за функціонування «Кристалу» — важливої близькосхідної мережі з торгівлі героїном із базою в Бейруті. Ці вісімнадцять чоловіків — майстри конспірації — володіли усіма засобами таємного зв'язку та польової роботи, а головне, вміли тримати язик за зубами й мали ще одну спільну рису — бездоганне прикриття. Кожний мав паспорт з дійсними візами до основних країн світу і незаплямоване досьє в Інтерполі та поліції своєї країни. Один цей аспект — чистота перед законом після бурхливого злочинного життя — був найкращою характеристикою

¹ Unione Corse – кримінальна організація, яка діє переважно на Корсиці та в Марселі. У 1930–1970 рр. «Корсиканський Союз» монополює торгував героїном у США.

² Ще раз: Флемінг перебільшує масштаби зловісної діяльності СМЕРШу, який існував з квітня 1943 до березня 1946, після чого був розформований, а його функції перейшли до органів держбезпеки СРСР.

³ Міністерство внутрішніх справ СРСР — центральний союзно-республіканський орган державного управління СРСР з боротьби зі злочинністю та підтримання громадського порядку в 1946–1960 і 1968–1991 роках. Чисельність у 1953 році — 1 095 678 осіб.

⁴ Sonderdienst — нацистська парамілітарна організація, створена 1940 р. під час окупації Польщі. Первісно складалася з німецьких фольксдойче та будувалася за структурою СС. Гестапо вона не підпорядковувалася.

для членства в СПЕКТРі¹ — СПЕціальному Комітеті з Тероризму та Розвідки.

Засновником та головою цього приватного підприємства, створеного задля особистого збагачення, був не хто інший, як Ернст Ставро Блофельд.

ФІАЛКОВИЙ ПРИСМАК

Блофельд завершив вивчати присутніх. Як він і очікував, лише одна людина відвела погляд. Ставро не помилився — усі рапорти з неспростовними доказами двічі перевірили, але своїм очам та інтуїції він довіряв більше. Не кваплячись, прибрав руки під стіл, одну поклав на коліно, а іншою витягнув з бокової кишені золоту коробочку і поклав на стіл перед собою. Підчепивши кришку нігтем, витягнув пігулку з фіалковим присмаком і кинув її в рот. За звичкою, коли чекала неприємна розмова, він намагався пом'якшити дихання.

Блофельд поклав під язик пігулку і спокійним звучним, добре поставленим голосом промовив:

— Я маю доповісти членам комітету про просування великої справи — операції «Омега» (Блофельд упускав такі вставні вислови, як «джентльмени», «друзі» чи «колеги», вважаючи їх нікчемними й зайвими), але перш ніж перейти до обговорення, пропоную з питань безпеки торкнутись іншої теми, — Блофельд ще раз оглянув присутніх — та сама людина знову відвела погляд. Він продовжив доповідь таким тоном, немов розказував якусь оповідку: — Думаю, комітет погодиться з тим фактом, що перші три роки нашої діяльності минули успішно. Завдяки нашому німецькому підрозділові ми таємно про-

¹ В оригіналі — S.P.E.C.T.R.E. — The Special Executive for Counterintelligence, Terrorism, Revenge, and Extortion.

вели операцію з підняття з дна Мондзее¹ коштовностей Гімлера, які потім реалізували через наш турецький відділ у Бейруті. Дохід — 750 000 фунтів. Викрадення сейфа разом з його вмістом із штаб-квартири МВС у Східному Берліні, що здійснив російський підрозділ, і наступний продаж документів американському Центральному розвідувальному управлінню дав нам пів мільйона доларів. Перехоплення в Неаполі тисячі унцій героїну, які належали родині Пасторі, були продані родині Фірпоне у Лос-Анджелесі за вісімсот тисяч доларів. Британська Секретна служба заплатила нам сто тисяч фунтів за пробірку з біологічною зброєю, розробленою у Чехословаччині на державному хімічному заводі у Пльзені. Вдалий акт шантажу колишнього групенфюрера СС Зоннтага, який під ім'ям Сантоса мешкає в Гавані, приніс нам мізерні сто тисяч доларів — на жаль, це всі гроші, які у нього були; а вбивство у Берліні Перенга, французького фізика-атомника, який переметнувся на бік комуністів, завдяки важливості інформації, котра була в його розпорядженні, та, головне, тому, що він не встиг нею поділитися, дало нам мільярд франків від Другого бюро. Підсумовуючи сказане, а членам комітету ці цифри відомі, повідомляю: наш сукупний дохід нині становить, без урахування останніх нерозподілених дивідендів, півтора мільйона фунтів у швейцарських франках та венесуельських боліварах², в які — а ці валюти є найстабільнішими у світі — ми конвертуємо наші статки. Доводжу до відома членів комітету, що дохід буде розподілено згідно з нашими домовленостями, а саме — за винятком десяти від-

¹ Озеро (довжина — 11 км, ширина — 2 км, найбільша глибина — 68 м) в Австрії, у федеральній землі Верхня Австрія, на кордоні з федеральною землею Зальцбург.

² Вміст золота 0,265275 г; за офіційним курсом на 1 січня 1959 р. 3,350 болівари = 1 долар США. До 18 лютого 1983 року залишався найстабільнішою валютою Латинської Америки.

сотків накладних витрат, оборотного капіталу та десяти моїх відсотків, решта буде поділена рівними частками по чотири відсотки між усіма учасниками. Сукупний дохід кожного становитиме приблизно шістдесят тисяч фунтів. Звісно, цю суму не можна вважати адекватною компенсацією за участь у нашій організації, і двадцять тисяч фунтів на рік не відповідають нашим сподіванням, але позитивна реалізація плану «Омега» має дати значно більший дохід, і якщо буде на те воля членів комітету, ми зможемо розпустити нашу організацію і спрямувати енергію кожного в окреме русло. — Блофельд оглянув присутніх та люб'язно спитав: — Питання є?

Двадцять пар очей — а цього разу погляду не відвів ніхто — пильно дивились на голову. Кожний зробив підрахунок, обличчя залишалися непроникними. Щось коментувати не було потреби. Вони були задоволені, але розсипатись у похвалах суперечило їхній суворій натурі. Те, що казав голова, було їм відомо. Настав час для невідомого.

Блофельд кинув під язик другу пігулку і продовжив:

— Добре. Стосовно останньої операції, що завершилася місяць тому і принесла нам мільйон доларів... — Блофельд повернув голову вліво, відшукав очима потрібну особу і м'яко сказав: — Встаньте, Сьомий.

Маріус Домінік з Уньйон Корс, гордовитий оцупкуватий чоловік із спокійними очима, вдягнений у готовий костюм, напевне придбаний у модному бутику Галері Барбе в Марселі, повільно підвівся і безстрашно дивився в очі Блофельда. Його великі, грубуваті руки розслаблено звисали, ледь торкаючись стрілок на штанях. Блофельд, здавалося, дивився тому в очі, а насправді спостерігав за реакцією номера Дванадцять, який сидів поруч, — П'єра Боро. Останній сидів на іншому боці стола напроти Блофельда. Саме він двічі впродовж зібрання відводив очі. Тепер — ні. Тепер він спостерігав розслаблено і не виглядав наляканим.

Блофельд звернувся з поясненнями:

— Ця операція, якщо хтось не в курсі, передбачала викрадення сімнадцятирічної дочки Магнуса Бломберга — власника «Принсіпаліти-готель» у Лас-Вегасі, який завдяки членству в Детройтській Пурпурній банді має частку в низці інших американських підприємств. Дівчину було викрадено з номера батька в «Отель де Парі»¹ у Монте-Карло та вивезено на Корсику. Цю частину операції здійснив наш корсиканський підрозділ. Було призначено викуп — мільйон доларів, містер Бломберг погодився і, за інструкціями СПЕКТРУ мав покласти гроші до надувного рятувального плоту та випустити його в присмерку на італійському узбережжі поблизу Сан-Ремо. Уночі пліт підібрало судно нашого сицилійського відділення. Особиста подяка хлопцям за те, що вони своєчасно віднайшли схований на плоті радіопередавач, який би дав змогу французькій береговій охороні відстежити й захопити наш корабель. Отримавши гроші та відповідно до згаданих домовленостей ми повернули дівчину батькам, на перший погляд, цілу та неушкоджену, за винятком хіба що перефарбованого волосся, що було необхідним для перевезення її з Корсики до Марселя. Я сказав «на перший погляд»... Наше джерело в поліцейському комісаріаті в Ніці повідомило, що дівчину під час перебування на Корсиці згвалтували, — Блофельд зробив паузу, щоби присутні могли вникнути у його слова, і продовжив: — Так стверджують її батьки, але, можливо, той статевий акт відбувся за обопільною згодою. Організація пообіцяла, що дівчину повернуть неушкодженою. Я не збираюся копірситися

¹ Розкішний культовий готель, розташований поруч з казино «Монте-Карло». Збудований 1864 року, має 99 номерів, три ресторани (один з них — тризірковий за «Мішлен»), а також двічі показаний в екранізаціях творів І. Флемінга — «Ніколи не говори «ніколи» (1983) та «Золоте око» (1995).

в деталях сексуальної обізнаності дівчини, але, на мою думку, — неважливо, відбувся той статевий акт за згодою чи ні — батькам її повернули ушкодженою, чи, краще сказати, використали. — Блофельд рідко застосовував жести і зараз лише трохи відірвав ліву руку від столу. Потім продовжив таким самим рівним голосом: — Ми — велика та могутня організація. Мене не хвилюють питання моралі чи етики, але усі члени мають зрозуміти, що я рекомендую і навіть вимагаю дотримуватися чітких правил. Нема кращої дисципліни, ніж самодисципліна. Міць нашої організації полягає в міцності кожного її члена. Слабкість одного — метелик смерті для усієї структури. Вам відоме моє ставлення до цього питання, й у разі чистки ви завжди підтримували мене. У цьому конкретному випадку я вжив потрібних заходів стосовно родини дівчини, а саме: повернув половину суми викупу, приклав до грошей записку з вибаченнями. Це, якщо не брати до уваги факт радіостеження — стандартну поліцейську процедуру, про яку родину не повідомили, стало єдиним порушенням домовленості з об'єктом нападу. В результаті дивіденди кожного з цієї операції будуть відповідно зменшені. Стосовно злочину, то вважаю, що провина беззаперечна і мають бути застосовані адекватні заходи.

Блофельд дивився через стіл на чоловіка, який підвівся. Корсиканець Маріус Домінік тримав погляд, не відводячи очей. Він знав, що невинний. Його тіло напружилось, але не від страху. Домінік свято вірив, як, до речі, й усі інші, у справедливість Блофельда і не розумів причини, з якої саме його вибрано як хлопчика для биття, але якщо Блофельд так вирішив — тому і бути. Шеф ніколи не помилявся.

Відзначивши мужність підопічного, Блофельд також не міг не помітити, як котиться градом піт по обличчю Номера 12, який сидів на початку столу. Добре. Піт лише підсилить контакт.

Під столом Блофельд підняв праву руку з коліна і намацав кнопку.

П'єра Боро пронизав залізний удар потужністю три тисячі вольт. Його тіло вигнулося дугою, густе чорне волосся стало дибки, наче щітка на якійсь ляльці-потворі з виряченими очима з фільму жахів. Очі на мить шалено спалахнули і згасли. З вищиреного рота повільно висунувся язик з-поміж зубів. Струминки диму потягнулися вгору з-під покладених на підлокітники рук та з-поза спини — там, де у кріслі були сховані електроди. Блофельд відпустив кнопку. Верхнє світло, яке змінило колір на тьмяно-оранжевий і перетворилося на потойбічне сяйво, знову спалахнуло. Кімнатою поширився запах підсмаженої шкіри й паленого одягу. Дванадцятий із зловісним хрустом завалився вперед і впав підборіддям на стіл. Екзекуція закінчилася.

У тиші, що запала, пролунав тихий, урівноважений голос Ставро. Він дивився на Сьомого, відзначивши, що той залишився стояти непорушно і жоден мускул не здригнувся на його обличчі.

— Сідайте, Сьомий, я вами задоволений. (Із уст Блофельда це пролунало як похвала.) Я мав відволікти увагу Дванадцятого. Він знав, що ми його підозрюємо, і я хотів уникнути ускладнень.

Дехто з присутніх кивнув головою. Блофельд мав слушність. Жахлива вистава нікого особливо не збентежила — шеф і раніше чинив суд прилюдно, на очах членів комітету. Таких випадків було два — обидва на подібних зібраннях і обидва через порушення дисципліни, що загрожувало згуртованості та існуванню команди. Одного разу Блофельд убив кривдника пострілом прямо в серце товстою голкою з пневматичного пістолета — непроста справа з відстані дванадцяти кроків, іншого винуватця посадив ліворуч від себе, а потім спритно накинув йому на шию удавку з дроту, зробив два швидких кроки і

затягнув гарроту¹ за кріслом чоловіка. Ці смерті були справедливими та необхідними. Як і ця, третя. Отже, члени комітету, ігноруючи свіжий труп на краю столу, влаштувалися зручніше — пора переходити до справи.

Блофельд клацнув кришкою золотої коробочки і поклав її до кишені жилетки.

— Я чекатиму від нашого корсиканського підрозділу рекомендацій щодо заміни номера Дванадцятого. Але це почекає до реалізації плану «Омега». Зараз маємо обговорити деякі деталі. Наш оперативник «Г», якого завербував німецький відділ, допустив серйозну помилку, яка радикальним чином ламає весь розклад. Від цієї людини — члена тонгу Макао «Червона блискавка» — ми очікували абсолютного дотримання конспірації. Йому були надані інструкції щодо легалізації в одному зі санаторіїв на півдні Англії, який ідеально відповідає нашим потребам. Завдання — підтримувати періодичний контакт із льотчиком Петаччі — командиром бомбардувальника на базі ВПС Боскомб Даун, розміщений неподалік від того санаторію. Він мав регулярно доповідати про стан здоров'я та моральний дух льотчика. Рапорти «Г» нас задовольняли, а льотчик, за його словами, був налаштований рішуче. Оперативник також мав відправити листа в день Д плюс один, тобто через три дні від сьогодні. На жаль, цей йолоп дозволив втягнути себе в безглузду сварку з іншим пацієнтом санаторію, в результаті якої — деталі я опуцу — потрапив до центральної лікарні Брайтона з опіками другого ступеня. Таким чином, він вибув із гри принаймні на тиждень. Це призвело до затримки виконання плану «Омега». Факт прикрий, але

¹ Гаррота (ісп. garrote, dar garrote — закручування, затягування; страчувати) — знаряддя страти і тортур через задушення. На початку ХХ сторіччя гаррота була поширена серед учасників організованої злочинності США, ставши своєрідною «візитною карткою» професійних убивць із «Cosa nostra».

поправний. Ми були змушені скоригувати плани, тому дали нові інструкції. Також передали Петагчі флакон з вірусом грипу, достатньо сильним, щоб покласти льотчика у ліжко на тиждень, і на цей час його відсторонять від випробувальних польотів. Про свій перший виліт він нас повідомить. Польотні дані будуть надані нашому оперативникові «Г», який на той момент має одужати і надішле листа згідно з планом. Члени комітету, — Блофельд знову обвів поглядом стіл, — внесуть відповідні зміни у польотні розклади до зони Зет. Стосовно оперативника «Г», — Блофельд уважно подивився на трьох колишніх гестапівців, — то він виявився ненадійним агентом, і німецькому підрозділові слід зробити відповідні заходи для його усунення впродовж наступних двадцяти чотирьох годин після відправлення листа. Зрозуміло?

Німці одностайно кивнули:

— Так, сер.

— Усе інше, — продовжив Блофельд, — триває за планом. Номер Перший влаштував собі надійне прикриття в зоні Зет. У легенду про пошук скарбів там повірили, а екіпаж яхти, який ретельно добрали наші оперативники, дотримується дисципліни й заходів безпеки навіть краще, ніж ми очікували. Обрано підходяще місце для наземного базування — відлюдне і важкодоступне. Воно належить одному ексцентричному англійцеві, особисті уподобання якого та коло специфічних друзів потребують самотності. Ваше прибуття до зони Зет розплановане по хвилинах, а гардероб чекатиме на вас у зонах «Ф» та «Д» — відповідно до польотних планів. Одяг, продуманий до найменших деталей, відповідатиме вашій «легенді» — спонсорів команди шукачів скарбів, які забажали завітати до цього місця, щоби взяти участь у пошуках. Ви не якісь довірливі мільйонери, а люди заможні, представники середнього класу — рантє та бізнесмени, котрих довкола пальця не обведеш. Люди

практичні, які дбають про зроблені інвестиції і бажають простежити, щоб жоден дублон не відкотився вбік. (Ніхто з присутніх не посміхнувся). Сподіваюся, кожен вивчив свою роль у нашій п'єсі.

Усі, хто сидів за столом, стримано закивали. Добре, що від них не вимагали грати непритаманні їм ролі. Один — заможний власник ресторану з Марселя (а він ним і був, тож міг з будь-ким обговорити підводне каміння ресторанного бізнесу); інший володів виноградниками в Югославії (він насправді виріс у місті Блед¹ і розумівся в сортах винограду та саджанцях від «Кальве»² з Бордо); третій займався контрабандою сигарет з Танжера (так і було, й він міг трохи припідняти завісу з цього приводу). Всім членам команди розробили детальні прикриття, які витримали б і подвійну перевірку.

— Стосовно плавання з аквалангом хочу почути звіти від кожного підрозділу окремо, — Блофельд поглянув на югославську трійку ліворуч.

— Задовільно.

— Задовільно, — відізався німецький підрозділ, а за ним луною — інші трійки.

Блофельд пояснив:

— Фактор безпеки — основний у підводних операціях. Чи приділили ви йому достатньо уваги? А як тренування з новою пневматичною рушницею? Дуже добре. А тепер, — продовжив Блофельд, — заслухаємо звіт сицилійського підрозділу щодо підготовки доставки золотих зливків.

Фіделіо Шакка — худорлявий, блідий, як мрець, сицилієць із непроникливим обличчям — міг запросто вияви-

¹ Місто-курорт у північно-західній частині Словенії в районі Верхньої Крайни, розташоване біля кордону з Італією й Австрією.

² Французький винний дім, який заснував у 1818 р. Ж.-М. Кальве в провінції Бордо. Найбільш вдалі вина «Кальве» — «Бордо», «Кот дю Рон», «Кальве XF».

тися шкільним учителем з лівими поглядами. Його обрали для доповіді, оскільки англійською — обов'язковою мовою для членів комітету — він володів найкраще. Фіделіо говорив повільно, дбайливо добираючи слова.

— Ми ретельно дослідили вибраний район і підтверджуємо, що він відповідає нашій меті. Тут маємо, — він поплескав по атташе-кейсу на колінах, — карти місцевості та детальний розклад, який ми передаємо голові і членам комітету, тому викладу факти стисло. Обраний район — зона «Т» — розташований на північно-західному схилі гори Етна вище лінії дерев, на висоті двох-трьох тисяч метрів. Ця ділянка на схилі вулкана, вище селища Бронте, безлюдна, її ніхто не обробляє, земля вкрита чорною лавою. Місце площею приблизно два квадратних кілометри пошукова група позначить смолоскипами, а по центру поставлять систему наведення ДЕККА¹ задля точнішого попадання в ціль. Золотий запас буде доставлено, за нашими розрахунками, на п'яти транспортних літаках «Марк IV»², які летітимуть на висоті десяти тисяч футів зі швидкістю триста миль на годину. З урахуванням ваги вантажу нам краще подвоїти або навіть потроїти число парашутів на кожному контейнері, а зливки додатково обгорнути поролоном. Парашути, разом з контейнерами, треба обробити фосфоресцентною фарбою, щоб легше було їх знайти. Ми сподіваємося, — сицилієць розвів руками, — СПЕКТР врахує такі наші рекомендації при підготовці та координації польоту.

— Розкажіть детальніше про пошукову групу, — голос Блофельда пролунав негучно, але наполегливо.

¹ Система гіперболічного наведення ракет та літаків, що працює в діапазоні наддовгих хвиль (більше 10 км).

² Ідеться про літак «деХевіленд 106 «Комета» з турбореактивним двигуном.

— Капо¹ мафії в тому районі — мій дядько. У нього вісім онуків, яких він обожноює. Я натякнув, що нам відомо, де мешкають ті діти. Чоловік зрозумів. Водночас, згідно з інструкцією, я запропонував йому мільйон фунтів за пошук вантажу та переправлення його до нашого складу в Катанії. Це — значна сума для «Юніоне», і капо погодився. Він упевнений, що йдеться про пограбування банку, і деталі не розпитував. Відтермінування операції жодним чином не вплине на нашу угоду, місяць буде все ще повним. Оперативник № 52 — дуже здібний агент, ми передали йому радіопередавач, щоби прослуховувати діапазон на вісімнадцяти мегагерц відповідно до графіка. Заразом він приглядатиме за капо, з яким його єднають родинні зв'язки.

Блофельд мовчав довгих дві хвилини. Потім повільно кивнув.

— Гаразд, я задоволений. На наступному етапі розміщенням золотих зливків займеться агент 201. Він — людина перевірена, йому можна довіряти. Теплохід «Меркуріал» має завантажитись у порту Катанії, а далі через Суецький канал попрямує до Гоа в португальській Індії. На шляху в призначеній точці Аравійського моря він зустрінеться з торговельним судном консорціуму бомбейських золотих брокерів. Вантаж перемістять на їхній корабель в обмін на суму готівкою за поточним курсом у швейцарських франках, доларах та боліварах. Гроші, поділені на стандартні паї, чартерними літаками доставлять із Гоа до депозитних комірок двадцяти двох різних швейцарських банків Цюріха. Ключі від тих но-

¹ Скорочене від *saroregime* (голова команди, італ.) — представник одного з найвищих ступенів у кримінальній ієрархії, який підпорядковується безпосередньо босу «родини» або його заступнику. Очолює «команду» солдатів — молодших членів злочинного угруповання, які виконують «брудну» роботу. Синонім слова «капітан».

мерних боксів члени комітету отримають після засідання. Від цього моменту та, звичайно, за умови дотримання звичайних заходів безпеки — тобто без нерозсудливих витрат та демонстрації багатства — ці вклади залишаться у розпорядженні членів комітету, — Блофельд повільно укотре обвів поглядом присутніх. — Усі згодні з такою процедурою?

Присутні стримано кивнули. Номер Вісімнадцятий, експерт із електроніки з Польщі, заговорив. Висловлювався він без тіні невпевненості, тут усі були рівні.

— Звісно, я не експерт, — почав серйозно, — але хіба нема ризику, що якийсь військовий корабель перехопить те судно — «Меркуріал» — та відбере золотий вантаж? Адже західні держави розуміють, що золото мають вивезти зі Сицилії, тож посилять охорону з повітря та моря.

— Не забувайте, — терпляче пояснив Блофельд, — що ні перша, ні, у разі потреби, друга бомба не будуть знешкоджені, допоки наші гроші не опиняться у швейцарських банках. Жодного ризику. Хоч я передбачаю іншу можливість: наш корабель може опинитися під загрозою нападу з боку незалежного гравця. Сподіваюся, що західні країни намагатимуться зберегти операцію в таємниці, оскільки її розголос викличе паніку. Ще питання?

— Ми розуміємо, — холодно мовив Бруно Баєр з німецької трійки, — що операцією в зоні Зет керуватиме номер Перший. Чи означає це, що ви надаєте йому всю повноту влади і призначаєте, так би мовити, Верховним головнокомандувачем?

«Типове німецьке питання», — подумав Блофельд. Німці готові виконати будь-який наказ, але мають розуміти ієрархію. Німецькі генерали, не замислюючись, виконували будь-який наказ Верховного головнокомандувача, якщо знали, що його віддав сам Гітлер.

Тому Ставро твердо сказав:

— Як я однозначно наголосив раніше, і члени комітету з цим одностайно погодилися, номер Перший стає право-

наступником у разі моєї смерті чи недієспроможності. В операції «Омега» він є заступником голови СПЕКТРУ, а, оскільки я залишаюсь у штабі, щоб відстежувати реакцію на наш лист, Перший виконуватиме обов'язки Верховного головнокомандувача в зоні Зет. Його накази мають виконуватися, як мої. Сподіваюся, непорозумінь у цьому питанні в нас не виникне, — очі Блофельда звузилися, він знову обвів поглядом присутніх. Заперечень не було.

— У такому разі, — мовив Блофельд, — оголошую збори завершеними. Команда зачищення подбає про останки Дванадцятого. Вісімнадцятий, з'єднайте мене, будь ласка, з номером Першим на частоті двадцять мегагерц. Після восьмої французька поштова служба цією частотою не користується.

НЕ ЗАБУДЬ СМІКНУТИ ЗА КІЛЬЦЕ

Джеймс Бонд зіскріб рештки йогурту з денця коробки, на якій красувався напис: «Вироблено зі справжнього козячого молока на фермі «Геут Фарм», Стенвей, Глос. Із серця Котсволду¹. Виготовлено за оригінальним болгарським рецептом», узяв булочку, акуратно розрізав її вздовж — вони легко кришилися — добряче намастив кожну половинку чорною патокою і взявся жувати. Слина містить птіалин, а жування допомагає птіалину перетворювати крохмаль на цукор, який постачає тілу енергію. Птіалин є ферментом. Інші ферменти — пепсин у шлунку, трипсин з ерепсином у кишечнику тощо — розщеплюють їжу, що потрапляє до шлунка і травного тракту, й допомагають абсорбувати її до кровоносної

¹ Котсволд-Хілз — узгір'я в західній частині Англії на території графств Оксфордшир та Глостершир. Місцевість офіційно визнана «територією визначної природної краси».

системи. Джеймс Бонд тепер розумівся в цих важливих фактах не гірше експерта. Щоправда, не міг второпати одного — чому ніхто не просвітив його щодо цього раніше. Відтоді, як десять днів тому залишив «Чагарниковий рай», він почувався просто пречудово. Енергія була через край. Навіть паперова робота, яку Джеймс завжди вважав тягарем, стала ледь не радісною. Справи почали рухатись уперед. Суміжні відділи, оговтавшись після першого шоку, тепер навіть злилися, коли отримували аргументовані, переконливі службові записки, якими їх майже щоденно закидав відділ подвійних нулів.

Бонд прокидався так рано і був сповненим ідей, що не лишалося нічого іншого, як приходити до Контори ще на світанку, а йти з неї глибокої ночі — й це дратувало чарівну Лоелію Понсонбі, його секретарку, особисте життя якої пішло під три чорти. Вона навіть викликала на відверту розмову міс Маніпенні — особисту секретарку М. та свою найкращу подругу по службі. Міс Маніпенні, придушивши ревність, узялася заспокоювати:

— Не переймайся, Ліл, — сказала за кавою в буфеті. — Старий теж два тижні працював, як заведений, коли повернувся з клятого санаторію. Я відчувала себе секретаркою якщо не Ганді, то Швейцера¹. А потім одну за одною довелося вирішувати дві важкі справи, й він вирішив увечері завітати у «Блейдс» — відволіктися від роботи, наскільки розумію, ну, а на ранок почувався паскудно... Та й виглядав не краще. Відтоді став знову нормальним. Застосував лікування шампанським чи ще чимось. Для чоловіків — це найкращий вихід. Звісно, алкоголь не поліпшує їхню поведінку, але хоча б робить із них людей. А з богоподібним спробуй спрацюватися...

¹ Альберт Швейцер (1875–1965) — німецький філософ, музикант, лікар, місіонер, лауреат Нобелівської премії миру (1952) («За місіонерську діяльність»).

Мей, старенький шотландський скарб Бонда, увійшла, щоби прибрати сніданок. Джеймс запалив «Дюк оф Дархем»¹ — кінг-сайз із фільтром. Авторитетний Американський союз споживачів оцінив їх як сигарети з найменшим вмістом смол та нікотину. Бонд замінив ними ароматні, але надто міцні «Морланд» — балканську суміш із трьома золотими кілечками біля мундштука, які палив з підліткового віку. «Дюк», майже позбавлені смаку, були все-таки кращими за «Вангардс» — новомодні «безтютюнові» сигарети з Америки, які, незважаючи на усі свої «здорові» властивості, наповнювали кімнату таким сильним запахом паленого листя, що відвідувачі часто запитували, чи не горить щось.

Мей морочилася з посудом на столі — точна ознака, що їй треба вибалакатися. Бонд виглянув з-за розділу новин газети «Таймс» і спитав:

— Що таке, Мей?

Обличчя жінки, укрите зморшками, почервоніло.

— Ось що, — з викликом сказала вона і подивилася в очі Бонду. В руці тримала коробку з-під йогурту, яку зім'яла міцними пальцями і кинула на тацю. — Звісно, я не маю права вказувати, містере Джеймс, але ви отруєте себе.

— Сам знаю, Мей, — жваво відгукнувся Бонд. — Ви абсолютно праві. Але я принаймні зменшив їх кількість до десяти в день.

— Маю на увазі не тютюновий дим, а ось це пійло, — Мей показала на тацю. Вона виплюнуло це слово з огидою, і потім, немов позбувшись перепони, слова ринули бурхливим потоком. — Чоловікові не годиться дитяче їдло, відстій і тому подібне. Хай вас не турбує, містере Джеймс, що я таке кажу, бо у своєму житті я багато чого

¹ Сигарети «American Tobacco Company», яку заснував у 1890 р. Дж. Б. Дюк. Увійшла до 12 компаній індексу Dow Jones Industrial Average 1896.

побачила, може, навіть більше, ніж ви уявляєте. Пригадую, як вас колись привезли додому зі шпиталю, мовляв, ви потрапили в автомобільну аварію чи щось таке. Але я не зовсім здитиніла розумом, як ви, може, і вважаєте, містере Джеймс. Автомобільні пригоди не залишають маленьких дірок у плечі чи нозі. А ті шрами з рубцями на вашому тілі — так, я бачила, і нема чого усміхатися — їх можуть зробити лише кулі. Я вже не кажу про пістолети, ножі та інше, що ви тягаєте зі собою, коли збираєтеся за кордон. Уф!

Мей уперла руки в боки, її очі блищали і дивилися зухвало.

— Звісно, ви скажете, щоб я не лізла не в свої справи або забиралася геть до Глен Оркі¹, але перш ніж ви мене витурите, скажу вам, містере Джеймс: якщо ви встрянете у нову бійку, то отримаєте лише гній у животі, а тоді вас привезуть додому вже на катафалку. Ось так вони вчинять.

У минулі часи Бонд послав би Мей куди подалі й попросив дати йому спокій, а тепер з величезним терпінням та не без гумору прочитав їй коротеньку лекцію про ключові відмінності «живих» продуктів від «неживих».

— Бачте, Мей, — почав Джеймс розважливо, — позбавлені природних властивостей продукти — біле борошно, білий цукор, білий рис, білок яйця — мертві продукти. Вони або мертві від природи, як білок яйця, або позбавлені поживних речовин у процесі обробки, є повільною отрутою на кшталт смаженої їжі, печива, кави та ще купи продуктів, які я зазвичай споживав. До речі, подивіться лише, як добре почуваюся. Відтоді, як я почав правильно харчуватися та кинув вживати

¹ Glen Orchy — долина завдовжки 11 миль у Шотландії; служила місцем базування клану Грегор, допоки король Яків I (перший Стюарт і перший король Великої Британії після приєднання Шотландії) не оголосив цей клан поза законом.

алкоголь, відчуваю себе просто новою людиною. Чудово сплю, сповнений енергії, і ніякого головного болю чи болю у м'язах. Не кажучи про похмілля. Ще місяць тому тижня не минало, щоб якогось дня не снідав я парочкою пігулок аспірину або «устрицею прерій»¹. У такі дні ви кудкудакаєте та метушитесь, наче стара квочка. То що скажете? — Бонд запитально підняв брови.

Мей капітулювала. Вона схопила тацю і, демонстративно повернувшись до Бонда спиною, рушила до дверей. На порозі затрималася й оглянулась. Її очі блищали від сліз образи.

— Ось що я вам скажу, містере Джеймс. Може, ви праві, може, й ні. Але мене найбільше турбує, що ви на себе не схожі, — економка вийшла, грюкнувши дверима.

Бонд зітхнув і повернувся до газети. Він промовив магічну фразу, яку говорять усі чоловіки, коли жінка середнього віку влаштовує експансивну сцену стосовно обіцянок «змінити спосіб життя», і знову занурився у статтю, в котрій викладено причини, що пішло не так на зустрічі на вищому рівні.

Телефон — червоний, пряма лінія з Конторою — видав лункий передзвін. Джеймс, не відриваючись од газети, потягнувся за слухавкою. Часи тепер стали спокійніші, холодна війна пішла на спад, не те, що в минулому. Нічого екстраординарного. Напевне, попередять про скасування навчальних стрільб у Біслі², де він збирався ввечері випробувати нову гвинтівку «Ф.Н.»³.

¹ Традиційний англо-саксонський засіб проти похмілля, який готують зі сирого яйця (або тільки жовтка), додаючи до нього ворчестерський соус, оцет, харчову сіль та чорний мелений перець. Іноді на згадку про «Криваву Мері» додають томатний сік. При цьому яйце розбивають у склянку так, щоб жовток залишився цілим.

² Містечко в Сурреї, де розташовані Національний стрілецький центр і штаб-квартира Національної стрілецької асоціації.

³ Ідеться про зброю бельгійської компанії FN Herstal (Fabrique Nationale d'Herstal), яка належить до холдингу Herstal Group,

— Бонд слухає.

Телефонував начальник канцелярії. Джеймс випустив газету на підлогу і притиснув слухавку до вуха, намагаючись, як у старі часи, читати поміж слів.

— Кидай усе, Джеймсе! М. викликає.

— Робота тільки для мене?

— Усім вистачить роботи. Термінове занурення і повна тиша на кораблі. Якщо планував побачення протягом наступних кількох тижнів, можеш сміливо скасовувати. Від'їжджаєш сьогодні. Чекаємо, — слухавку поклали.

У Бонда була, можливо, найпіжонська автівка в цілій Англії. «Марк II Бентлі Континенталь»¹. Якийсь багатий ідіот познайомив її з телеграфним стовпом на Грейт Вест-роуд. Бонд купив її рештки за півтори тисячі фунтів і в майстерні «роллс-ройса» випрямив вигин шасі й замінив двигун на «марк IV» з компресією 9.5. Потім навідався до «Муллінер»² із трьома тисячами фунтів у кишені — приблизно половиною свого капіталу, і домовився замінити старий тісний спортивний салон на акуратний просторий салон від купе із лише двома шкіряними сидіннями з електричним регулюванням. Решту кормового відсіку займав загострений назад потворний багажник. Машину пофарбували матовим, не глянцеvim, військово-морським сірим, а зісередини салон обробили чорним. Автівка літала, наче птиця, і була потужною, мов снаряд — Бонд любив її більше ніж

а також володіє американськими збройними підприємствами Winchester Repeating Arms Company та Browning Arms Company.

¹ «Бентлі» ніколи не виготовляв модель «Марк II Континенталь», це вигадка І. Флемінга. Але є «Бентлі Марк VI», перша післявоєнна люксова модель «Бентлі», яку виготовляли з 1964 до 1952 року.

² H. J. Mulliner & Co. — відомий британський виготовлювач кузовів. У 1959 р. компанію продано «Бентлі».

усіх жінок, яких зустрів на життєвому шляху, якщо їх навіть скласти до купи.

Джеймс не визнавав влади машини над собою. Будь-яке найкрасивіше авто було для нього лише засобом пересування (він називав «континенталь» локомотивом: «Я заїду за тобою у своєму локомотиві»), яке будь-якої хвилини мало бути готове для пересування. Ніяких гаражних дверей, об які лише ламаються нігті, жодної колотнечі з механіками, хіба для щомісячного огляду. Локомотив ночував на вулиці під вікнами квартири і був готовий завестися з півоберту за будь-якої погоди, а також — і це найголовніше — добре тримав дорогу.

Здвоєні вихлопні труби — а Бонд встановив дводюймові, бо єдине, що йому не подобалось у «бентлі», то це їхнє невиразне деренькотіння — видали низький рик, тільки-но довге сіре рило автівки, увінчане нахабним восьмикутним срібним болтом замість примхуватої окриленої літери «В», звернуло із затишної Челсі-сквер на Кінгс-роуд. Була дев'ята ранку — зарано для щільного трафіка — тому Бонд швидко промчав по Слоун-стріт і занурився в парк¹. Зарано було й для дорожньої поліції, тож він після фігурної їзди дістався Мармурової арки² рівно за три хвилини. Потім повільніше, оминаючи будинки, виїхав на Бейкер-стріт, а звідти вже рукою подати до Рідженс-парку. Через десять хвилин після того, як

¹ Слоун-стріт упирається в Гайд-парк. У принципі, через парк до Мармурової арки справді можна зрізати кут, але їзда вузькими доріжками залишається на совісті Бонда. Та й скільки тих джентльменів та леді прогулювалося парком о дев'ятій ранку в далекому 1959!

² Триумфальна арка біля Ораторського закутка в Гайд-парку на західному кінці Оксфорд-стріт. Арку зведено у 1828 р. за проектом відомого британського архітектора Джона Неша, який узяв за основу знамениту триумфальну арку Костянтина в Римі. Мармурова арка розташована там, де містилася сумновідома шибениця Тайберн — місце публічних страт від 1388 до 1793 року.

отримав телефоном команду «негайно!», він піднімався ліфтом на восьмий поверх масивного будинку.

Джеймс відчув нервозність, ще коли крокував коридором, застеленим килимом. Окрім кабінету М., на цьому поверсі містився відділ зв'язку, з-поза сірих зачинених дверей якого долинали цвірінькання та потріскування рядів радіопередавачів, безупинне стрекотіння і клацання шифрувальних машин. Бонд подумав, що все це нагадує загальний збір. Що в біса сталося?

Начальник канцелярії нависав над міс Маніпенні. Він один за одним передавав їй рапорти з товстого стоса, супроводжуючи кожний коментарем:— ЦРУ, Вашингтон, особисто Даллесу. Зашифрувати потрійним ключем і передати телетайпом. Матіс, Друге бюро. Такі самі шифр і засіб передачі. Відділ «Ф», для голови розвідки НАТО. Особисто в руки. Стандартним засобом через голову відділку. Цей — кур'єром голові МІ-5 особисто в руки, копія — комісарові поліції особисто в руки, а це, — начканц передав товсту пачку, — головам наших відділів за кордоном від М. Зашифрувати подвійним ключем і передати через радіо Вайтхола та Портісхед¹. Зрозуміло? Будь гарною дівчинкою, відправ усе якнайшвидше. Це ще не все. У нас сьогодні гарячка.

Міс Маніпенні сонячно усміхнулася. Вона любила такі, як називала їх, «убивчі днинки», які нагадували їй початок роботи в Конторі молодшим шифрувальником. Дівчина схилилася над переговорним пристроєм:

— Сер, прийшов нуль-нуль-сьомий, — і, поглянувши на Бонда, додала: — Стрибай!

Начальник канцелярії посміхнувся і сказав:

¹ Позивний ГКА. Англійська радіостанція, що забезпечувала всесвітній морський зв'язок і аеронавігаційний зв'язок великого радіуса дії в період між 1928 та 2000 роками. Найпотужніша у світі радіотелефонна станція. Зокрема, 1974 р. тут працювали 154 радіооператори, які передавали 20 млн слів на рік.

— Не забудь смикнути за кільце.

Над дверима кабінету М. засвітилася червона лампочка. Бонд увійшов досередини.

Тут панував повний штиль. М. розслаблено сидів за столом і крізь широке вікно дивився на різьблену лондонську панораму, підсвічену сонячним промінням.

— Сідайте, нуль-нуль-сьомий. Ознайомтеся, — посунув до Бонда пачку фотокопій. — Не поспішайте! — М. почав набивати люльку, пальці рухалися машинально, добуваючи тютюн з табакерки, зробленої з артилерійського снаряда.

Джеймс узяв перший аркуш — фотографію передньої і задньої сторони конверта, щільно посипаного порошком для зняття відбитків.

М. побіжно зиркнув на Бонда.

— Курить, якщо бажаєте.

— Дякую, сер, — відгукнувся Джеймс. — Я намагаюся кинути.

М. хмикнув, устромив люльку в зуби, чиркнув сірником і, глибоко затягнувшись, набрав повні легені диму. Старий моряк зручніше влаштувався у кріслі й задумливо уп'яв сірі очі у вікно, не фокусуючи погляду на об'єкті.

Конверт із поміткою «Особисто і терміново» був адресований прем'єр-міністру на Даунінг-стріт 10, Вайтхолл, Лондон, SW1. Усе було витримано до найдрібніших деталей, у т. ч. зазначено «P.C.», що означало: прем'єр-міністр є членом Таємної ради¹. Пунктуація була витримана педантично. Марка проштампована штемпелем Брайтона, о 8.30 ранку, 3 червня. Бонд подумав, що листа могли кинути в скриньку під покровом ночі, а доставили вже, напевне, вдень того ж дня, тобто учора. Шрифт машинки чіткий, навіть елегантний. Цей факт, разом із солідним, 5

¹ Privy Council — Її Величності Вельмишановна Таємна Рада — орган радників британської королеви.

на 7,5 дюйма конвертом, інтервалами між рядків, а також формою звертання в адресі справляв приємне враження акуратності. На звороті конверта не було нічого, крім відбитків. Сургучевої печатки не було.

Сам лист, бездоганно грамотний та логічно викладений, проголошував:

Пане Прем'єр-Міністр,

Доводимо до Вашого відома, чи, можливо, Вас уже повідомив Начальник Штабу Військово-повітряних сил, що учора, другого червня приблизно о десятій годині вечора, літак Британських ВПС з двома атомними боєголовками на борту не повернувся з тренувального польоту. Йдеться про «Вільє Віндікатор»¹ O/NBR, приписаний до П'ятої експериментальної ескадрильї Королівських ВПС у Боскомб Даун. Атомні бомби числяться в Міністерстві ресурсів під ідентифікаційними номерами MOS/bd/654/Mk V та MOS/ bd/655/ Mk V. У нас також є номери, під якими ці бомби числяться у ВПС США, але таку інформацію ми вважаємо за надмірну і не хочемо обтяжувати Вас їхніми номерами.

Літак виконував тренувальний політ за програмою НАТО з екіпажем із п'яти осіб та одного спостерігача. Запас пального на борту забезпечував десятигодинний політ зі швидкістю 600 миль на годину при середній висоті 40 000 футів.

Тепер цей літак з обома атомними боєголовками перебуває в руках нашої організації. Екіпаж разом із спостерігачем загинув, і ми уповноважуємо Вас сповістити про це родичів, підкріплюючи, таким чином, версію катастрофи літака, що дасть змогу зберегти таємницю, в якій Ви, безумовно, зацікавлені не менше нашого. Місце перебування літака з двома атомними боєголовками з можливістю їх подальшого повернення буде повідомлене Вам в обмін на золоті зливки не менше 999 проби на загальну суму

¹ Літак, який вигадав І. Флемінг. Назва складена — існувала французька авіабудівельна компанія Ateliers d'Aviation Francois Villiers, яка в 1920–1930 роках випускала морські винищувачі. Щодо «Віндікатора» («Месник»), то був такий американський палубний пікірувальний бомбардувальник — Vought SB2U Vindicator, який виготовляли з 1936 до 1945 року. Загалом побудовано 170 машин.

сто мільйонів фунтів стерлінгів. Інструкції щодо доставки золота додаємо. Нашим пошукам та подальшому вивезенню золота ви не станете перешкоджати, і ця умова має бути підтверджена особистим зобов'язанням Президента Сполучених Штатів, наданим на ім'я нашої організації та її членів.

У разі невиконання умов упродовж семи днів, починаючи з п'ятої години вечора за Грінвічем 3-го червня 1959 року, тобто не пізніше п'ятої години вечора за Грінвічем 10-го червня 1959 року, ми вважаємо за потрібне попередити про наслідки, до яких це призведе. Одразу після закінчення терміну ми знешкодимо власність однієї західної держави на вищезгадану суму 100 мільйонів фунтів. Людських жертв не уникнути. Якщо ж упродовж 48 годин після першого попередження бажання виконати наші умови не буде проявлене, ми без запобіжного попередження знищимо велике місто однієї західної держави. Жертви будуть катастрофічними. Більше того, у проміжку часу між цими двома подіями наша організація залишає за собою право звернутися до народів світу, що призведе до широкомасштабної паніки у великих містах. Сподіваємося, це прискорить прийняття Вами правильного рішення.

Цей лист, містєре Прем'єр-Міністр, є нашим єдиним і остаточним повідомленням. Чекатимемо на Вашу відповідь щогодини нуль-нуль хвилин на частоті шістнадцять мегагерц.

Підписано

С.П.Е.К.Т.Р.

(СПЕціальний Комітет з Тероризму та Розвідки)

Джеймс Бонд ще раз перечитав листа й акуратно поклав його на стіл перед собою. Взяв другий аркуш — детальний план доставки золота. «Північно-західний схил гори Етна на Сицилії... навігаційний пристрій ДЕККА... впродовж чверті повного місяця... між дванадцятьма та годиною ночі за Грінвічем... окремі контейнери вагою чверть тонни, обгорнуті товстим (не менше фути) шаром поролону... не менше трьох парашутів на контейнер... тип і план польоту маєте повідомити на частоті 16 мегагерц не пізніше ніж за 24 години до початку операції... Будь-які організовані контрзаходи будемо вважати припиненням контракту, і це призведе до підриву ядерного пристрою

номер 1 чи номер 2, якщо наші вимоги не будуть виконані...» Той самий підпис. Обидва аркуші мали внизу приписку: «Копія — Президенту США, рекомендованим листом, відправлено одночасно».

Бонд обережно поклав фотокопію поверх інших, витягнув з кишені портсигар із воронованого металу, в якому тепер залишалося тільки дев'ять сигарет, узяв одну, прикурив, затягнувся і задумливо випустив у стелю довгий стовбур диму.

М. розвернувся в кріслі обличчям до Бонда.

— Що скажете?

Бонд звернув увагу на те, що очі М., які три тижні тому були ясними і випромінювали енергію, зараз почервоніли й набули стомленого вигляду. Нічого дивного!

— Якщо цей літак з усіма боеголовками на борту насправді зник, то я схильний вважати, що вони не блефують. Тоді все по-справжньому.

— Воєнний кабінет такої ж думки, — зауважив М. — Я теж. — Він помовчав, потім додав: — Так, літак справді зник разом з бомбами. І номери їхні вказані правильно.

МАЛЕНЬКІ БЛОШКИ НА СПИНАХ ВЕЛИКИХ¹...

— Є якісь зачіпки, сер? — запитав Бонд.

— До біса мало, практично нічого. Ніхто про той СПЕКТР зроду-віку не чув. Нам відомо про деяку незалежну групу, яка працює в Європі, — так, ми навіть купували у них інформацію, американці теж. Як стверджує Матіс, вони вбили Гольца — французького

¹ Рядок із безглуздої, на мій погляд, поеми «Сіфонаптера» («Про блох») математика Августуса Де Моргана (1806–1871), в якій він спробував пояснити біологічний порядок блох. «Великих блох кусають маленькі, яких кусають ще менші, й так — ad infinitum...»

фізика-ядерника, який того року перебіг до червоних. Другий відділ заплатив купу грошей за цю пропозицію, яка впливла з нівідкіль. Ніхто не називав жодних імен, а спілкувалися через відділ комунікацій Другого за допомогою радіозв'язку — на тій самій частоті, згаданій у листі,— 16 мегагерц. Матіс прийняв їхню пропозицію навмання, але вони зробили все чисто. Матіс розраховався — залишив валізу з грошима під мішленівським дорожнім знаком на дорозі Н-1. Проте ніхто не може стверджувати, що ми спілкувалися саме зі СПЕКТРОм. Звісно, і ми, й американці пробували за ними стежити, але вони професійно скидали «хвіст», та й, правду кажучи, нас більше хвилював кінцевий результат, а не шістки-виконавці. Ми також заплатили купу грошей, але шкурка вичинки варта.

Якщо працює та сама група, до них треба ставитися серйозно, про що я і сказав П-М. Але проблема в іншому. Так, літак зник, разом із двома бомбами, як і зазначено в листі. Усі факти викладено правильно. «Віндікатор» справді виконував тренувальний політ за програмою НАТО над південною Ірландією з розворотом над Атлантикою. — М. підсунув до себе пухку папку і перегорнув кілька сторінок, поки не знайшов, що шукав. — Ось. Шестигодинний навчальний політ з аеродрому Боскомб Даун, початок о восьмій вечора, закінчення — о другій ночі. Борт пілотував екіпаж з п'яти льотчиків королівських ВПС та одного спостерігача НАТО, італійця на прізвище Петаччі, Джузеппе Петаччі, командира ескадрильї італійських ВПС, відрядженого до НАТО. Чудовий офіцер; тепер перевіряють його досє. Потрапив до нас після стандартної ротації персоналу. Зазвичай НАТО відправляє найкращих пілотів потренуватися на «Віндікаторі», щоб вони освоїли техніку бомбометання. Цей літак НАТО збирається використовувати як ударну силу дальнього радіуса. Коротше... — М. перегорнув сто-

рінку, — літак відображався на екранах, усе тривало, як зазвичай, допоки він не дістався західного краю Ірландії. Там, на висоті сорока тисяч футів, літак несподівано змінив маршрут, знизився до тридцяти і загубився у трансатлантичному повітряному русі. Командування бомбардувальної авіації спробувало налагодити зв'язок, але на радіоконтакт вони більше не виходили. Спочатку думали, що «Віндікатор» зіткнувся з одним із трансатлантичних цивільних літаків, тож здійнялася паніка. Але жодна з авіакомпаній не повідомила про аварію, більше того, військового літака ніхто не побачив. — М. поглянув на Бонда. — Власне, це все. Літак просто зник.

— Невже американці нічого не засікли? — спитав Бонд. — У них є «Дью»¹ — система раннього виявлення.

— У тому-то й питання. Від американців ми отримали хоч якесь пояснення. У них є дані, що за п'ятсот миль на схід від Бостона літак вийшов із смуги руху напрямком на Айдлвайлд і повернув на південь. Але там простягається інша велика траса — з Монреалю і Гандері в напрямку Бермудів, Багамів та Південної Америки. Отже, оператори «Дью» просто подумали, що це літак або ВОАС, або Транс-Канади.

— Виглядає так, що вони продумали план до дрібниць, розраховуючи сховатись у щільному русі. А міг той літак посеред Атлантики повернути на північ і полетіти до Росії?

— Міг на північ. Або на південь. Посеред океану є здоровецька площина, рівновіддалена на п'ятсот миль від обох берегів, тобто за межами дії радарів. Гірше того, він навіть міг розвернутись і своїми слідами повернутися до

¹ Distant Early Warning Line (1957–1993) — система радіолокаційних станцій на крайній півночі арктичного узбережжя Канади, у Гренландії та Ісландії. Загалом 60 об'єктів. Створена для виявлення наступальних радянських бомбардувальників у ході «холодної» війни.

Європи, скориставшись двома-трьома повітряними трасами. Та що казати, тепер він може перебувати будь-де. В цьому-то і проблема.

— Але ж це величезна махина, йому потрібна особлива посадкова смуга, інфраструктура тощо. Неможливо сховати літак такої величини.

— Саме так. Це — очевидно. Тому вчора до півночі наші ВПС перевірили усі аеропорти до останнього — результат нуль. У Службі безпеки руху натякають, що він міг розбитися хоч у Сахарі, хоч в океані, на якійсь міліні.

— А бомби при цьому не вибухнуть?

— Ні. Вони абсолютно безпечні, допоки не озброєні. Навіть пряме падіння, як той випадок з В-47 у Північній Кароліні в 1958-му¹, призведе до підриву лише тротилової начинки, але не плутонію.

— А як же той СПЕКТР планує їх підірвати?

М. розвів руками.

— Вояки пояснили це на засіданні Військового кабінету, але я ні чорта не второпав. Зрозуміло одне — принцип дії атомної бомби такий самий, як і звичайної. Тільки носова частина набита тротилом, а у хвостовій міститься плутоній. Між двома відділеннями є отвір, в який вкручують детонатор на кшталт корка. Коли бомба ударяється об землю, тротил підпалює детонатор, а той підриває плутоній.

— Отже, їм доведеться ту бомбу скинути, щоб вона вибухнула?

— Не обов'язково. Достатньо знайти толкового фізика, який розуміється на такому. Все, що потрібно, — це

¹ Ідеться про інцидент з падінням атомної бомби в Марс-Блаффі. Це — випадок помилкового з вини екіпажу скидання 11 березня 1958 року ядерної зброї, що впала на площі міста Марс-Блаффі у штаті Південна Кароліна та викликала незначні структурні пошкодження будівель. Шестеро людей отримали поранення внаслідок вибуху. Потерпіла сім'я отримала від Повітряних сил США 54 тисячі доларів компенсації.

розгвинтити носову частину бомби і замість звичайного детонатора, котрий підриває тротил, установити, наприклад, годинниковий механізм, який підірве тротил без удару об землю. Бомба вибухне. Сама собою вона невелика. Можна запхати в сумку, вдвічі більшу за гольферську. Звісно, тягати її буде важкувато, але можна покласти у багажник автівки, пригнати машину в місто, залишити на стоянці й запустити годинниковий механізм. Дати собі фори години зо дві, щоб від'їхати миль на сто — і діло зроблено.

Бонд потягнувся в кишеню за новою сигаретою. Важко повірити, але це правда. Саме цього Секретна служба та інші розвідслужби світу мріяли уникнути. Непоказний чоловік у плащі з важкою валізою або сумкою для гольфу — на ваш вибір. Камера схову, припаркована машина або просто густі кущі у центральному парку великого міста. Жодні контрзаходи тут не допоможуть. А в недалекому майбутньому, якщо вірити експертам, ситуація стане зовсім неконтрольованою. Навіть найзадрипаніша країна зможе клепати атомні бомби на своєму, так би мовити, задньому дворі. Бомба перестала бути таємницею, важко було лише з прототипами, як трапилося з порохом, кулеметом чи танком. А сьогодні вони є в усіх, як той лук зі стрілами. Завтра чи післязавтра таким луком зі стрілами стануть атомні бомби. Отже, маємо перший випадок шантажу. Якщо СПЕКТР не зупинити, піде розголос, і дуже скоро злочинні генії почнуть камстролити бомби з дитячих конструкторів та металобрухту. Якщо не зупинити їх вчасно, доведеться платити. Останню думку Джеймс промовив уголос.

— Саме так, — відгукнувся М. — З будь-якого погляду, охоплюючи і політичний аспект, гроші не є проблемою. Але ні П-М, ані Президент не протримаються і п'яти хвилин, якщо піде щось не за планом. Заплатимо ми чи ні — наслідків не уникнути, і всі вони будуть препоганими.

Саме тому конче необхідно зробити усе, щоб знайти цих мерзотників та літак до закінчення терміну. В цьому питанні між прем'єр-міністром та президентом досягнуто повне порозуміння. Розвідники в усьому світі — наші, американські та дружні до нас будуть залучені до цієї операції — операції «Кульова блискавка», як її назвали. Літаки, кораблі, підводні човни, а також, звісно, гроші не становлять проблеми. Можемо претендувати на будь-що в будь-який час. Кабінет обладнав центр командування і задіяв спеціалістів. Уся інформація має надходити туди. Американці організували аналогічний центр у себе. Звісно, витоку інформації не уникнути. Версія така — цей переполюх, а він справді є, незважаючи на політичні наслідки, зчинився через зникнення «Віндікатора» разом з бомбами. Тільки лист є абсолютною таємницею. Уся рутинна детективна робота — відбитки пальців, Брайтон, писальний папір — нею займатимуться Скотланд-Ярд, ФБР, Інтерпол, а також усі розвідпідрозділи НАТО. Їм буде переданий фрагмент паперу з невинною фразою. Вони не матимуть жодного стосунку до пошуків літака, це — завдання розвідки. Буде два абсолютно окремих розслідування. МІ-5 займеться досьє членів екіпажу та італійського спостерігача, що стане частиною загального плану. Наша служба працюватиме в парі з ЦРУ. Ален Даллес кинув на завдання усіх своїх кращих людей, і я збираюся зробити те саме. Тому і протрубив загальний збір. Тепер залишається тільки сидіти й чекати.

Бонд запалив нову сигарету — гріховну третю за останню годину. Відкинувся в кріслі та, намагаючись приховати тривогу в голосі, спитав:

— Що ви доручите мені, сер?

М. спантеличено подивився на Джеймса, немов бачив того вперше у житті. Потім розвернувся в кріслі та втупився невидючим оком у вікно. Нарешті заговорив тихим голосом:

— Я вже порушив обіцянку, яку дав прем'єр-міністру, — розказав вам усе, нуль-нуль-сьомий. Але у мене є одна думка, догадка, яку, хочу, щоб перевірила... — він зам'явся, — довірена людина. На мій погляд, єдиним раціональним зерном у пошуках літака є інформація від радарної системи «Дью» — так, визнаю, ідея сумнівна — стосовно того літака, що звернув над Атлантикою з повітряного маршруту «схід-захід» на південь у напрямку Бермудських і Багамських островів. Я вирішив перевірити цей слід, хоча й він не викликав жодної зацікавленості. Деякий час вивчав карти Західної Атлантики і спробував поставити себе на місце СПЕКТРУ, точніше, на місце того кримінального розуму, який стоїть за цією організацією, мого колеги, так би мовити. І дійшов певних висновків: логічно припустити, що мішенню для бомби № 1, а якщо до цього дійде, то і бомби № 2 стане Америка, а не Європа. По-перше, американці вразливіші до бомб, аніж європейці, й легше підуть на поступки, якщо погрозити їм бомбою № 2. По-друге, стосовно об'єктів, вартістю сто мільйонів фунтів, які можуть стати мішенями для бомби № 1, то їх значно більше в Америці. І, по-третє, припускаючи, що СПЕКТР — це європейська організація, а такий висновок можна зробити, проаналізувавши стиль листа і папір, який, до речі, є голландським, та беручи до уваги кровожерність плану, мішені на американському боці здаються мені ймовірнішими. Підсумовуючи сказане, а також припускаючи, що літак не міг приземлитися ні в Америці, ні в її прибережних водах — де його відразу засік би радар — я розглянув майданчики по сусідству. І, — М. окинув Бонда поглядом і знову втупився у вікно, — зупинився на Багамах. Місце зручне — група островів, більшість із яких безлюдні, оточені мілководдям з піщаним дном, а також з однією-єдиною радарною станцією, до того ж вона завантажена по вуха цивільним рухом і нею керують

місцеві цивільні. Південний напрямок — Куба, Ямайка, Карибські острови — достойними мішенями вважати не можна. Та й вони далеко від узбережжя Америки. На північ — лише Багами з такими самими недоліками. А от найближчий острів з багамської групи лежить лише за дві сотні миль, тобто за якихось шість-сім годин ходу на швидкісному катері або яхті, від американського берега.

— Якщо ви праві, сер, — перебив Бонд, — то якого біса СПЕКТР надіслав листа не президентові США, а британському прем'єрові?

— Щоб нагнати побільше туману та змусити робити те, чим ми й зайнялися — нищпорити по всьому світу замість того, щоб зосередитися на одній конкретній його частині. А також для заподіяння максимальної шкоди. СПЕКТР розраховував, що лист зі загрозами у розпал інциденту із зникненням бомбардувальника ударить нас під дих. Думаю, вони сподівалися, що це допоможе витрусити з нас гроші без особливих зусиль. Адже наступний етап операції — атака на ціль № 1 зіграє проти них і так чи інакше розкриє їхнє місцеперебування. Вони воліли б забрати гроші й закінчити операцію якомога швидше. Саме на цьому ми і зіграємо. Нам треба підвести їх якомога ближче до кінця терміну використання першої бомби, сподіваючись, що вони якимось чином викриють себе в наступні шість із трьома четвертями днів. Шанс мізерний, але є. Тож я ставлю на своє передчуття, — М. розвернувся в кріслі до столу, — і на вас, нуль-нульсьомий. Отже, — М. поглянув на Бонда, — питання є? Якщо ні, починайте негайно. Ми забронювали для вас квитки до Нью-Йорка на всі рейси до дванадцятої ночі. Звідти — рейсом ВОАС. Я подумав, було, надати вам літак ВПС «Канберра», але він приверне зайву увагу. Легенда така: ви заможна людина, яка підшукує собі житло. Це стане виправданням вашому переміщенню островами. Зрозуміло?

— Зрозуміло, сер, — Бонд підвівся. — Хоч я радше вирушив би у цікаві міста — за Залізну завісу, наприклад. Мене не залишає відчуття, що ця операція завелика для маленької групи. Чує моє серце, що без росіян тут не обійшлося. Вони отримують новітній літак, та ще з бомбами, а потім забивають нам баки якимось СПЕКТРОм. Якщо СМЕРШ усе ще у справі, я готовий закластися: вони до цього долучилися. Знайомий почерк. Гадаю, наші східні резидентури можуть на щось натрапити, якщо триматимуть напоготові очі та вуха. Гарзд, сер, з ким мені зв'язатися в Нассау?

— Губернатор у курсі вашого завдання. Можете опертися на місцеву поліцію — вона там добре вимуштрувана. ЦРУ надсилає свого агента, сподіваюсь, одного з найкращих. Разом з комунікаційним обладнанням, воно у них краще за наше. Візьміть шифрувальний апарат з потрійним шифруванням — мені потрібні усі деталі. Доповідати будете мені особисто. Зрозуміло?

— Зрозуміло, сер, — Джеймс попрямував до дверей. Коментарі були зайвими. Контора отримала найважливіше за весь час свого існування завдання, а його, Бонда, відсунули на останній ряд, як нестаранного учня, і доручили перевірити чергову забаганку шефа. А, до біса — хоча б засмагне та спостерігатиме за спектаклем із гальорки.

Коли Джеймс залишив будинок, тримаючи через плече акуратну шкіряну сумку зі шифрувальною машинкою, яка нагадувала радше дорогу відеокамеру, чоловік у бежевому «фольксвагені» припинив чухати під сорочкою струпи від опіків, поправив, напевне, в десятий раз, довгоствольний пістолет сорок п'ятого калібру, що висів під пахвою в кобурі, запустив двигун й увімкнув передачу. «Фольксваген» був припаркований за двадцять ярдів позаду бондівського «бентлі». Чоловік гадки не мав, що то за будинок такий, він просто, тільки-но виписавшись

із брайтонівського шпиталю, довідався в реєстратурі «Чагарникового раю» домашню адресу Бонда й обережно за ним стежив. Машину він узяв напрокат під вигадане ім'я. Коли вчинить задумане — прямцем до лондонського аеропорту і геть із країни першим же літаком на континент. Граф Ліппе був оптимістично налаштований, і справа ця — особистого характеру — не становила для нього жодної проблеми. Людиною він був безжалісною та мстивою і за своє життя усунув багатенько людей буйних, а часто-густо й небезпечних. Він сподівався: якщо в СПЕКТРі про це й дізнаються, то не докорятимуть. Підслухана телефонна розмова довела, що його прикриття розкрито, хоч і частково, й була імовірність, що через членство в тонгу «Червоної блискавки» його теоретично можуть відстежити до СПЕКТРу. Але оперативник «Г» знав: якщо вже прикриття почало сипатися, воно розлізеться, мов стара панчоха. Окрім цього, кривдникові слід відплатити, адже образ граф Ліппе не пробачав.

Бонд сів у машину, грюкнув дверцятами. Оперативник «Г» подивився, як вихлопні труби випустили сизий дим, і рушив слідом.

На іншому боці вулиці за сто ярдів позаду «фольксвагена» Шостий номер СПЕКТРу опустил на очі мотоциклетні окуляри, завів п'ятисоткубиковий «тріумф» і рвонув з місця, хвацько вписавшись у рух машин — адже деякий час після війни чоловік працював гонщиком у «Д.К.В.»¹ — і прилаштувався футів за десять позаду «фольксвагена» так, щоб перебувати в мертвій зоні для водія. Він не знав, навіщо агенту «Г» переслідувати «бентлі» та хто за кермом. Він мав завдання ліквідувати

¹ DKW (Dampf-Kraft-Wagen) (1916–1968) — німецький виробник мотоциклів і автомобілів. 1932 року фірми DKW, Audi, Wanderer і Horch злилися в єдиний концерн Auto Union. Під час війни DKW виробляла непогані мотоцикли, які використовували солдати вермахту.

водія «фольксвагена». Чоловік засунув руку в шкіряну сумку, перекинуту через плече, витягнув важку гранату — вдвічі більшу за звичайну бойову — і прикинув план відходу.

Агент «Г» також спостерігав за дорожнім рухом, намічаючи свій план відходу. Він зміряв поглядом відстань між дорожніми ліхтарями на тротуарі на випадок, якщо його машину заблокують і доведеться з'їхати з дороги. Рух порідшав. Граф Ліппе вдавив педаль газу в підлогу і, тримаючи кермо однією рукою, правою дістав «кольт». Порівнявся із заднім бампером «бентлі» й почав обганняти. Темний нерухомиий силует був відмінною мішенню. Граф швидко поглянув на дорогу й підняв зброю.

Саме надсадне торохкотіння автівки поруч змусило Бонда повернути голову — і ця раптова зміна площі мішені врятувала йому щелепу. Якби він натиснув на газ, то точно отримав би другу кулю, але, підкоряючись якомусь невідомому інстинктові, Джеймс чомусь ударив по гальмах і водночас пірнув головою вперед так, що вдарився підборіддям об кермо і на мить відрубався. Майже одночасно замість третього пострілу пролунав гучний вибух, і решки вітрового скла, вже потрощеного, обсипали Бонда градом уламків. «Бентлі» зупинився, двигун заглух. Заверещали гальма. З усіх боків лунали крики, несамовито волали клаксони. Бонд струснув головою та обережно висунувся. «Фольсваген» лежав на боці попереду «бентлі», одне колесо все ще оберталося, дах був майже повністю зірваний. У салоні та поруч на дорозі було суцільне криваве слизьке місиво. Язики полум'я лизали фарбу на покорченому металі. Почали збиратися перехожі. Джеймс опанував себе й вибрався з машини.

— Назад! — гаркнув. — Бак зараз вибухне!

Не встиг він це вимовити, як прогримів глухий вибух, повалили клуби чорного диму, пробивались язики полум'я. Здалеку завили сирени. Бонд протиснувся

крізь натовп і швидко пішов назад до Контори. В голові юрмилися думки.

Довідки, які довелося наводити Джеймсу, змусили його пропустити два літаки до Нью-Йорка. Поліціанти погасили пожежу, забрали рештки чоловіка до моргу та прибрали спотворену машину. Було зрозуміло, що у них «на руках» нема нічого, крім пари черевиків, номера пістолета, шмаття від одягу та рештки авто. В бюро прокату пригадали чоловіка в темних окулярах, з водійським посвідченням на ім'я Джонстона і пачкою п'ятірок в руках. Автомобіль він узяв на тиждень три дні тому. Багато свідків стверджували, що бачили мотоцикліста, але, здається, заднього номера не було. Той промчав, як летюча миша, в напрямку Бейкер-стріт. Був у мотоциклетних окулярах. Середньої статури. Більше нічого...

Бонд небагато чим міг допомогти. Водія «фольксвагена» він не бачив — дах машини низький, лише руку та зблиск сталі.

Секретна служба попросила у поліції копію звіту, який М. розпорядився передати до штабу «Кульової блискавки». Він іще раз переговорив з Бондом — доволі дражливо, до речі, — немов Бонд був причиною аварії. Наприкінці сказав Джеймсу не перейматися — ймовірно, це «хвіст» минулих справ, похмілля, так би мовити. Поліція з'ясує. А зараз треба зосередити увагу на операції «Кульова блискавка», і Бонду пора рухатися.

Коли Джеймс удруге вийшов з Контори, почав накрапати дощик. Механік з гаража установи зробив, що встиг, — витягнув рештки з вітрового скла «бентлі» і як міг почистив салон, але поки Бонд до ланчу дошкандибав на побитій машині додому, то змокрів до нитки. Залишивши «бентлі» в гаражі неподалік, він зателефонував до «Роллс» та страхової компанії (надто близько підїхав до вантажівки, що перевозила металевий пруток, скоріш за все — для армованого бетону. Ні, на жаль, я не запам'ятав

номер вантажівки. Пробачте, самі знаєте, як несподівано трапляються такі випадки), дістався дому, прийняв душ і перевдягнувся в темно-синій тропічний камвольний костюм. Відтак ретельно склав велику валізу й саквояж з підводним знаряддям і зайшов на кухню.

Мей виглядала зажуреною і готова була вибухнути ще одним спічем. Але Бонд завбачливо підняв руку.

— Не треба, Мей, ви абсолютно праві. Я не спроможний виконувати роботу тільки на морквяному соці. За годину від'їду, і мені потрібна нормальна їжа. Тож будьте ангелом і приготуйте мені яечню, як ви вмієте... з чотирьох яєць. Із чотирма добрячими шматками американського копченого бекону, якщо він ще залишився, і гарячі тости з нормального хліба з маслом. А ще велику каву — міцну, подвійну. І принесіть, будь ласка, тацю з напоями.

Мей із подивом дивилася на Бонда:

— Сталося щось страшне, містере Джеймс?

Джеймс розсміявся, побачивши сполохане обличчя економки.

— Нічого не сталося, Мей. Просто життя надто коротке. У мене буде вагон часу підраховувати ті калорії, коли опинюся на небесах.

Викликавши богохульною заявою нове обурення Мей, Бонд пішов збирати зброю.

ЗАУПОКІЙНА МЕСА

План «Омега» розвивався відповідно до розкладу, як передбачав Блофельд, й етапи з першого по третій пройшли точно за графіком гладесенько-рівнесенько.

Із вибором Джузеппе Петаччі, тепер уже покійним, вони не помилились. Він у вісімнадцять років уже

служив другим пілотом на «фокевульф-200»¹ у групі адриатичного протипідводночовнового авіакрила і був одним з кількох найкращих італійських пілотів, кому дозволили керувати складною німецькою технікою. Їхнє авіакрило оснастили найновітнішими мінами натискної дії з гаксогенною вибухівкою німецького виробництва саме перед наступом об'єднаних сил союзників. Петаччі швидко зорієнтувався і вирішив спробувати щастя самотужки. Одного разу на черговому обльоті він всадив — з усіма пересторогами — по кулі 38-го калібру в потилиці пілота та штурмана й, опустивши величезний літак до самої води, щоб уникнути зенітного вогню, долетів на бриючому до гавані міста Барі. Там вивісив у вікно свою сорочку на знак здачі в полон і дочекався британського військового катера. За такий подвиг його нагородили як англійці, так і американці, а також видали десять тисяч фунтів преміальних за передачу союзникам натискної міни. Слідчим він повідав дуже колоритну історію про те, як в одиночку шкодив фашистам після прийняття його до італійських ВПС, і наприкінці війни став ледь не найвидатнішим героєм Італії.

Відтоді все пішло як по маслу — його взяли пілотом, а пізніше капітаном у компанію «Аліталія», а як тільки відродилися військово-повітряні сили, повернувся у чині полковника до військової служби. Невдовзі його, у складі італійської команди зі шістьох льотчиків відкомандировували до передового ударного загону НАТО.

¹ Focke-Wulf Fw 200 «Condor» (також відомий як «Кур'єр») — німецький швидкісний чотиримоторний літак, низькоплан. Спроекований як пасажирський авіалайнер для ліній середньої та великої протяжності, в тому числі трансатлантичних і трансконтинентальних перевезень. Обслуговував найвищих керівників Третього Рейху. Під час Другої світової війни виконував завдання з далекої морської розвідки, морського бомбардування, транспортних перевезень та розвідки погоди. Усього виготовлено 276 літаків.

Джузеппе виповнилося тридцять чотири, і він почав задумуватись, а чи не пора облишити небо. Ідея стати вістрям натівської стріли йому не дуже подобалася. Настав час поступитися молодшим героям. Петаччі завжди полюбляв речі — помітні, яскраві, дорогі. Й зібрав непогану колекцію — парочку золотих портсигарів, золотий «ролекс-ойстер перпетьюел» на гнучкому золотому браслеті, білий кабріолет «лянча гран туризмо», цілу шафу модного одягу... А також мав купу жінок (він був одружений, але недовго, бо йому це не сподобалося). Тепер він бажав — а зазвичай завжди отримував те, чого бажав, — «мазераті-3500» у корпусі від Гіа¹, яку побачив у міланському автосалоні. А ще мріяв вирватися з блякло-зелених коридорів НАТО, сказати «прощавай» військово-повітряним силам і вирушити в новий світ під новим ім'ям. Щодо цього Ріо-де-Жанейро підходило якнайкраще. Але потрібні новий паспорт, багато грошей та organismo², причому істотний.

Організм підвернувся, причому з такими дарами, про які Петаччі й мріяти не міг. Він явився в образі італійця на ім'я Фонда, який на той момент був Номером 4 в СПЕКТРі та нишпорив по нічних клубах і ресторанах Версалю й Парижа, де збиралися клерки НАТО, в пошуках саме такої людини. Цілий місяць Четвертий обережно розмотував снасті, готував наживку, а потім дюйм за дюймом підсовував до риби. А коли та несподівано клюнула, Четвертого така ненажерливість навіть збила з пантелику, і СПЕКТРу довелося зменшити оберти, щоб перевірити, чи нема тут підстави. Нарешті нагорі дали

¹ Дводверний автомобіль класу GT (Гран Туризмо). Випускали його з 1957 до 1964 року. Всього продано 1983 авто. Carrozzeria Ghia S.p.A. — одна з найвідоміших італійських фірм із кузовного дизайну. До речі, компанія працювала з «Мазераті» лише в 1966 та 1968 роках.

² Тут — орган (*итал.*).

зелене світло і виклали Петаччі пропозицію в цілому. Він мав потрапити поміж екіпаж навчального польоту «Віндікатора» та викрасти літак. (Про ядерну зброю не йшлося, просто нібито одній кубинській войовничо налаштованій групі потрібно привернути до себе увагу і в такий драматичний спосіб здобути популярність). Петаччі заплющив очі на цю відверту брехню — він плювати хотів на те, кому насправді потрібен цей літак, доти, доки замовник платить. За такі послуги йому пообіцяли мільйон доларів, чистий паспорт на будь-яке ім'я, національність за вибором та безпечну доставку з місця посадки прямо до Ріо-де-Жанейро. Викрадення було продумано до деталей, і коли ввечері другого червня «Віндікатор» з ревом злетів у напрямку мису Сент-Альбан, Петаччі був зібраним та впевненим.

Задля тренувальних польотів у велетенському череві військового літака відразу за просторим кокпітом встановили пару крісел, і Петаччі тихенько просидів з годину, спостерігаючи за роботою п'яти льотчиків у середовищі приладів та циферблатів. Коли настане час керувати літаком, він радо позбудеться усіх п'ятьох. А як тільки увімкне «Джорджа»¹, треба буде лише не заснути й час од часу перевіряти висоту — 32 тисячі футів, якраз над трансатлантичним коридором, а потім, в обумовленій точці, звернути з напрямку «схід–захід» і лягти на курс «південь–північ» у напрямку Багамів. Непростий маневр, але Петаччі записав кожний крок у записнику, що мав у нагрудній кишені. Для посадки на воду необхідні міцні нерви, але за мільйон доларів він якось потерпить.

Петаччі в десятий раз поглянув на свій «ролекс». Пора! Він перевірів кисневу маску на перебірці поруч і поклав так, щоб вона була під рукою. Витягнув з кишені маленький балончик з червоним обідком, пригадав, на

¹ Традиційна назва автопілота в середовищі льотчиків.

який кут треба повернути випускний клапан, засунув той у кишеню і пройшов до кабіни.

— Ось і Зеппе! Проходь, гостем будеш, — командир у італієць подобався — вони удвох не раз і не два потрапляли в чудові бійки у Борнмуті.

— Спасибі, спасибі, — Петаччі поставив кілька запитань, перевірив курс на автопілоті, швидкість та висоту. В кабіні панувала розслаблена атмосфера, дехто навіть почав куняти. Попереду — п'ять годин польоту. Звісно, до «Одеону» на прем'єру «На північ через північний захід»¹ вони не встигнуть, але надолужити можна і в Саутгемптоні. Петаччі став спиною до металевої полиці з бортовим журналом і картами, правою рукою намацав у кишені кришку випускного клапана і зробив три повних оберти. Потім витягнув балончик з кишені й запхнув його між карт.

Відтак Петаччі потягнувся і позіхнув.

— Піду покимарю, — запанібратськи мовив, завчасно підібравши сленгове слівце. Воно злетіло з язика цілком природно.

Штурман розсміявся.

— А італійською кимарити буде як? Кимараре?

Петаччі доброзичливо посміхнувся. Вийшов з кабіни, повернувся до крісла і, начепивши кисневу маску, повернув регулятор на відмітку «100». Потім влаштувався зручніше і став чекати.

Йому сказали, що суміш має подіяти щонайбільше за п'ять хвилин. Але вже через дві хвилини штурман, який був ближче до полиці з картами, раптом схопився за горло, жажливо захрипів і завалився вперед. Радист зірвав навушники і кинувся допомогти, але на другому

¹ Пригодницько-шпигунський трилер (1959 р.) А. Хічкока, що за стилістикою випередив стрічки «бондіани». І. Флемінгу цей фільм сподобався, хоча він і скаржився на недоречний гумор, який зменшує напруження сюжету.

кроці впав на коліна, нахилився вбік і гепнувся на підлогу. Троє інших почали хапати ротом повітря, їхні тіла скорчилися. Другий пілот та бортінженер підвелися з крісел, незграбно вчепились один в одного і завалилися на спину. Командир схопив рацію, що бовталася над його головою, промимрив у неї щось нерозбірливе, потім напівпідвівся, повернув голову з вираченими очима і невидючим поглядом, зиркнув через люк у бік Петаччі й упав зверху на бездиханне тіло другого пілота.

Петаччі звірився з годинником — рівно чотири хвилини. Він почекав іще хвилину, потім натягнув гумові рукавички і, притискаючи кисневу маску до обличчя, рушив уперед; м'який шланг тягнувся слідом. На полиці з мапами він намацав балончик з ціанідом і закритий клапан. Перевірив «Джорджа», увімкнув піддування кабіни, щоб витіснити отруту, й повернувся на місце, аби вичекати п'ятнадцять хвилин.

Йому сказали, що п'ятнадцяти хвилин досить, але останньої миті він вирішив зачекати ще десять хвилин, а потім, не знімаючи маски, увійшов до кабіни й дуже повільно — бо кисень не давав йому дихати як слід — перетягнув тіла одне за одним у хвіст літака. Коли кабіна спорожніла, дістав із кишені штанів пляшечку з кристалами і розсипав їх по підлозі. Схилившись, роздивився кристали — ті не змінили колір. Тоді Джузеппе зісунув маску й обережно принюхався — запаху, здавалося, не було. Але він усе-таки, коли сів за штурвал і почав зниження до 32 тисяч футів та поступово змінювати курс з північно-західного на західний, щоб увійти в коридор, маску не зняв.

Літак-велетен розсікав нічне небо. В кокпіті, підсвіченому жовтуватими очима приладів, було затишно й тепло. У дзвінкій тиші кабіни політ реактивного літака можна визначити хіба що з легенького шелестіння турбін, а кожне клацання на панелі інструментів відбивалось як постріл дрібнокаліберного пістолета.

Петаччі ще раз перевірів «Джорджа» та чи однаково надходить пальне до двигунів, трохи відкоригував один бак, щоб не допустити перегрівання.

Задоволений, італієць зручніше влаштувався у кріслі командира і, закинувши в рот таблетку бензедрину, задумався про майбутнє. В одній парі навушників, розкиданих по підлозі, почулося настирливе цвірінькання. Петаччі поглянув на годинник. Авіадиспетчерська Боскомба намагалася зв'язатися з «Віндікатором». Він пропустив третій напівгодинний сеанс зв'язку. Скільки ще чекатиме авіаслужба, перш ніж почне піднімати по тривозі морських рятувальників, командування бомбардувальної авіації та управління повітряним флотом? Але спершу мають відправити запит до Південного рятувального центру для багатоступеневої перевірки, на що витратять якнайменше пів години, а за цей час він буде далеко.

Цвірінькання припинилося. Петаччі підвівся поглянути на радар. При кожному оберті стрілки на екрані висвітлювалися цяточки літаків, що летіли нижче. Чи помітять з них його проліт коридором? Навряд. Радари комерційних літаків мають обмежене поле зору, спрямоване вперед за курсом. «Віндікатор» помітять не раніше, ніж той перетне лінію системи раннього виявлення, але й та, найімовірніше, сприйме його за комерційний лайнер, який трохи відхилився від курсу.

Петаччі повернувся у крісло і поглянув на прилади. Потім узяв штурвал і м'яко хитнув убік, щоб відчутти, як машина слухається керма. Позаду, в хвості, глухо перекочувалися тіла. Літак відреагував чудово, як слухняний автомобіль. На думку сплив «мазераті». Який колір вибрати? Напевне, краще відмовитися від білого, котрий завжди йому подобався, чи якогось яскравого. Темно-синій із тоненькою червоною стрічкою вздовж корпусу. Скромно та респектабельно — це якнайкраще

відповідатиме його новій особистості. Треба буде спробувати авто в дорожніх перегонах, може, навіть у мексиканському «2000»¹. Ні, це необачно. Припустимо, він виграє і фото потрапить до газет! Ні, час зав'язувати з нерозумними вчинками. Він ганятиме тільки тоді, коли захоче охмурити нову дівчину. Дівчата просто умлівають в таких авто. Чому? Може, їх заводить думка віддатися в автівці чоловікові, чиї сильні, засмагли руки тримають кермо? Хтозна — достатньо промчати десять хвилин зі швидкістю сто п'ятдесят — і можна звертати до лісу, а потім витягувати дівку з машини і розкладати на моху, бо руки та ноги її вже не слухаються.

Петаччі струсонув головою, щоб відігнати марення, і звірився з годинником. «Віндікатор» летів чотири години. При швидкості шістсот миль на годину літак покрив пристойну відстань, і вже наближався до американського берега. Петаччі підвівся з крісла подивитися. Так і є — за п'ятсот миль далі чіткий контур узбережжя з'явився на екрані: виступ — це Бостон, а сріблявий струмок — ріка Гудзон. Можна не перевіряти позицію через погодні кораблі «Дельта» чи «Ехо», які зараз десь унизу, — літак впевнено дотримувався курсу, і незабаром можна виходити з коридору «схід-захід».

Петаччі повернувся у крісло, зжував ще одну пігулку бензедрину і звірився з мапою, тримаючи руки на штурвалі у примарному мерехтінні гірокомпаса. Зараз! Він повернув штурвал, описавши круту дугу, вирівняв машину, ліг на новий курс й увімкнув «Джорджа». Тепер

¹ Натяк на Каррера Панамерікана (ісп. Carrera Panamericana) або мексиканські Дорожні перегони (1950–1954) трасою завдовжки понад 2000 миль — одні з найвідоміших подій в історії автоперегонів. У 1955 р., після трагедії в Ле-Мані, коли внаслідок аварії загинули 83 людини, а 120 отримали поранення, перегони довелося припинити назавжди.

летів строго на південь, якихось три години — і все! Пора починати перейматися посадкою.

Петаччі витягнув записник. «Пильнуйте за вогнями Гранд Багами по лівому борту та Палм-Біч — по правому. Тільки-но вловите навігаційний сигнал з яхти Першого: крапка-крапка-тире, крапка-крапка-тире, — скидайте пальне, знижуйтеся до висоти тисячі футів на останній чверті години, гасіть швидкість і втрачайте висоту. Як побачите червоний проблісковий маяк, готуйтеся приводнятися. Закрилки опускайте тільки на перевірених висоті на швидкості не більше 140 вузлів. Глибина моря в цьому місці — 40 футів. У вас буде вдосталь часу, щоб вибратися через аварійний люк. Вас піднімуть на борт яхти номера Першого, де відпочините до рейсу з Багамів до Маямі — о пів на дев'яту ранку; звідти «Браніфом» чи «Ріел Ервейз» до пункту призначення. Перший видасть вам гроші в тисячодоларових купюрах чи дорожніми чеками, а також передасть паспорт на ім'я Енріко Валлі, директора компанії».

Петаччі перевірив координати, курс та швидкість. Залишалася година польоту. Зараз була третя ранку за Гринвічем, дев'ята вечора у Нассау. Вийшов повний місяць, а килим з хмар за десять тисяч футів унизу виглядав, як засніжена пустеля. Петаччі вимкнув габаритні вогні на кінцівках крил та фюзеляжі, перевірив пальне — дві тисячі галонів, разом із резервними баками. Йому знадобиться не більше п'ятисот, щоб подолати чотири сотні миль. Він натиснув випускний клапан і скинув тисячу галонів. Звільнившись од вантажу, літак почав повільно набирати висоту, Петаччі повернув його на 32 тисячі футів. Минуло ще двадцять хвилин — пора починати плавне зниження.

Літак пішов униз крізь шар хмар; на фоні сріблявого сьйва місяця, що відбивалося на гладкій поверхні океану,

мерехтіли розрізнені вогники Північного та Південного Біміні. Жодних білих гребінців. Цього разу метеорологічний прогноз із американського Веро-біч, який він прослухав по «Радіо Насау» крізь шум перешкод, виявився точним — повний штиль, слабкий бриз, видимість чудова, жодної ймовірності зміни погоди. Океан виглядав гладким та щільним, немов сталь. Усе буде добре. Петаччі вибрав канал 67 на командирському радіоприймачі й пошукав навігаційний маяк яхти Першого. Не натрапивши на маяк одразу, піддався легкій паніці, але раптом пробилось слабе, та впевнене: крапка-крапка-тире, крапка-крапка-тире. Пора знижуватись. Італієць почав гальмувати, зменшив тягу — літак пішов круто вниз. Радіоальтиметр загрозово заверещав. Петаччі спостерігав, як на нього насувається сріблява, наче ртуть, поверхня океану. На мить він утратив лінію горизонту — море виблискувало сріблом, як і небо — а потім пролетів над маленьким темним острівцем. Упевнившись, що висота, як показує стрілка альтиметра, насправді дві тисячі футів, італієць зітхнув вільніше, вирівняв літак і перейшов на планерування.

Тепер позивний радіомаяка яхти Першого лунав чисто і ясно. Скоро він має побачити червоний проблисковий сигнал. Ось він, миль за п'ять попереду. Петаччі нахилив ніс величезної машини — контакт може статися будь-якої миті. Усе має відбутися гладко! Він ніжно пробіг пальцями по закругленнях штурвалу, немов то були дівочі стегна. П'ять сотень футів, чотири, три, дві... Попереду з'явився бляклий силует яхти, вогні погашені; точно за курсом блимав червоний проблисковий сигнал. Зіткнеться чи мине? Спокійно, ніс донизу, потроху. Не забути відразу ж вимкнути двигуни. Літак черевом торкнувся води — ніс догори! Удар! Літак підскочив угору, а потім... ще удар! Петаччі відняв заанімілі руки від штурвалу й очманіло подивився у вікно, за яким

пінилися короткі хвилі. Святий Боже, він це зробив! Йому, Джузеппе Петаччі, вдалося! Де оплески? Де приз?

Літак повільно осідав, розігріті турбіни зашипіли при контакті з водою. Позаду скреготав покалічений метал — хвостовий відсік відірвало при посадці. Петаччі вийшов з кабіни, вода у салоні плескалася по щиколотку. Мертвенне сяйво місяця виблискувало на обличчі одного з пілотів, хвилі обмивали тіла. Італієць розбив плекси-глас на рукоятці аварійного виходу і потягнув її униз. Дверцята вивалилися назовні, Петаччі ступив на крило. Чотиривесловий ял порівнявся з літаком — у шлюпці було шестеро чоловіків. Петаччі помахав рукою і радісно загорлав. Один мляво підняв руку на знак привітання. Обличчя чоловіків — молочно-білі під місяцем — дивилися на нього безстрашно. Петаччі подумав: це люди серйозні, ділові, й поводитися з ними треба стримано. Він відкинув ейфорію і прибрав серйозну міну.

Шлюпка пришвартувалася до крила, через яке перекочувалися хвилі, чоловік вибрався з неї на крило й пішов назустріч. Невисокий на зріст, повнуватий, він пильно дивився на Петаччі. Товстун крокував по мокрому крилу обережно, широко розставляючи ноги, коліна напівзігнені. Ліву руку тримав за поясом. Петаччі радісно мовив:

— Добрий вечір! Добрий вечір вам. Доставка одного літака в непоганому стані. (Італієць придумав цей жарт задалегідь.) Розпишіться ось тут, — і простягнув руку.

Чоловік зі шлюпки міцно схопив простягнену руку, відхилився й різко потягнув на себе. Від ривка голова Петаччі відкинулася, він востаннє побачив над собою повний місяць, оскільки тонкий стилет проштрикнув його незахищене горло, пройшов крізь підборіддя і через основу язика уп'явся в мозок. Петаччі встиг здивуватися, відчув гострий біль, а потім у мозку вибухнув яскравий спалах.

Убивця ще трохи потримав ніж у рані, тильною стороною долоні відчуваючи щетину підборіддя італійця, потім обережно опустив тіло на крило й витягнув ножа. Промив його морською водою, витер об спину небіжчика і сховав у кишеню. Відтягнувши тіло по крилу до аварійного люка, зіштовхнув труп у воду.

Відтак обережно повернувся по крилу до шлюпки і мовчки підняв великий палець. Четвірка в шлюпці встигла натягнути акваланги. Припасувавши губні трубки, вони один за одним незграбно перекидалися через борт човна, що розгойдувався, і зникали у піні маленьких бульбашок. Коли останній чоловік зник за бортом, рульовий на кормі обережно опустив у воду величезний підводний прожектор і потравив кабель. Тоді увімкнув світло — і море, разом з велетенським літаком, що тонує, осяяло люмінесцентне сяйво. Рульовий додав газу двигунові, що працював на холостих обертах, і дав задній хід, розмотуючи кабель. Відійшовши на двадцять ярдів од літака, за межі клетоту вирви, зупинився, вимкнув двигун, заліз рукою в кишеню комбінезона і витягнув пачку «кемелу». Запропонував сигарету убивці — той узяв, акуратно відірвав половинку, засунув її за вухо, а іншу запалив. Убивця намагався боротися з поганими звичками.

“DISCO VOLANTE”¹

На борту яхти Перший зняв окуляри нічного бачення, витягнув із нагрудної кишені білого, блискучого, як акуляча шкіра, піджака носовичок від «Шарве» і витер лоб та скроні. Війнуло мускусним ароматом «Скіапареллі

¹ «Летюче блюдце» (італ.)

Снаф»¹ — запах, що нагадував про зовсім інший бік життя, про Домінетту, яка зараз сідає обідати (а іспанські традиції в Нассау поважають свято — коктейлі мають закінчити до десятої) з непутящим, але веселим подружжям Сомюрів та їхніми не менш легковажними гостями; нагадав про велику гру, яка, напевне, щойно розпочалась у казино; нагадав пісні «каліпсо», що лунають уночі з усіх барів та нічних клубів на Бей-стріт. Перший поклав носовичок до кишені. Треба визнати — операція розвивається успішно. Усе за розкладом! Він поглянув на годинник — чверть на одинадцятку. Літак запізнився на майже тридцять хвилин — довелося чекати клятих пів години, але посадка на воду відбулася блискуче. Варгас, треба віддати йому належне, на відмінно обробив італійця — як його там? Тепер вони відстають від графіка лише на чверть години. Якщо пошуковій групі не доведеться зрізати бомби ацетиленовими різачками — повернуть час. Ніхто й не очікував, що все пройде гладко. У них залишається добрих вісім годин до світанку. Впевненість, методичність, результативність — саме у такій послідовності. Впевненість, методичність, результативність.

Перший зійшов з мостика і попрямував до радіорубки. Тут панувала напруга, тхнуло потом.

— Є новини з Нассау? А повідомлення про низько летючий літак? Хтось із Біміні помітив приводнення? Ні? Продовжуй прослуховувати ефір і з'єднай мене з Другим. Швидше — ми запізнюємося на чверть години.

Номер Перший запалив сигарету, спостерігаючи за роботою «мізків» яхти, які почали сканувати ефір. Оператор торкався шкал налаштування павучими лапками — завмираючи, перевіряючи, прислуховуючись до звукових хвиль з усього світу. Потім раптом зупинився, перевірів, додав гучності й підняв великий палець.

¹ Аромат від італійського модного будинку Elsa Schiaparelli. «Снаф» було випущено 1939 року.

Перший заговорив у мікрофон, пристебнутий до навушників.

— Перший на зв'язку.

— Другий слухає, — голос лунав глухо, звук то посилювався, то слабшав, але то був Блофельд — жодних сумнівів. Перший знав його голос краще, ніж батьківський.

— Фаза успішно завершена. О десятій п'ятнадцять. Наступна фаза — о десятій сорок п'ять. У процесі. Кінець зв'язку.

— Дякую, кінець зв'язку.

Сеанс завершено. Радіообмін тривав лише сорок п'ять секунд. Можливість перехоплення такого короткого повідомлення на даній частоті була вельми мала.

Перший пройшов через кают-компанію і спустився в трюм. Четверо чоловіків команди «Б» сиділи і курили. Акваланги лежали поруч. Широкий підводний люк трохи вище кіля яхти був відчинений. Місячне світло відбивалося від піщаного дна за шість футів униз та підсвічувало трюм. На решітці позаду чоловіків височіла гірка брезенту ніжного кольору кави з молоком з випадковими темно-зеленими та коричневими плямами. Перший сказав:

— Усе за графіком. Рятувальна команда взялася до роботи. Скоро ваша черга. Де скутер із санчатами?

Один з чоловіків показав пальцем униз.

— Ми їх спустили. Стоять на дні. Так буде швидше.

— Добре, — номер Перший кивнув у бік підйомного механізму, прикріпленого до балки у трюмі. — Стріла витримає?

— Витримає і вдвічі більшу вагу.

— А помпи?

— У порядку. Висушать трюм за сім хвилин.

— Гарзд, відпочивайте. Ніч буде довгою.

Перший вибрався залізними сходами з трюму на палубу. В окулярах нічного бачення більше не було потреби. За дві сотні ярдів по правому борту виднілася шлюпка на

якорі в озерці м'якого підводного саява. Проблисковий сигнальний маячок загасили, але генератор, що виробляв електрику для підводного прожектора, сильно торохтів. При спокійному морі цей шум розійдеться далеко, та що поробиш — акумулятори надто громіздкі й швидко розрядяться. Генератор спричиняв певний ризик, але вони усе передбачили. Найближчий острів — за п'ять миль звідси і безлюдний, хіба що хтось забажає влаштувати там посеред ночі пікнік. Вони перевірили острів на шляху до місця рандеву. Отже, усе, що треба було, зробили, до того ж із усіма пересторогами. Відлагоджена до останнього гвинтика машина працювала чітко й нечутно. Нема приводу для хвилювань, за винятком наступного етапу. Номер Перший протиснувся крізь люк до закритої кают-компанії і схилився над підсвіченим столом з картами.

Еміліо Ларго, він же — номер Перший, — дорідний, показний чоловік сорока років, був римлянином та й виглядав як римлянин. Не схожий на сучасних італійців, він скидався радше на класичних римлян, профілі яких чеканили на античних монетах. Продовгувате, крупної ліпнини обличчя, засмагле до темно-коричневого кольору, ніс із горбинкою, витягнуте, різко окреслене підборіддя, ретельно поголене перед вечірньою операцією. На противагу пронизливим карим очам, товсті опущені губи могли належати лише якомусь сатиру. Вуха, що спереду виглядали загостреними, надавали йому трохи тваринного вигляду, але справляли незабутнє враження на жінок. Єдина слабкість у його витонченому лиці центуріона полягала в надто довгих бакенбардах та ретельно зачесаному назад чорному волоссі, так рясно напомадженому бріоліном, що, здавалося, ніби засмага є продовженням обличчя.

На міцній статури не було й грама жиру — Ларго виступав за Італію з фехтування на Олімпійських іграх, був першокласним плавцем міжнародного рівня австра-

лійським кролем¹, а менше місяця тому зайняв призове місце в чемпіонаті Нассау з водних лиж — і м'язи перекочувалися під зшитим на замовлення у дорогого кравця блискучим піджаком.

До пари атлетичної статури були його руки — майже вдвічі більші, ніж у звичайного чоловіка. Вони жваво рухалися по карті, тримаючи лінійку та циркуль, і зараз, висунувшись із білих рукавів, нагадували двох великих пухнастих звірів, які совалися по столу незалежно від власника.

Ларго був авантюристом, справжнім хижаком. Двісті років тому він став би, напевне, піратом, але не з тих, як їх змальовують в книгах, а піратом на зразок Чорної Бороди² — кровожерливим головорізом, котрий шпагою прокладає шлях до золота. Проте Чорна Борода був простолюдином та мужлаєм і залишав позаду себе казкові руїни. Ларго був зліплений з іншого тіста. Його дії завжди підкріплювали холодний розрахунок та філігранна майстерність, які неодмінно врятовували від гніву натовпу, починаючи з післявоєнного дебюту, коли він контролював чорний ринок Неаполя, відтак були п'ять вельми прибуткових років контрабанди з Танжера, потім — п'ять інших, присвячених плануванню та реалізації низки пограбувань великих діамантових крамниць на Французькій Рів'єрі, аж до останніх п'яти років у СПЕКТРі. Йому щастило виходити сухим з води, оскільки він завжди опинявся на суттєвий крок попереду звичайних людей. Ларго був уособленням джентльмена-злочинця — космополіта, підкорювача жіночих сердець,

¹ Поширеніша назва — «вільний стиль».

² Едвард Тіч на прізвисько «Чорна Борода» — знаменитий британський пірат, який діяв у районі Карибського моря в 1716–1718 роках. У Великій Британії його вважають національним народним героєм. До речі, не збереглося жодного свідчення про вбивства або катування полонених на його кораблі.

гедоніста, перед яким відчинялися двері вищого світу чотирьох континентів, і за сумісництвом — останнього нащадка колись славетної римської родини, статки якої, за його словами, він успадкував. Парубоцький статус був лише плюсом, разом із незаймано чистим поліцейським досьє, сталевими нервами, крижаним серцем та жорстокістю Гімлера. Одне слово, для СПЕКТРУ цей багатий плейбой з Нассау став просто знахідкою, ідеальним Верховним командувачем плану «Омега».

У двері каюти постукали, люк відчинився, увійшов матрос:

— Ми отримали сигнал. Скутер із санчатами пішли до літака.

— Дякую, — в запалі й гармидері будь-якої ризикової операції Ларго залишався острівцем спокою. Якими б високими не були ставки, якою б загрозливою не здавалася ситуація та якою б нагальною не була необхідність прийняття швидкого рішення, спокій став свого роду фетишем для Ларго, і він використовував його, як борець дзюдо — інерцію супротивника. Свідомо зростив у собі таку якість і згодом зрозумів, що витримка діє на підлеглих безвідмовно. Вона їх заспокоювала, робила слухняними та відданими, чого не досягти жодною іншою лідерською рисою. Якщо шеф — розумний та хитрий, як лис, виказує зневагу до такого особливо поганого, а в даному випадку — навпаки, слушного розвитку подій — це означає: він заздалегідь знав, що так станеться. З Ларго результати було передбаченими, на такого шефа можна покластися, бо цей чоловік ніколи не втрачає самовладання. Ось і зараз, отримавши чудову новину, Ларго з нарочитою неквапливістю узяв циркуль і накреслив на карті уявну лінію тільки заради цього члена команди. Потім він відклав циркуль і вийшов з кондиціонованої каюти в теплу ніч.

Під водою просувався у напрямку шлюпки жовтий світлячок — двомісний підводний човник — малюк, подібний до тих, що використовували італійці під час війни¹ і замовлений (з деякими удосконаленнями) в «Ансалдо»² — компанії, що винайшла одномісні субмарини. Саме одна з цих субмарин зараз тягнула санчата — гостроносе корито з негативною плавучістю, яке використовують для транспортування важких підводних об'єктів. Світлячок дістався зони, освітленої прожектором, а кілька хвилин потому з'явився знову, рухаючись у бік судна. Будь-хто інший на місці Ларго спустився б у трюм, щоби поспостерігати за прибуттям двох атомних боеголовки, але він цього не зробив. Через деякий час світлячок з'явився знову, виконуючи другу поїздку. Цього разу в санчата завантажили величезний рулон брезенту, пофарбованого у кольори тутешньої підводної місцевості з білим піском та плямами розрізаних коралів, який мають розгорнути так, щоб цілком накрити затонулий літак, а краї надійно закріпити сталевими анкерами, і тоді не завадить навіть найсильніший шторм на поверхні. Ларго чітко уявляв кожен рух вісьмох чоловіків, які зараз працюють унизу, в обстановці, в якій вони так багато тренувалися. Він був у захваті від масштабу задуму і неймовірної винахідливості плану «Омега». Місяці підготовки, поту та сліз будуть нарешті відшкодовані.

Біля човна сяйнув яскравий вогник, потім — інший, за ним — ще один. Виринали аквалангісти. Місяць виблис-

¹ Ідеться про людино-керовані торпеди 10-ї флотилії MAS — спеціальний підрозділ Королівських військово-морських сил Італії для розвідувальних і диверсійних операцій, який вважають одним з найефективніших та новаторських спеціальних підрозділів на морі часів Другої світової війни.

² Gio. Ansaldo & C. (1853–1993) — італійський машинобудівний концерн, який у різний час займався будівництвом військових та цивільних кораблів, літаків, автомобілів, артилерії, локомотивів тощо.

кував на склі масок. Вони вирушили до шлюпки — Ларго перелічив усіх вісьмох — незграбно піднялися короткою драбиною і перебралися через борт.

Рульовий та Бранч — німець-убивця — допомогли їм зняти знаряддя, вимкнули підводний прожектор, втягнули його на борт, і замість гучного торохкотіння генератора почувся приглушений рокіт здвоєних «Джонстонів». Човен поспішив до яхти під вантажну стрілу. Закріпили муфти, дали відмашку, заревіла електрична лебідка — і човен з пасажирами на борту підняли й поставили на палубу.

До Ларго підійшов капітан. Високий, кістлявий та похмурий — його було звільнено з канадського флоту за пияцтво і порушення субординації. Він став рабом Ларго, коли той одного дня запросив капітана до своєї каюти і зламав об його голову стілець, так покаравши за несумлінне виконання наказу. Після цього капітан став як шовковий.

— Трюм очищено, — доповів він. — Відходимо?

— Проблеми були?

— Кажуть, що ні. Кажуть, що голки не підсунеш.

— Розпорядися видати їм по чарочці віскі. А потім — хай відпочивають. За годину доведеться ще попрацювати. І пришли до мене Котце. Вирушаємо за п'ять хвилин.

— Гарзд.

Очі фізика Котце виблискували у місячному світлі. Ларго помітив, що чоловік злегка тремтить, немов у лихоманці, та спробував його заспокоїти. — Отже, друже мій, — радісно мовив, — гарні іграшки? Подобаються?

Губи Котце затремтіли, від ледь стримував сльози від збудження.

— Це просто дивовижно! Ви навіть не уявляєте, який це витвір мистецтва. Про таку бомбу можна лише мріяти! У ній так усе продумано — навіть дитина спроможна впоратися.

— Опорні рами не замалі для них? Вам достатньо місця для роботи?

— Так, так, — Котце стримувався, щоб не плескати в долоні. — Жодних проблем, усе просто чудово. Детонатори знімемо дуже швидко, а замінити їх на годинниковий механізм — простіше простого. Маслов уже почав підбирати різьбу, а я займаюся ходовими гвинтами — з ними простіше працювати.

— А ті детонатори, про які ви питали, вони в робочому стані? Де водолази їх знайшли?

— Вони лежали в ящику під капітанським кріслом. Я перевірів — вони не постраждали і спрацюють, коли на те настане час. Звісно, ми триматимемо їх окремо в надійному місці. Гумові чохла — високоякісні, саме для нашого випадку. Я перевірів — вода всередину не потрапила.

— Ризик радіації?

— Тепер — жодного, усе в свинцевих ящиках, — Котце знизав плечима. — Хіба, може, я трохи підхопив, хоч і працював у захисному костюмі. Стежитиму за ознаками, й у разі чого — знаю, що робити.

— Котце, ви — смілива людина. Я б не наблизився до тих штукенцій навіть на гарматний постріл. До того ж сексуальне життя мені не байдуже. Тож ви усім задоволені? Проблем поки що нема? На літаку нічого не залишили?

Котце опанував себе. Його ледь не розривало від хвилювання, точніше, від полегшення, що технічні проблеми, з якими вони зіткнулися, — в межах їхньої компетенції. Раптом він відчув спустошеність та втому. Напруга, що росла в ньому протягом тижнів, ураз щезла. Тижні планування та переживань, що їхніх знань виявиться недостатньо. А якщо ті кляті англійці винайшли хитромудрий запобіжник, про який їм невідомо? Але коли час настав, коли вони, знявши захисну оболонку,

взялися працювати хірургічними інструментами, всі питання відпали. Його наповнило відчуття тріумфу та подяки. Усе склалось, як і передбачали — залишилися технічні аспекти. Тому Котце буденно відповів:

— Ні, жодних проблем. У нас є усе необхідне. Піду закінчу роботу.

Ларго провів поглядом худу постать. Які ж ці вчені диваки, їх не цікавить нічого, крім своєї науки. Котце й думати не хотів про наслідки, на які наражається. Для нього ця пара відкручених гайок означала закінчення роботи. Потім вантаж перетвориться на нікчемний баласт. Краще його позбутись. Але не зараз. Раптом доведеться підірвати бомби. Нервовий чолов'яга, який легко може забитися в істериці. Ларго таких терпіти не міг. Такі тільки підривають командний дух. І приносять невдачу. Треба знайти йому якусь справу в машинному відділенні — це його займе, а головне, — він не буде на видноті.

Ларго піднявся на мостик. Капітан сидів за штурвалом — легким напівколом з алюмінію.

— Гарзд, — мовив Ларго, — висуваємося.

Капітан простягнув руку до пульта керування, натиснув одну з кнопок та віддав команду:

— Запустити обидва двигуни!

Корабель відгукнувся низьким рокотом. На панелі керування замиготіли лампочки — обидва двигуни запрацювали на холостому ході. Капітан посунув електромагнітний перемикач на позначку «малий вперед», і корабель рушив з місця. Трохи згодом капітан посунув перемикач до відмітки «повний вперед» — корабель здригнувся і присів на корму. Капітан дивився на показник обертів, тримаючи руку на важелі поруч. На швидкості двадцять вузлів тахометр зупинився на цифрі «5000». Капітан посунув на дюйм важіль, що вивільняв величезні сталеві лопатки під корпусом. Число обертів не збільшилось, а

стрілка спідометра поповзла далі, поки не зупинилася на цифрі сорок вузлів. Тепер яхта наполовину летіла — наполовину глісувала по спокійній воді; її корпус здійнявся на добрих чотири фути над поверхнею за допомогою широких, трохи нахилених підводних крил, і тільки корма з двома величезними гребними гвинтами сиділа у воді. П'янке відчуття, і Ларго охопив нервовий дрож.

Моторну яхту «Диско Воланте» на підводних крилах побудували для Ларго на гроші СПЕКТРа італійські конструктори з верфі Мессіни «Леопольдо Родригес»¹ — єдиної у світі компанії, яка успішно адаптувала систему Шертеля-Заксенберга² для комерційного використання. В корпусі зі сплаву алюмінію і магнію, з двома чотиритактними дизельними двигунами від «Даймлер-Бенц» із подвійними турбонагнітачами від «Браун-Бовері»³ «Диско Воланте» була спроможна рухати свої сто тонн дедвейту зі швидкістю п'ятдесят вузлів, а запас ходу на такій швидкості становив чотири сотні миль. Її спорудження обійшлося у двісті тисяч фунтів, проте вона була єдиним судном у світі з такими показниками швидкості, вантажності та місткості, а головне, з осадкою, що сповна відповідала вимогам плавання у неглибоких багамських водах.

Конструктори стверджують, що кораблі такого типу мають особливі характеристики, яких потребував СПЕКТР. Завдяки високій остійності та малій осадці

¹ Реальна суднобудівельна компанія, заснована 1887 року. Спеціалізувалася на будівництві розкішних яхт. 2012 р. її поглинула Intermarine SpA.

² Готтард Заксенберг (1891–1961) — німецький повітряний ас, який під час Першої світової війни командував першою морською ескадрильою. Разом з бароном Хансом фон Шертелем є піонером будівництва високошвидкісних катерів на підводних крилах.

³ Brown, Boveri & Compagnie (BBC) — швейцарська електроінженерна компанія, заснована 1891 року. В 1988 р. вона разом з ASEA утворила відому нині ABB Group (ASEA Brown Boveri).

аліскафос — як їх називають в Італії — не створюють коливань магнітного поля та не спричиняють ударних хвиль, що допомагало «Диско Воланте» уникати виявлення.

Пів року назад «Диско» переправили до Флориді — південно-американським маршрутом. Яхта зробила фурор не тільки у Флориді, а й на Багамах, що значною мірою сприяло популярності «мільйонера» Ларго в цьому куточку світу, де мільйонерами, які мають усе на світі, аж кишить. А його швидкі й загадкові вояжі з аквалангістами на борту, а іноді з двомісним підводним човном зі складаним крилом, оснащеним на даху турбіною від «Лайкомінг»¹, викликали дозований інтерес, на який розраховував СПЕКТР. Повільно, крок за кроком, Ларго привідкрив таємницю — або через власну надмірну балаканину на прийомах та коктейлях, або через ретельно проінструкованих членів екіпажу в барах на Бей-стріт. Ішлося про пошук скарбу, та й не маленького. Піратська мапа, затонулий галеон, зарослий коралами... місце перебування виявлене. Залишалося дочекатися кінця зимового туристичного сезону і на початку літа, коли встановиться тиха погода, акціонери з'їдуться з Європи й почнеться робота.

І справді, два дні по тому, акціонери — усього дев'ятнадцять — з'їхалися до Нассау з усіх боків — з Бермуд, Нью-Йорка, Маямі. Виглядали вони прозаїчно — тверезомислячі бізнесмени, котрі міцно стоять на ногах; їм забажалося пригод, і вони не проти провести кілька тижнів у чудовому курортному місці, що само собою було відпусткою, навіть якби на тому галеоні й не виявилось ніяких дублонів.

І ось увечері, з усією чесною компанією на борту, заворкотіли двигуни «Диско» — саме так, як і очікував

¹ Lycoming Engines (1888–1987) — потужна американська компанія-виробник авіаційних двигунів здебільшого для малої авіації.

народ, що зібрався в гавані, — й чарівна темно-синя з білим яхта попрямувала у відкрите море. Там двигуни низько загарчали, і звук поступово віддалився, на загальну думку, в південно-східному напрямку, що цілковито відповідало легенді.

Південно-східний курс вважали логічним, оскільки більшість південних багамців поділяло думку, що саме в цьому напрямку слід шукати скарби. Південними проходами між островами Крукед-айленд, Маягуана і Кайкос поверталися додому іспанські кораблі, навантажені скарбами, намагаючись уникнути піратів, а також французькі та британські флотилії. Десь тут мали покоїтися рештки «Порто-Педро», що затонув 1668 року з мільйоном фунтів у золотих зливках на борту. «Санта-Круз», загублений у 1694 році, перевозив удвічі більший вантаж, а «Ель-Капітан» і «Сан-Педро», що затонули у 1719 році, мали мільйон та пів мільйона фунтів відповідно.

Південні багамці щороку споруджували експедиції за скарбами цих та інших кораблів. Ніхто толком не знав, чи вдалося комусь щось узагалі віднайти, але усі в Нассау знали про сімдесятидвофунтовий зливоч срібла, який двоє місцевих бізнесменів знайшли за Горда-Кей у 1950-му¹. Зливоч і досі виставлений у Раді з розвитку в Нассау для загального огляду. Тож багамці розуміють, що скарби чекають, аби їх знайшли, і коли почули, як звук двигунів «Диско» змовкнув удалині, багатозначно презирнулися.

Тільки-но яхта віддалилася від острова, а місяць ще не зійшов, на борту загасили усе світло, і, зробивши широкий розворот, вона попрямувала на захід, до точки рандеву, яку тепер, зустрівши літак, щойно залишила. Судно перебувало за сотню миль, тобто за дві години ходу від Нассау. Але тільки на світанку, після ще одного

¹ Реальний факт. Зливоч з іспанського галеона «Nuestra Senora de las Maraoillas», що загубився в тих місцях у 1656 році.

важливого телефонного дзвінка, мешканці міста почують гудіння двигунів, що долине з південного боку.

Ларго схилювався над картою. Вони ходили цим маршрутом багато разів за різних погодних умов. Ніколи не виникало жодних проблем. Незважаючи на те, що перший та другий етапи пройшли бездоганно, третьому етапові треба приділити подвійну увагу. Все тривало за графіком, відстань — п'ятдесят миль. Будуть на місці за годину. Ларго наказав капітанові тримати курс, а сам пішов до радіорубки. Чверть на одинадцятую — пора виходити на зв'язок.

Собачий острів — маленький, завбільшки як два тенісних корти, з мертвих коралів та порослий морським виноградом із чахлими пальмами, що ростуть тут на дощовій воді та піску. Ця підступна відмілина, навігаційна перепона, відома усім, і навіть рибацькі баркаси тримаються від неї подалі. Удень острівець можна побачити з острова Андром, а вночі тут тихо, як на кладовищі.

«Диско» підійшла до нього на повному ході, а потім повільно осіла й за інерцією проковзнула по воді ще, поки не зупинилася за кабельтов од коралового рифу. Судно підняло хвилю, котра омила скелю, якір безшумно пішов униз і закріпився на позначці сорок футів. У трюмі Ларго з четвіркою аквалангістів чекали, коли відчинять підводний люк.

Усі п'ятеро були в аквалангах. Ларго тримав у руках потужний підводний електричний ліхтар, четверо були розбиті на пари, кожна тримала за краї міцну сітку; вони сиділи на ґратчастому люкові та бовтали ногами в ластах, чекаючи, коли набереться достатньо води, що надасть плавучості. У кожній сітці, в потворному сіруватому гумовому футлярі покоївся тупорилий предмет шести футів завдовжки.

Нарешті в трюм зі шипінням ринула вода, п'ятьох аквалангістів підняло з місця, один за одним вони ков-

знули в люк. Ларго пішов першим, за ним на ретельно вимірній відстані — обидві пари.

Ларго не вмикав ліхтаря. По-перше, в цьому не було потреби; по-друге, світло могло привернути увагу допитливої риби або, що гірше, акули чи баракуди. Звісно, це не стало би на заваді, але Ларго не хотів, аби хтось із його людей розгубився чи втратив самовладання.

Вони поплили в м'якому світлі повного місяця. Спочатку пливли у молочній порожнечі, а згодом унизу почав вимальовуватися кораловий хребет, який різко піднімався. Морські віяльця, немов маленькі савани, привітально махали прибульцям, а зарості коралів додавали містичної загадковості. Саме через таку підводну таємничість, яка, хоча й не становила ніякої прямої загрози, а лише додавала сцені атмосферності, Ларго і вирішив очолити групу. У відкритому морі при світлі прожектора підводний світ довкола літака набував знайомих обрисів виробничого цеху, але тут панувала зовсім інша атмосфера. Цей сіро-білий світ потребував од плавця значної частки зневаги до здебільшого вигаданих загроз, що було під силу лише тим, хто бачив його сотні разів. Ось чому Ларго очолив команду. Тільки він точно знав, як слід розпорядитися цими двома сірими сосисками, а якщо піде щось не за планом, то зможе виправити ситуацію.

Нижню частину маленького острова дуже підточили хвилі, тож збоку він нагадував величезний гриб. Під кораловою парасолькою була широка розщілина — чорна рана на ніжці гриба. Ларго поплив до неї, а діставшись, увімкнув ліхтар. Під шапкою коралів було по-справжньому темно. Жовтий промінь освітив жваве життя коралової громади — бліді колонії морських їжаків і жагучо-чорні колючки морських яець, ліс водоростей м'яко погойдувався з боку в бік, жовто-сині антени лангустів, зграйки рибок-метеликів та «морських ангелів», що тріпотіли, як метелики у світлі, згорнені в

трубочку трепанги, парочка звивистих морських стоног і чорно-зелене драглисте желе морського зайця.

Ларго опустил ноги, став ластами на уступ і роздивився по боках, підсвітивши скелю так, щоб обидві пари знайшли собі майданчик. Махнув рукою і повів через широку розщелину, в дальньому кінці якої мерехтіло місячне сяйво. Підводна печера мала десять ярдів завдовжки. Ларго провів групу до невеличкої комори, яка в минулому цілком імовірно могла слугувати відмінною схованкою для піратських скарбів. З дальнього кінця вела на поверхню вузька розколина, котра під час шторму виконувала функцію своєрідного дихала, хоча ймовірність того, що якісь рибалки опиняться поблизу Собачої обмілини у шторм, щоб поспостерігати за фонтаном, який б'є зі середини острова, була мізерно малою.

Вище рівня води люди Ларго заздалегідь вбили костилі, зробивши коліски для атомних боєголовок, і оснастили шкіряними ременями, завдяки яким вони мали залишитися непорушними за будь-якої погоди. Тепер кожна пара по черзі підняла свій пакунок у гумовому мішку на полицку і закріпила ременями. Ларго перевіряв кріплення і залишився задоволеним. Бомби надійно зберігатимуться тут до моменту, коли в них настане потреба. А тим часом радіація, хоч яка вона там є, залишиться в межах цього острівця, тобто за сто миль од Нассау, де його команда та саме судно будуть чистими, як новорічний сніг.

П'ятірка неквапливо повернулася на корабель через підводний люк. Загарчали турбіни, і «Диско» — яхта, витончена, як гондола, — припіднявшись над водою, лягла на зворотний курс додому, згори нагадуючи радше повітряний, а не морський апарат.

Ларго зняв підводне знаряддя і, загорнувшись у рушник, пройшов до радіорубки. Він пропустив дзвінок опівночі. Зараз була чверть на другу ночі, тобто чверть на восьму ранку в Блофельда. Поки налагоджували зв'язок,

Ларго уявив, як Блофельд сидить там, напевне, виснажений, та ще й непоголений. Перед ним — горнятко кави, останнє з їх нескінченної черги. Ларго майже почув її запашний аромат. Після дзвінка Блофельд викличе таксі до турецьких бань на рю Обер — притулку, де він знімав напругу. А опісля нарешті засне.

— Номер Перший на зв'язку.

— Номер Другий біля апарата.

— Третю фазу завершено. Повторюю: третю фазу завершено, все пройшло успішно. У нас перша година ночі. Кінець зв'язку.

— Я задоволений.

Ларго зняв навушники. «Оце так молодець», — подумав про себе. Справа на три чверті зроблена. Тепер хіба що лише диявол зможе їм зашкодити.

Повернувшись до каюти, Ларго ретельно приготував улюблений напій — фрапе з м'ятного лікеру з мараскиновою вишенькою¹.

Він випив напій до дна і з'їв вишню. Потім витягнув з баночки ще одну вишню, поклав її до рота й пішов на місток.

ДОМІНО

Дівчина у сапфірово-блакитному купе «MG»² промчалася вниз по Парламент-стріт до перехрестя з Бей-стріт, де по спортивному перемкнулася на третю

¹ Дрібний, ледь кислуватий плід цієї вишні, що місцями росте в дикому вигляді на Далматинському узбережжі, надає напою неповторний аромат.

² MG (Morris Garages) — британська автомобілебудівна компанія, власником якої нині є китайська Shanghai Automotive Industry Corporation, заснована в Оксфорді у 1924 році.

передачу, швидко поглянула праворуч, оцінила неспішну ходу коня зі солом'яною гривною, запряженого у ветхий візок, прикрашений різнобарвною бахромою, і вивернула з вулиці наліво. Кобила обурено мотнула головою, а погонич двічі хряпнув ногою по величезному бермудському дзвінку. Слабинкою благозвучного низького дзеленчання є те, що бермудський дзвоник просто не може дзенькати сердито, незважаючи на ступінь роздратування. Дівчина завзято помахала засмаглою рукою і рушила вулицею, за хвилину зупинившись перед «Люлькою миру» — тютюновою крамницею «Данхіл».

Навіть не подбавши про те, щоб відчинити низькі дверцята автівки, дівчина перекинула спочатку одну, потім другу засмаглу ногу через борт, оголивши стегна під плісированою кремовою спідницею, що задерлася ледь не до талії, і зіскочила на тротуар. Під'їхав візок, його хазяїн притримав кобилу. Пом'якшений красою та жвавистію дівчини, він з докором мовив:

— Місі, ви моїй старенькій Мрійниці ледь морду не підрихтували. Навіщо так чкурити!

Дівчина стала — руки в боки. Вона не терпіла, коли її вичитували.

— Сам ти мрійник, під ногами плутаєшся, — відрізала. — Вам обом по луках їздити, а не автомагістралями соватися.

Старий негр відкрив рота, але передумав і примирливо промимрив:

— Хокей, хокей, місі, — хльоснув віжками кобилу і поїхав далі, щось бубонячи під ніс. Потім обернувся, щоб ще раз подивитися на дівку-вогонь, але та вже зникла в крамниці. — Ох, бісова дівка, — вимовив у повітря і пустив коняку дрібною риссю.

За двадцять ярдів далі за цією сценою спостерігав Джеймс Бонд. До речі, він був згодний з візником, а хто ця дівчина — знав. Тому прискорив ходу і, розсунувши

штори від сонця, увійшов до блаженної прохолоди тютюнової крамниці.

Дівчина біля прилавка сперечалася з одним із продавців.

— Кажу вам, не потрібно мені ваше персональне обслуговування. Дайте мені такі погані сигарети, від яких мені б хотілося блювати. У вас що, нема сигарет для тих, хто бажає кинути палити? Дивіться самі, — вона махнула рукою в бік заставлених полиць. — І не кажіть, що нібито не знаєте, які тут смакують найгірше.

Чоловік за прилавком звик до найбожевільніших прохань туристів, та й узагалі, справжнього мешканця Нассау важко чимось здивувати.

— Хвилиночку, мем, — мовив і стомлено повернувся до полиць.

Бонд суворо поглянув на дівчину.

— Якщо бажаєш менше палити, слід вибирати між двома сортами сигарет.

Дівчина повернула голову.

— А ви ще хто такий?

— Мене звати Бонд, Джеймс Бонд. Я визнаний у світі борець з палінням. Я кидав палити багато разів. Вам пощастило, що натрапили на мене.

Дівчина оглянула його з ніг до голови. Цього персонажа вона раніше в Нассау точно не зустрічала. Шість футів зросту, років приблизно тридцяти п'яти, темноволосий, суворий на вигляд, з дуже прозорими блакитно-сірими очима, які зараз сардонічно дивилися на неї. Шрам на правій щоці виділявся на фоні легкої за смаги — свідчення того, що на острів він прибув зовсім недавно. Вдягнений у темно-синій легкий однобортний костюм та кремову шовкову сорочку з чорною плетеною шовковою краваткою. Незважаючи на спеку, він виглядав свіжим та чистим, а єдиною поступкою тропічному кліматові були чорні шкіряні сандалі на босу ногу. Зрозуміло, цей цікавий, упевнений у собі чоловік намагався

її закадрити. Вона вирішила його не відшивати, але й поступатися не збиралася.

— Гаразд, — сказала вона холодно. — І що ж це за сорти?

— Єдиний спосіб кинути палити, це — кинути й більше до сигарет не повертатись. Якщо почнете переконувати себе, що кинете за тиждень чи два, то нема сенсу обмежуватися. Тільки станете занудою і не зможете думати ні про що інше, ніж як дотягнути до наступної сигарети. Та ще хапатимете сигарету щоразу, коли проб'є годину чи який там інтервал встановите. Зробитеся жадібною, а це некрасиво. Інший спосіб — купувати сигарети або найслабші, або найміцніші. Гадаю, вам підійдуть найслабші, — Бонд звернувся до продавця: — Пачку «Дюкс»¹, кінг-сайз, з фільтром. — Джеймс простягнув сигарети дівчині. — Спробуйте. З компліментами від Фауста.

— Ні, що ви, я не можу...

Але Бонд уже заплатив за пачку, а собі взяв «Честерфілд». Отримавши решту, вийшов за дівчиною на вулицю. Удвох вони зупинилися під дашком біля вітрини. Спека була пекельна. Курну вулицю заливало біле сонячне сяйво, проміння відбивалося од вітрин крамниць та блискучих вапнякових стін будинків настільки сліпучо, що доводилося щулити очі.

— Зазвичай той, хто курить, — зауважив Бонд, — не проти випити. Може, спробуємо поєднати приємне з корисним?

— Доволі несподівана пропозиція, містере... е-е... Бонд, — насмішкувато відгукнулася дівчина. — Що ж,

¹ Джеймс Б'юкенен Дюк (1856–1925) — американський промисловець, виробник тютюну та електроенергії. Відомий просуванням на ринок сучасної сигарети та підтримкою Дюкського університету. До 1890 р. Дюк захопив 40% американського ринку сигарет, а коли узяв під контроль найближчих конкурентів, то заснував компанію American Tobacco Company.

правильне спостереження. Але тільки не в місті, тут надто спекотно. Знаєте старий причал за фортом Монтагю? — Джеймс помітив, що дівчина швидко оглянула вулицю в обох напрямках. Відтак додала: — Там непогано. Поїхали, я вас доведу. Не торкайтеся металевих частин, а то обпечетеся.

Сидіння автомобіля, оббите білою шкірою, пекло навіть через штани, але Бонд не нарікав би, навіть якщо б його костюм спалахнув. Першої ж своєї вилазки до міста він натрапив на дівчину, і вона виявилася красунею. Джеймс учепився за теж оббиту шкірою торпеду, коли машина зробила різкий поворот на Фредерик-стріт, а потім на Ширлі.

Бонд оберся спиною об дверцята, щоби краще розглядіти дівчину. Вона була в гондольєрському солом'яному зі широкими полями капелюсі, зухвало натягнутому до самого носа. Блідо-голубі стрічки майоріли позаду. Спереду на стрічці золотими літерами була написана назва корабля — «Диско Воланте». Шовкова смугаста блідо-блакитна з білим сорочка з короткими рукавами та плісирована кремдова спідниця трохи нагадали Бонду сонячний день на регаті Хенлі¹. Жодних каблучок, жодних прикрас, за винятком золотого чоловічого квадратного годинника з чорним циферблатом. Білі сандалі з оленьчої шкіри гармонували з таким самим широким поясом та розумної величини сумкою, яка разом із шовковим біло-чорним смугастим шарфом лежала на сидінні між ними.

Бонд багато чого дізнався про цю дівчину з її імміграційної анкети — однієї зі сотні — яку він продивився цього ранку. Її звати Домінетта Віталі; вона народилась у Больцано в італійському Тиролі, а значить, в її жилах тече, імовірно, суміш австрійської та італійської крові.

¹ Королівська регата Хенлі — щорічна регата з академічного веслування, котру проводять у містечку Хенлі-он-Темз із 1839 року в перші вихідні липня.

Двадцять дев'ять років, а у графі «професія» зазначено «акторка». Вона прибула на острів на яхті «Диско» і, на загальну думку, була коханкою власника яхти, італійця на ім'я Еміліо Ларго. «Блудниця», «повія», «шльондра» та подібні визначення Джеймс ніколи не використовував стосовно жінок, якщо ті не були вуличними професіоналками або мешканками борделів, тож коли комісар поліції Харлінг і голова митної та імміграційної служби Пітман в один голос заявили, що вона — «італійська повія», Бонд не поспішав з висновками. А зараз зрозумів, що був правий. Віталі — дівчина незалежна, рішуча та зі сильним характером. Можливо, вона й не цуралася багатих чоловіків і легкого життя, але, наскільки Джеймс устиг побачити, дівчина вона правильна. Звісно, спала з чоловіками, але завжди робила це на своїх умовах, а не на їхніх.

Жінки, зазвичай, педантичні та обережні водії і лише зрідка керують машиною агресивно. Бонд вважав їх помірною перешкодою та при можливості поступався дорогою, готовий до несподіванок. Двох жінок у машині він вважав величезною загрозою, а чотирьох — узагалі летальною зброєю. Жінки в машині не здатні їхати мовчки, а як починають балакати, то просто зобов'язані дивитись одна одній в обличчя. Їм мало обмінюватися словами, а дуже важливо спостерігати за реакцією співрозмовниці, ймовірно, щоб читати поміж рядків або переконати себе у правильності власних слів. Отже, дві жінки на передньому сидінні авто постійно відволікаються від дороги одна на одну, а коли їх чотири, небезпека збільшується вдсятеро, оскільки той, що за кермом, має чути й бачити не тільки свою компаньйонку поруч, а ще й співрозмовниць позаду.

Проте ця дівчина керувала автомобілем по-чоловічому — повністю сфокусована на дорозі попереду, а також поглядала у дзеркало заднього виду, що жінки-во-

дії роблять, зазвичай, украй рідко, хіба щоби підправити мейкап. А ще вона, що серед жінок майже не трапляється, вочевидь отримувала задоволення від машини, рішуче перемикаючи передачі та відчайдушно використовуючи гальма.

Із Бондом дівчина не розмовляла й узагалі не звертала на нього уваги, і це дало йому змогу продовжити розглядати Домінетту без перешкод. Її безтурботне обличчя, яке немов казало «та котіться ви всі до біса», на думку Джеймса, в запалі мало набувати тваринних рис. У ліжку вона буде спочатку пручатися та кусатись, а потім раптом здасться. Він так і бачив, як її гордовитий, чуйний рот розкривається, оголюючи рівні білі зубки у гримасі хіті, а потім губки розм'якшуються й набрякають у податливій млості. Збоку її очі звузилися до чорно-вугільних щілинок, як трапляється у деяких порід птахів, проте у крамниці Бонд устиг добре її розгледіти. Тоді темно-карі очі дівчини сяяли вогнем та метали золоті іскорки. Профіль рівний, трохи задертий носик, чітко окреслене підборіддя, рішучий, як королівський наказ, вигин щелеп, а манера гордовито тримати голову зазвичай асоціюється з аристократичним походженням. Лише дві деталі вибивалися з її яскраво-чистого образу — невиразна мішанина волосся у стилі Бріджит Бардо, що не міг приховати солом'яний капелюшок, та дві глибокі ямочки — результат чарівної, хоча й достатньо іронічної посмішки, яку Джеймс поки що не мав змоги спостерігати.

Її засмага не була надмірною, і шкіра не набула того висушеного, виснаженого блиску, який перетворює навіть молоду шкіру на свого роду пергамент. Із-під золотистої засмаги на щоках проступав природний рум'янець — ознака здорової спадщини італійських селян з Альп, а її високі груди, що виднілись у викоті сорочки, також належали до тієї ж породи. Загальне враження — уперта, стримана, чуйна дівчина, чудова,

так би мовити, арабська кобилка, яка підпускає до себе вершників лише в оксамитових рукавичках, зі сталевими ногами і тільки з вуздечкою та нагайкою після того, як привчать її до збуї та сідла. Бонд подумав: а чи не варто спробувати свої засоби? Може, іншим разом, оскільки тепер у її сідлі — інший чоловік. По-перше, треба скинути того з кобилки, а по-друге, якого біса він, Джеймс, узагалі переймається цим? У нього є завдання. І до біса складне.

«MG» повернула з Ширлі-стріт на Істерн-роуд уздовж узбережжя. Через широке гирло бухти виднілися смарагдові та бірюзові мілини острова Атол. Рибальський човен якраз проходив повз його береги, дві височенних антени — вудочки для глибоководної рибалки стирчали на кормі. Швидкий моторний човен тягнув за собою чоловіка на водних лижах, який виконував фігури слалому на кільватерних хвилях. Стояв яскравий прекрасний день, і серце Бонда сповнилося радістю, незважаючи на засмученість від дорученого завдання, що тепер, після прибуття ранковим літаком, здавалося безнадійним гаянням часу.

Багами — низка тисячі островів, які простягнулися на п'ятсот миль у південно-східному напрямку від східного узбережжя Флориди й на північ од Куби з двадцять сьомого до двадцять першого градуса широти — упродовж трьохсот років залишались улюбленим місцем перебування найвідоміших піратів східної Атлантики — і цей романтичний факт місцева туристична галузь експлуатує на повну катушку. Про це, наприклад, свідчив дороговказ із написом «Вежа Чорної Бороди — 1 миля» та інший — «Пороховий причал — морепродукти, місцеві напої, тінистий сад. Перший поворот ліворуч».

Піщана дорога відгалужувалася вліво. Дівчина звернула і зупинилася перед напівзруйнованим кам'яним пакгаузом, до якого приліпилася рожева дощата прибудова з білими віконними рамами та білим порталом, над

яким нависала яскраво розмальована вивіска заїжджого двору з барильцем для пороху та зображенням усюдисущого черепа з кістками. Дівчина поставила машину в тіні куща казуарина, вони перетнули невеличку обідню залу зі шаховими червоно-білими скатертинами і вийшли до тераси, побудованої на руїнах кам'яної верфі. Терасу затіняв індійський мигдаль, підстрижений парасольками. У супроводі човгаючого офіціанта-негра в заплямованому білому сюртуці вони вибрали прохолодний столик на краю тераси з видом на море.

Бонд поглянув на годинник:

— Рівно дванадцята. Вам міцніше чи слабше?

— Слабше, — відповіла дівчина. — Подвійну «Криваву Мері» та побільше вустерського соусу.

— То що ви називаєте «міцним»? — здивувався Бонд. — Мені горілку з тоніком і трохи бітеру.

— Так, сер, — відгукнувся офіціант і почвалав геть.

— Для мене міцний напій — це горілка з льодом. А томатний сік робить її м'якою, — дівчина підсунула ногою стілець попереду і поклала на нього ноги так, аби вони були на сонці. Потім зняла сандалі, щоб почуватися комфортніше, і відкинулася на спинку стільця. — Ви прибули на острів недавно? Я вас раніше не бачила. Наприкінці сезону складається враження, що знаєш тут геть усіх.

— Прилетів сьогодні вранці. З Нью-Йорка. Підшукую собі маєток. Мені спало на думку, що тепер кращий час, аніж у розпал сезону. Коли сюди збігаються ті мільйонери, ціни стають захмарними. Може, коли їх нема, продавці трохи вгамують свої апетити. А ви тут давно?

— Майже пів року. Я прибула сюди на яхті. «Диско Воланте». Може, ви її помітили. Вона стоїть у гавані. Ви мали пролетіти над нею, коли приземлялись у Віндзор-філд.

— Це та елегантна красуня? Ваша яхта? У неї чудові форми.

— Вона належить моєму родичеві, — відповіла дівчина, дивлячись Бонду в обличчя.

— Мешкаєте на борту?

— О ні. Знімаємо віллу на пляжі. Називається «Пальміра». Прямо напроти яхти. Належить одному англійцю. Здається, він збирається її продавати. Чудове місце. І далеко від туристичних маршрутів. Це в Лайфорд-кі.

— Схоже саме на те, що я шукаю.

— Ми поїдемо приблизно за тиждень.

— Як прикро... — Джеймс дивився на дівчину.

— Облиште, — вона розсміялась. — Якщо збираєтеся фліртувати, то робіть це хоча б не так очевидно. — Було видно, що вона пошкодувала про сказане. — Тобто, я не те хотіла сказати, принаймні не так, як прозвучало. Просто останні шість місяців я тут тільки те й роблю, що вислуховую подібні слова від підстаркуватих багатих цапів, і єдиний спосіб заткнути їм пельку — поводитися грубо. Насправді, я не перебільшую. Тут нема нікого молодшого за шістдесят років. Молодим це місце не по кишені. Отже, будь-яка жінка без заячої губи чи вусиків... хоча ні, вусики їх не зупинять. Вони їм навіть подобаються. Тільки-но на горизонті з'являється будь-яка більш-менш приваблива дівчина, лінзи їхніх біфокальних окулярів одразу запрівають. — Вона знову розсміялась. Її манера спілкування стала приязнішою. — Гадаю, ви справляєте аналогічне враження на бабульок у пенсне та зі синім волоссям.

— Це ті, які їдять варені овочі на сніданок?

— Аякже. І запивають морквяним чи сливовим соком.

— Боюся, ми з ними не знайдемо спільної мови. Я не впаду нижче супу з молюсків.

Вона зацікавлено подивилася на нього.

— Здається, ви добре обізнані з життям у Нассау...

— Натякаєте на те, що молюски — це афродизіак? Але так вважають не тільки на Багамах, а й усюди, де водяться молюски.

— Справді?

— Мешканці островів подають такий суп перед першою шлюбною ніччю. Хоча на мене це не подіяло.

— Чому? — лукаво запитала дівчина. — Ви що, одружені?

— Ні, — Бонд усміхнувся їй в очі. — А ви заміжні?

— Теж ні.

— Що ж, тоді ми обоє одного дня можемо скуштувати того супу — подивимося, що станеться.

— Це трохи краще, ніж залицання мільйонерів, але, гадаю, ви спроможні на більше.

Принесли напої. Дівчина помішала свій пальцем, щоб підняти вустерський соус із дна, і випила половину бокала. Потім вийняла пачку «Дюкс», зірвала стрічку, розкрила пачку нігтем, витягнула сигарету, підозріло її понюхала і запалила від запальнички, яку ґречно запропонував Бонд. Глибоко затягнулась і видихнула синю струминку диму. — Непогано, — протягнула невпевнено. — Принаймні дим справжній. А чому це ви сказали, що ви — експерт із кидання палити?

— Бо я робив це купу разів, — Бонд подумав, що пора припинити порожнє базікання і перейти до суті справи. — А ви непогано розмовляєте англійською, — сказав, — хоча акцент у вас, здається, італійський.

— Ви праві. Мене звати Домінетта Віталі, я італійка. Вчилася в Англії у Челтнемському коледжі для дівчат¹, потім вступила у КАДМ², де навчалася акторському — в

¹ Одна з найпрестижніших приватних шкіл для дівчат, заснована 1853 року.

² Royal Academy of Dramatic Art (RADA) — одна з найвідоміших театральних шкіл у світі, а також одна з найстаріших драматичних шкіл у Великій Британії. Академію заснував у 1904 році англійський театральний актор Герберт Бірбом Три, і розташована вона у лондонському кварталі Блумсбері. Серед випускників — Джоан Коллінз, Тімоті Далтон, Ентоні Хопкінс, Ерік Робертс, Шон Бін та інші.

англійському розумінні — мистецтву. Мої батьки вважали, що для справжньої леді необхідна така освіта. На жаль, вони обоє загинули в залізничній аварії, і мені довелося повернутися до Італії, щоб заробляти на життя. Англійську я не забула, чого не скажеш про все інше, — вона гірко розсміялася. — В італійському театрі не дуже цінують уміння ходити по сцені з книгою на голові для правильної постави.

— А той ваш родич на яхті... — Бонд поглянув на море. — Хіба він не мав за вами приглядати?

— Ні, — коротко відповіла Домінетта, а коли відчула, що Бонд не напірає, додала сама: — Він мені не зовсім родич, радше близький друг, опікун. Чому б вам не завітати до нас на яхту? — Дівчина промовила ці слова надто палко. — Його звати Ларго, Еміліо Ларго. Ви, мабуть, чули: він шукає тут скарби.

— Не може бути! — настала черга Бонда висловити ентузіазм. — Звучить страшенно захопливо. Звісно, я буду радий познайомитись. А що за скарби? Він розповідав?

— Гадки не маю. Він майже нічого не розказує. Вочевидь, у нього є якась мапа, але мені її не показують, а коли яхта виходить у море, мене залишають на березі. У цю авантюру вклали гроші багато людей — на кшталт акціонерів. Вони недавно прибули, а якщо ми збираємося на тиждень поїхати, значить, пошук уже на завершальній стадії.

— І які вони, ті акціонери? Люди розважливі? Проблеми зі скарбами завжди однакові — або хтось розкопав їх раніше, або корабель сидить у піску так глибоко, що його не розкопати.

— Вони ніякі — багаті та скучні. Страшенно серйозно ставляться до такої романтичної пригоди, як пошук скарбів. По суті, увесь час проводять з Ларго. Щось там планують і розробляють. Не виходять навіть, щоб покупатися чи повалятися на пляжі. Хоча, наскільки я

зрозуміла з розмов, деякі взагалі потрапили до тропіків уперше. Одним словом, компанія нудних бізнесменів. Може, я помиляюся, бо ж бачила їх мигцем. Сьогодні Ларго влаштовує для них вечірку в казино.

— А чим займаєтеся цілими днями ви?

— Дурня клею. Поповнюю запаси для судна, ганяю на машині, купаюся на приватних пляжах, де нема хазяїв, плаваю з аквалангом — тоді беру на допомогу когось із членів команди або рибалку. Хоча матроси надійніші — вони вміють поводитися з обладнанням.

— Я теж трохи пірнаю і навіть прихопив акваланг. Покажете мені красиві рифи?

— Можливо... — Домінетта поглянула на годинник і підвелася. — Гарзд, мені треба бігти. Дякую за коктейль. Боюся, не зможу підкинути вас до міста, мені — в інший бік. Викличте таксі. — Вона взула сандалі.

Бонд провів дівчину через ресторан до авто. Вона вмостилася на сидінні й натиснула стартер. Бонд вирішив іще раз закинути вудочку:

— Може, побачимося сьогодні ввечері у казино, Домінетто?..

— Усе можливо, — мовила дівчина і рішуче увімкнула передачу, подивилася Бонду в обличчя, зрозуміла, що має бажання побачити його знову, й додала: — Заради Бога, не називайте мене Домінеттою. Мені це не подобається. Люди звать мене Доміно. — Вона посміхнулася тільки очима й підняла руку. Задні колеса авто вибили гравій — і маленька блакитна машинка помчала доріжкою на головну дорогу. Сповільнившись на перехресті, вона повернула праворуч у напрямку Нассау.

Бонд посміхнувся.

— От бісова дівка, — мовив і пішов до ресторану розплатитися й викликати таксі.

ЛЮДИНА З ЦРУ

Таксі довезло по Інтерфілд-роуд Бонда до аеропорту на іншому боці острова. Людина з Центрального розвідувального управління мала за планом прибути рейсом «Пан-Америкен» о чверть на другу. Агента звали Ларкін, Ф. Ларкін. Бонд сподівався, що це буде не випускник якогось престижного коледжу, кремезний молодик з фірмовим йоржиком на голові й бажанням довести некомпетентність британців, відсталість їхньої маленької колонії, незграбну недотепність Джеймса, щоб заробити побільше очок перед своїм начальником у Вашингтоні. Бонд сподівався, що той хоча б привезе обіцяне обладнання, котре він перед самим відправленням замовив з Лондона через відділ «А», який відповідав за зв'язок із ЦРУ. Йшлося про останню модель приймально-передавального пристрою для польових агентів, завдяки якому вони більше не будуть прив'язані до телефонного зв'язку через свої резидентури, а зможуть безпосередньо спілкуватися з Лондоном і Вашингтоном, а також сучасний лічильник Гейгера, що працює не тільки на суші, а й під водою. На думку Бонда, найсильнішою чеснотою співробітників ЦРУ була їхня безперечна перевага в технічному оснащенні, й він не відчував ніяковості запозичити у них найкраще.

Нью-Провіденс, острів, на якому розташований Нассау — столиця Багамів, — це нікчемний клапоть землі, оточений найкрасивішими у світі пляжами, проте середина острова — не більше ніж пустир з ледь живим чагарником, казуаринами, мастиковими деревами та метопіумом отруйним. А ще в західній його частині є величезне озеро з коричневою водою. Так, тут мешкають птахи і є тропічні квіти з пальмами, які завозять із Флориди, але все це росте у садах мільйонерів уздовж узбережжя, а на самому острові нема нічого, що може

порадувати око, — хіба кістляві пальці вітряків стирчать поверх пальм. Саме ними Бонд милувався на шляху до аеропорту.

Коли він прилетів о сьомій ранку, його зустрів ад'ютант губернатора — непробачна помилка з погляду забезпечення секретності. Той поселив його у старомодному готелі «Роял Багаміен», якому недавно надали американських стандартів гостинності, — охолоджену воду в номері, обгорнутий целофаном кошик із не першої свіжості фруктами з «компліментами від готелю», а також санітарна стрічка поперек сидіння на унітазі.

Після підігрітого туристичного сніданку на балконі з видом на чудовий пляж Джеймс вирушив до резиденції губернатора, де о дев'ятій зустрівся з комісаром поліції, начальником імміграційної та митної служби, а також із помічником губернатора. Усе відбулося саме так, як він і гадав. Лондонські повноваження «нагально» та «цілком таємно» справили тільки поверхове враження, і йому пообіцяли всебічну підтримку для виконання місії, проте всю справу розглядали як сміховинне непорозуміння, що трохи перешкоджало розміреному напівсонному життю маленької колонії і загрожувало комфортному та безхмарному перебуванню туристів на острові.

Помічник губернатора Роддік — обережний чоловіча тридцяти з гаком років із рудими вусами, виблискуючи скельцями пенсне, прояснив ситуацію:

— На наш погляд, командере Бонд, а ми обдумали таку можливість з усіх... е-е... кутів, як говорять наші американські друзі, немислимо приховати в нашій колонії такий величезний літак. Єдина посадкова смуга, спроможна прийняти чотиримоторний літак, є — я не помиляюся, Харлінгу? — лише у Нассау. Якщо ж ідеться про посадку на воду, ми опитали відповідні служби найбільших островів й отримали негативні відповіді. Радар метеорологічної станції...

— На цьому радарі працює нічна зміна? — перебив Бонд. — У мене склалося враження, що аеропорт завантажений тільки вдень, а вночі трафіку майже нема. Чи є ймовірність, що нічної пори за радаром не так пильно стежать?

Комісар поліції — приємний, військового вигляду чоловік за сорок з такими начищеними гудзиками та регаліями, які бувають лише у тих, кому нічим зайнятись у вільний час або хто має багато денщиків — помірковано зауважив:

— Гадаю, командер має слухність, сер. Начальник аеропорту неодноразово визнавав, що коли нема рейсів, персонал розпускають. Штат у нас недоукомплектований, більшість працівників — місцеві. Усі, звісно, кваліфіковані, хоча до стандартів лондонського аеропорту і не дотягують. А радар метеорологічної станції — єдиний пристрій, що ловить низький горизонт — використовують головним чином для стеження за кораблями.

— Цілком правильно! — помічник губернатора не мав бажання обговорювати технічні характеристики радарів чи кваліфікацію робочої сили. — Можу тільки погодитися з вами. Без сумніву, командер Бонд проведе власне дослідження. А поки що у нас є запит від держсекретаря, — він урочисто проказав титул, — стосовно підозрілих відвідувачів острова за останній час. А ваша думка, містере Пітман?

Начальник імміграційної та митної служби — виплеканий мешканець Нассау з бігаючими карими очима та улесливими манерами — доброзичливо посміхнувся:

— Нічого підозрілого, сер. Звичайний потік туристів та бізнесменів, а також місцевих. Ви попросили мене прозвітувати за останні два тижні. — Він торкнувся портфеля, що лежав у нього на колінах. — У мене тут усі імміграційні анкети, сер. Якщо командер Бонд бажает, ми зможемо разом їх переглянути. — Він зиркнув

у бік Джеймса й відвів очі. — У великих готелях є свої детективи. Якщо треба, від них можна отримати інформацію щодо конкретних осіб. Паспорти перевірили як звичайно — відхилень не виявлено, нема жодної людини, яка перебувала б у нашому розшукові.

— Дозвольте запитати... — втрутився Бонд.

— Звісно, — з ентузіазмом закивав головою помічник губернатора. — Запитуйте, ми тут зібралися, щоб вам допомогти.

— Мене цікавить група людей чисельністю від десяти осіб, європейців, які, ймовірно, тримаються разом. Можливо, їх більше — двадцять чи тридцять. Прибули сюди літаком або на кораблі. Може, перебувають тут уже кілька місяців або навпаки — кілька днів. Я розумію, що Нассау — популярне місце для зборів продавців, туристичних агенцій, релігійних груп та хтозна-кого. Найімовірніше, вони знімають номери поруч і влаштовують свої зібрання протягом тижня. Чи є щось подібне на даний момент?

— Містере Пітман?

— Звісно, у нас багато організацій проводять збори, що дуже вітає управління з туризму, — начальник імміграційної служби по-змовницьки посміхнувся, немов щойно розкрив страшенну таємницю. — Але за останні два тижні у нас проводили зібрання лише Група морального роззброєння¹ в готелі «Смарагдова хвиля» та «Чудові бісквіти» у «Роял Багаміен». Усі вони роз'їхалися. Нічого незвичайного в тих зібраннях ми не побачили, усе відбулося доволі респектабельно.

— Саме це і маю на увазі, містере Пітман. Люди, яких розшукую і які здатні організувати викрадення літака, докладуть багато зусиль, щоб мати респектабельний ви-

¹ Міжнародний духовний рух, що в 1938 р. започаткував американський пастор Франк Бакман, який вважав, що лише воєнне роззброєння не спроможне усунути розв'язання війни.

гляд і поводитися відповідно. Ми не шукаємо тут банду волоцюг, а вважаємо, що це — люди впливові. Отже, скажіть: не помічали ви на острові дещо подібне?

— Ну-у, — обличчя начальника імміграційної служби розпливлось у широку посмішку, — хіба що чергові шукачі скарбів.

Помічник губернатора видав короткий презирливий смішок.

— Годі, містере Пітман, ми справді не збираємося приплітати сюди усіх шукачів пригод, інакше зйдемо в глухий кут. Не думаю, що командеру варто забивати голову купкою багатих гульвіс.

— Погоджуюся, сер, — нерішуче відгукнувся комісар поліції, — але вони також мають яхту, навіть невеличкий літак, якщо на те пішло. А ще я чув, що недавно до нас прибула група їхніх компаньйонів, і за цими параметрами вони якраз відповідають портретові, що змалював командер. Розумію, це звучить безглуздо, але той чоловік на ім'я Ларго — саме та респектабельна людина, яка відповідає критеріям командера, і ніхто з його людей не створив нам якихось проблем. Цікаво й те, що за пів року серед членів екіпажу не було помічено жодного випадку пияцтва.

Та все ж Бонд схопився за цю ниточку і розкручував її протягом наступних двох годин — у митниці, потім в офісі комісара, а тоді вибрався у місто: може, пощастить подивитися на того Ларго чи на членів його команди та послухати, що люди кажуть. У результаті натрапив на Доміно Віталі.

Що ж далі?

Таксі довезло його в аеропорт. Бонд наказав водієві почекати, а сам пройшов у довгу присадкувату будівлю саме тієї миті, як по гучномовцю оголосили прибуття рейсу Ларкіна. Джеймс розумів, що має трохи часу, поки той пройде паспортний та митний контроль, і зайшов

до сувенірного кіоска купити «Нью-Йорк Таймс». Серед заголовків, як завжди стриманих, був згадуваний і «Віндікатор». Напевне, їм було відомо і про втрату атомних бомб, оскільки Артур Крок¹ на редакторській сторінці вибухнув дослідженням стосовно безпекових аспектів альянсу НАТО. Бонд пробіг очима половину статті, коли почув шепіт у вухо:

— Два нулі сьомий? Зустрічай три нулі.

Бонд розвернувся на місці. Не може бути! Фелікс Лейтер!

Лейтер, його компаньйон із ЦРУ, з яким він побував не в одній халепі за свою кар'єру секретного агента, усміхнувся й ухопив Бонда під лікоть своїм сталевим гаком на правій руці. — Полегше, друже! Дік Трейсі все розповість, як тільки виберемося звідси. Валізи мої на виході. Гайда!

— Чорт забирай! — вигукнув Бонд. — Ах ти старий сучий сину. Ти знав, що це буду я?

— Ясен пень! ЦРУ знає все.

На виході Лейтер отримав свій багаж — доволі об'ємний — завантажив у таксі, й Бонд розпорядився доставити його в «Роял Багаміен». Чоловік, який стояв біля непримітного чорного седана «форд-консул», наблизився.

— Містер Ларкін? Я з компанії «Херц». Ось машина, яку ви замовляли. Сподіваюся, вона вам сподобається. Ви не вказали, що хочете щось специфічне.

Лейтер окинув оком автомобіль.

— Тачка як тачка. Лише б їздила. І щоб не візок якийсь, у котрий влізе хіба що тендітна блондиночка з ридикюлем. Мені тут роботу робити, а не випендрюватися.

¹ Артур Крок (1886–1974) — американський журналіст, лауреат Пулітцерівської премії. За свою кількадесятирічну кар'єру висвітлював діяння одинадцяти Президентів США, за що був прозваним «старійшиною Вашингтонської журналістики».

— Можу я подивитися ваші нью-йоркські права, сер? Добре. Розпишіться ось тут... а я поки занотую номер вашої кредитної картки. Машину можете залишити будь-де, тільки зателефонуйте до нашого офісу. Ми її підберемо. Гарного відпочинку, сер!

Вони обоє сіли в машину, Бонд — за кермо. Лейтер відмовився, бо, мовляв, йому ще треба попрактикуватись «їздити англійським боком дороги та керувати з пасажирського сидіння», а також подивитися, чи поліпшив Джеймс водійські навички з моменту їхньої останньої зустрічі.

Коли вони нарешті вирулили з автостоянки аеропорту, Бонд звернувся до приятеля:

— Ну, викладай! Востаннє, коли ми бачилися, ти працював на Пінкертонів¹. То що сталося?

— Призвали. Просто взяли і призвали. Чорт, можна подумати, ми вступили у війну. Бачиш, Джеймсе, якщо звільняєшся з ЦРУ, тебе автоматично заносять до резерву. Звісно, якщо не виганяють із ганьбою за те, що ти не з'їв блокнот з кодами, відстрілюючись до останнього патрона. Вочевидь, мій начальник — старина Аллен Даллес — не мав під рукою вільних людей, коли Президент протрубив «свистати всіх нагору». Тоді нас, мене і двадцять інших хлопців, повисмикували звідусіль і наказали прибути впродовж двадцяти чотирьох годин. Чорт, я, було, подумав, що напали росіяни! А потім мене ввели в курс справи і звеліли пакувати плавки, збирати манатки і валити у Нассау. Звісно, я вчепився обома руками, спитав тільки, чи не треба освіжити свої навички в канасті й де можна взяти кілька уроків «ча-ча-ча»? Тоді начальство розслабилось і пояснило, що я маю допомогти тобі, тож я второпав, що, напевне, твій старий Н. чи М. — чи як там його — надіслав тебе з однією пукавкою, а тут така

¹ Читай І. Флемінга «Діаманти назавжди» та «Голдфінгер».

каша заварюється. Коротше, зібрав я причандалля, що ти замовив у Конторі, викинув з валізи манатки, поклав лук зі стрілами — і ось я тут. Такі справи. Тепер твоя черга брехати. Чорт, радий тебе бачити, сучий сину!

Бонд розказав Лейтерові усю довгу історію, закінчуючи брифінгом у М. вчорашнього ранку, а коли добрався до стрілянини на шляху додому, Лейтер його перебив.

— А що ти сам про це думаєш, Джеймсе? На мій погляд, то просто дивовижний збіг. Може, ти останнім часом нерозважливо чудив з чиеюсь жінкою? Такий інцидент більше годиться для Чикаго-Луп¹, аніж за якусь милью від вашої Пікаділлі.

— Для мене це повна нісенітниця, — серйозно відповів Бонд, — проте, як і для всіх інших. Єдиний, хто теоретично міг би таке вчинити, це один недоумкуватий тип, якого я зустрів у санаторії, куди потрапив через ідіотський медичний висновок. — І Джеймс, на радість Лейтера, в усіх деталях переказав сумну історію свого «лікування» у «Чагарниковому раї». — Той тип, як виявилось, належав до китайського тонгу — таємного товариства «Червона блискавка». Він, мабуть, підслухав мою розмову з архівом, коли я наводив довідки про його татування. Я телефонував по відкритій лінії з єдиного телефонного апарата в закладі. А згодом він ледь не угробив мене. Ну, а я, своєю чергою, щоб поквитатися, теж завдав йому чосу — підсмажив його живцем, — і підсумував: — Ось такий затишний «Чагарниковий рай». Хто би міг подумати, що морквяний сік так впливає на психіку...

— А де той дурдом розташований?

— У містечку під назвою Вашингтон. Хоча той Вашингтон зовсім маленький, порівняно з вашим. Це поруч із Брайтоном.

¹ Другий за розміром комерційний, діловий та бізнес-центр у Сполучених Штатах після Мангеттену в Нью-Йорку.

— Ха! А листа відправили саме з Брайтона.

— Ще один збіг?

— Гаразд, подивимося з іншого боку. Один із моментів, на який вказали наші яйцеголови, такий: якби хтось хотів уночі поцупити літак і десь його посадити, то повний місяць став би у пригоді. Але літак викрали через п'ять днів після повного місяця. Якщо припустити, що твій підсмажений кабанчик мав відправити того листа і саме лікування змусило його це відкласти, тоді на місці роботодавців я би страшенно розлютився. Ти б теж?

— Звісно.

— Припустимо, вони наказали ліквідувати його за зрив операції, і вбивця підбирається до нього саме того моменту, коли вирішив звести особисті рахунки. З того, що ти розказав, зрозуміло, що він постраждав від твоїх процедур, але не смертельно. Ось така картина. Звісно, це припущення, але усе складається, чи не так?

Бонд у захваті розсміявся.

— Ти що, мескаліну об'ївся? Це просто низка випадковостей, таке трапляється лише у шпигунських романах.

— Літаки з атомними бомбами теж не викрадають щодня. А у нас саме такий випадок. Не буксуй, Джеймсе! Скільки людей повірять, що ти побував у всіх тих халепах? Не розказуй мені байки про шпигунські романи. Це і є наше повсякденне життя.

— Слухай, Феліксе, — серйозно мовив Бонд. — Твоя версія виглядає правдоподібно, і я сьогодні ж відправлю М. запит — подивимося, може, Ярд щось розкопає. Вони перевірять санаторій та шпиталь у Брайтоні, якщо його помістили туди. Проблема в тому, що від того бідолахи залишилися тільки черевики. Я маю великий сумнів, що вони зможуть знайти вбивцю на мотоциклі. То була робота професіонала.

— Хай спробують. Це все здійснено професійно — від планування до реалізації. Тож цілком збігається. Можеш відстукати до Лондона телеграму, а якщо соромишся,

скажи, що це — моя версія. А то моя колекція нагород виглядає мізерно.

Вони зупинилися під портиком «Роял Багаміен», і Бонд віддав консьєржу ключі від авто. Лейтер зареєструвався, вони удвох піднялися до його кімнати і замовили два подвійних мартіні з льодом та меню.

Із розкішно оформленого меню, набраного кучерявим готичним шрифтом, Бонд вибрав величезну порцію салату з морепродуктів, курча по-домашньому *Sauté au Cresson*, що переклали як «ніжне домашнє курча, вимочене в олії, підсмажене до соковитої рум'яної кірки та розібране для зручності. Ціна — 5.35». Фелікс Лейтер замовив балтійський оселедець у кислому соусі та «рублену телячу вирізку зі смаженими кільцями цибулі по-французьки (м'ясо наш шеф-кухар відібрав із приватної ферми, воно витримане до бездоганного смаку). Ціна 5.65».

Вони дошкульно та докладно обговорили мізерність кухні туристичних готелів, зокрема брехливу пишномовність в описі страв, які, без сумніву, зберігали глибоко замороженими щонайменше пів року, а потім обое влаштувалися на балконі, щоб обміркувати факти, котрі Бонд роздобув у першій половині дня. Нарешті, після півгодинного очікування та ще однієї порції сухого мартіні, принесли ланч. Усе це куховарство не вартувало й п'яти шилінгів. Друзі снідали у злосливому роздратуванні, мовчки. Нарешті Лейтер не витримав і відклав ножа та виделку. — Це просто гамбургер якийсь, і препоганій. Кільця цибулі ту Францію в очі не бачили, і, гірше того, — він підхопив одне виделкою, — то навіть не кільця. Це овали. — Войовничо поглянувши на Бонда, він додав: — То що, блідолиций брате мій, куди подамося зараз?

— Головний висновок — ніколи не снідати в готелі. А зараз — чому б не завітати на «Диско»? — Бонд під-

нявся з-за столу. — Нам треба перевірити, за яким скарбом ганяються ті люди — за вигаданим піратським чи за реальними ста мільйонами фунтів. Тоді зможемо обміркувати наступний крок. — Джеймс махнув рукою в бік купи валіз, складених у кутку кімнати. — Я попрошу звільнити для нас пару кімнат на останньому поверсі комісаріату. Комісар мені здався людиною надійною, не відмовить. Та й узагалі, колоніальна поліція тут тямуща. Встановимо там радіо, а ввечері вийдемо на контакт. Сьогодні у нас вечірка в місцевому казино. Подивимося, може, побачимо знайомі обличчя. Але спершу треба перевірити, чи яхта чиста. Ти лічильник Гейгера привіз?

— Аякже! Просто ляля, — Лейтер подлубався у валізах, вибрав одну й відкрив. Повернувся, тримаючи в руках те, що дуже нагадувало фотоапарат «Роллейфлекс»¹ у шкіряному футлярі. — Давай, допоможи. — Лейтер зняв з руки годинник і начепив інший прилад, на вигляд годинник. Потім повісив «камеру» через ліве плече. — Тепер просунь ці дроти через рукав усередину піджака. Так. А зараз просунь контакти на дротах через дірочки в кишені піджака і встроми в роз'єми футляра. Зробив? Усе під'єднано. — Лейтер відступив на крок і продемонстрував: — Привабливий чоловік з камерою і наручним годинником. — Він розстебнув футляр. — Бачиш, чудова оптика і все інше. Навіть затвор є, якщо знадобиться зробити фото. Але в задній частині так званого фотоапарата є металевий клапан, контур і батарейка. Тепер подивися на годинник. Справжній годинник, — він підніс годинник ближче до очей Бонда. — Єдина відмінність, що, крім годинникового механізму, секундна стрілка працює як вимірювач рівня радіації. Дротами під'єднаний до акумулятора. Зараз перевіримо. Добре, що ти все ще носиш дідівський годинник з фосфоресцентними

¹ Rolleiflex — торговельна марка компанії Rollei, під якою випускали професійну фототехніку.

цифрами. Я похожу кімнатою, щоб обнулити лічильник. Це — наша відправна точка. Усі предмети так чи інакше випромінюють радіацію. Час од часу я поглядатиму на годинник — такий собі нервовий типаж, який чекає на зустріч. Ось там, біля ванної кімнати, де багато металевих предметів, стрілка почне відхилятися, реєструючи трохи радіації. Оскільки більше ніщо в кімнаті не «фонитиме», це означає, що я усунув шум й обнулив лічильник. Зрозуміло? А зараз я підйду до тебе так, щоб моя камера була за кілька дюймів від твоєї руки. Ось, дивися. Приклади руку до лічильника. Бачиш? Стрілка аж стріпнулася. Коли відхиляєш руку, стрілка заспокоюється. А все через флуоресцентні цифри. Пригадуєш, як недавно якийсь виробник прибрав із ринку партію годинників, коли люди з комітету з ядерної енергії підняли бучу, бо вирішили, що годинники для пілотів із великими флуоресцентними цифрами випромінюють забагато радіації, що може позначитися на здоров'ї.

— Звісно, ця штуkenція — особлива, — Лейтер поплескав по футляру. — Переважна більшість лічильників Гейгера видають потріскування, і, коли шукаєш уран — а для таких апаратів ринок величезний, — треба вдягати навушники. У нашому випадку чутливість не важлива. Якщо опинимося достатньо близько від бомб, стрілка просто вистрибне з циферблата. То що, найmemo пірогу і завітаємо на твій лайнер?

МЕНЕ ЗВАТИ ЕМІЛІО ЛАРГО

Пірога Лейтера насправді виявилася катером готелю — елегантним швидкісним човном, оснащеним двигуном «крайслер» — з тарифом двадцять доларів за годину. Вони вийшли з гавані в західному напрямку, обминули Сілвер-Кей, Лонг-Кей та острів Балморал і

пройшли довкола мису Делапорт. Потім іще п'ять миль уздовж повтиканоного гламурними віллами узбережжя, де вартість землі, за словами керманича, коштувала чотириста фунтів за фут, довкола мису Старого Форту — і вдалині завиднілася біла з блакитним красуня-яхта, що стояла у глибокій воді за рифом на двох якорях.

Лейтер аж присвиснув і палко промовив:

— Оце так ляля! Не відмовився б від такої красави, щоб запускати у своїй ванні.

— Човник італійський за походженням, — пояснив Бонд. — Побудований на верфі Родригеса у Мессіні. Апарат називається «аліскафо». Має в корпусі висувні підводні крила і коли набирає швидкість, вони розкладаються, й корабель практично ширяє, у воді залишаються тільки гвинти та кілька футів корми. Комісар стверджує, що на спокійній воді може розвинути швидкість до п'ятдесяти вузлів. Звісно, для відкритого моря вона не годиться, але проектна місткість при комерційному використанні — до ста пасажирів. Думаю, цей корабель розрахований осіб на сорок, а площа, що залишилася, відведена під хазяйські апартаменти і вантажний відсік. Обійшлася, напевне, не менше чверті мільйона.

У розмову втрутився керманич катера:

— На Бей-стріт балакають, що вона ось-ось вирушить за скарбами. Компаньйони, які мають тут частку, вже з'їхалися кілька днів тому, а в море виходили лише разок уночі, мабуть, примірювалися. Кажуть, вони націлилися на Ексума-вей чи позаду острова Вотлінг¹. Гадаю, ви чули, що саме тут висадився Колумб у тисяча чотириста дев'яносто якомусь році. Але у нас тут де завгодно

¹ Він же — Сан-Сальвадор, що був першою землею, яку побачив та відвідав Христофор Колумб 12 жовтня 1492 року. Згодом острів захопив британський пірат Джон Вотлінг (John Watling) і перейменував його в острів Вотлінг, на честь самого себе. Втім, у 1925 році назву Сан-Сальвадор було відновлено.

ті скарби знайти можна — біля хоч Реггід-Айленда, хоч Крукід-Айленда. Кажали, що збираються в південному напрямку, але я чув, що вони пішли на схід через південний схід, — рульовий смачно сплюнув за борт. — Мабуть, жирний у них скарб, якщо вони стільки грошей викидають на вітер. Кажуть, що кожна заправка на Хойлінг обходиться їм у п'ятсот фунтів.

— А коли це вони востаннє виходили у море? — мимохідь запитав Бонд.

— Тієї ночі, коли її востаннє заправили. Тобто два дні тому. Відчалили о шостій.

Порожні ілюмінатори судна спостерігали за їхнім наближенням. Матрос, який драїв мідні частини на вигині закритого капітанського містка, пройшов через люк до рубки і заговорив у перемовний пристрій. На палубу вийшов високий чоловік у білих полотняних штанях та просторій сітчастій майці й навів на катер бінокль. Відтак щось сказав матросу, який зайняв місце біля сходів по правому борту. Коли катер наблизився, чоловік склав руки рупором і прокричав:

— Ви в якій справі? Домовлялися про зустріч?

— Мене звати Бонд, Джеймс Бонд, — прокричав Бонд у відповідь. — Я приїхав з Нью-Йорка. Зі мною мій повірений. Хочу запитати стосовно «Пальміри» — маєтку містера Ларго.

— Зачекайте хвилиночку, — матрос зник і повернувся з чоловіком у полотняних штанях та майці. Бонд упізнав його з опису в поліцейському досьє.

— Прошу на борт, — весело прокричав той чоловік і подав матросові знак спуститися та допомогти причалити.

Бонд із Лейтером вибралися з катера й піднялися сходами.

Ларго простягнув руку:

— Мене звати Еміліо Ларго. Містер Бонд, чи не так? А ви, прошу вибачення?

— Це — містер Ларкін, мій повірений із Нью-Йорка. Сам я англієць, але маю нерухомість в Америці, — вони потиснули один одному руки. — Вибачте, що турбую вас, містере Ларго, але ми бажали би поговорити про «Пальміру» — маєток, який ви орендуєте, якщо не помиляюсь, у містера Брайса.

— Не помиляєтеся, буду радий допомогти, — білосніжна посмішка Ларго випромінювала доброзичливість та приязнь. — Прошу до моєї каюти, джентльмени. Вибачте, що вдягнений не для прийому. — Він струсив з одягу невидимі порошинки і скривився. — Мої гості зазвичай попереджають мене завчасу, тож іще раз даруйте... — Ларго не закінчив фрази і провів гостей через низький люк, вони спустилися алюмінієвими сходами й опинились у головній каюті. Люк із шипінням зачинився.

Простора каюта була обшита дерев'яними панелями, на підлозі — глибокий винно-червоний килим, комфортабельні клубні крісла з темно-синьої шкіри. Сонячне проміння, що проникало крізь щілини венеціанських жалюзі на широких прямокутних ілюмінаторах, надавало приміщенню у стриманому чоловічому стилі деякої нарядності. Довгий стіл по центру каюти був завалений паперами й картами, у скляних шафах зберігалися рибальські снасті та цілий арсенал підводних рушниць, чорний гумовий костюм для підводного плавання, немов скелет у келії алхіміка, разом з аквалангом висіли на вішакові в кутку. Кондиціонер нагнітав жадану прохолоду, і Бонд відчув, як волога сорочка нарешті відстає від спітнілої спini.

— Будь ласка, джентльмени, сідайте, — Ларго байдуже посунув карти вбік, немов вони не мали жодної цінності. — Сигарети? — Він поставив на стіл важку срібну скриньку. — Можу запропонувати вам напої... — пі-

дійшов до буфета з пляшками. — Щось прохолодне та помірно міцне? «Плантаторський пунш»¹? Джин із тоніком²? Може, пива? Напевне, ви підсмажились у відкритому катері. Якби знав — надіслав за вами свій.

Бонд із Лейтером попросили чистого тоніку.

— Прошу нам вибачити, містере Ларго, — сказав Джеймс, — що вдерлися без попередження, але я гадки не мав, що сюди можна зателефонувати. Ми прилетіли сьогодні вранці, й у нас є лише кілька днів на прийняття рішення. Річ у тім, що я підшукує собі нерухомість на острові.

— Справді? — Ларго поставив бокали та пляшки з тоніком на стіл і сів з гостями. — Чудова ідея! Та й місце прегарне. Я тут уже шість місяців і мрію залишитися назавжди. Але ціни, що тут просять... — Ларго розвів руками. — Просто пірати з великої дороги. А ці всі мільйонери — вони найгірші. Ви правильно зробили, що приїхали наприкінці сезону. Може, хтось із власників і погодиться. Принаймні тепер вони вгамують свої апетити.

— Саме на це і сподівався, — Бонд влаштувався комфортніше й запалив сигарету. — Точніше, так запропонував мені мій повірений — містер Ларкін. — Лейтер із сумнівом похитав головою. — Він зробив кілька запитів і чесно попередив, що ціни на нерухомість тут просто космічні. — Джеймс увічливо повернувся до Лейтера, запрошуючи його до бесіди. — Чи не так?

¹ Склад класичного коктейлю: темний ром — 45 мл; апельсиновий сік — 35 мл; ананасовий сік — 35 мл; лимонний сік — 20 мл; гренадин — 10 мл; цукровий сироп — 10 мл; бітер «Ангостура» — 3-4 краплі. Усі інгредієнти (крім ангостури) змішують у шейкері, відціджують у високий келих, потім додають ангостуру. Готовий коктейль прикрашають гарніром з коктейльної вишні й часточки ананаса.

² Про поширеність цього напою у Всесвіті читай у «Путівнику по Галактиці» Д. Адамса.

— Чисте божевілля, містере Ларго, чисте божевілля. Вищі, ніж у Флориді. Вони невідомо на кого розраховані. Я в жодному разі не рекомендую моєму клієнтові інвестувати в нерухомість, коли ринкові ціни неадекватно високі.

— Саме так, — вочевидь, Ларго не мав бажання занурюватися глибше у царину нерухомості. — Ви щось казали стосовно «Пальміри»? Чим можемо допомогти?

— Наскільки розумію, містере Ларго, — пояснив Бонд, — ви цей маєток орендуєте. Люди кажуть, що ви скоро вирушаєте звідси. Певна річ, це не більше, ніж чутки. Самі знаєте цих острів'ян. А те місце, де ви тепер мешкаєте, здається, більш-менш підходить мені за параметрами, і сподіваюся, його власник — той англієць Брайс — може віддати за хорошою ціною. Я хотів би попросити вас ось про що... — збентежено мовив Бонд. — Чи не дозволите нам під'їхати й оглянути це місце. Звісно, в будь-який зручний для вас час, оскільки ми ні в якому разі не хотіли б вас обтяжувати.

Обличчя Ларго розпливлося в посмішці, він розкинув руки.

— Будь ласка, друзі мої, в будь-який час. У резиденції нині мешкають лише моя племінниця та кілька слуг. А вона весь час проводить деінде. Тільки зателефонуйте їй задалегідь, я її попереджу. Вілла чудова, облаштована з добрим смаком. Справжній витвір мистецтва. Якби й інші багатії мали такий гарний смак...

Бонд підвівся, Лейтер — за ним.

— Що ж, ми щиро вдячні вам за вашу гостинність, містере Ларго. А тепер залишимо вас у спокої. Можливо, ще зустрінемося — місто маленьке. Пообідаємо разом. Проте... — Бонд додав своїм словам захоплення, — з такою яхтою вам і на берег сходити, напевне, не хочеться. На цьому боці Атлантики таке судно, гадаю, єдине. Чи не ходять подібні між Венецією і Трієстом? Здається, я десь про них читав.

— Ви абсолютно праві, — Ларго задоволено посміхнувся. — Вони також курсують в Італії озерами. Перевозять пасажирів. Недавно їх почали купувати в Латинську Америку. Вони ідеально підходять для прибережного плавання — осадка при висунутих крилах лише чотири фути.

— У вас тут, напевне, тіснувато? Пристрасть до іграшок — слабкість, скоріш, чоловіча, ніж жіноча...

— Ну що ви, — відгукнувся Ларго ураженим тоном. — Можете самі переконатися, якщо маєте трохи вільного часу. На борту зараз немало людей. Можливо, ви чули, що ми вирушаємо на пошуки скарбів? — Він насторожено поглянув на гостей як людина, котра не допустить насмішок. — Зараз ми це обговорювати не будемо — впевнений, що ви у таке не вірите — але річ у тім, що на борту є мої компаньйони, яких, разом із командою, сорок. Ось і дивіться самі — тісно нам чи ні. Прошу, — Ларго показав на двері в кутку каюти.

Лейтер занервував.

— Містере Бонд, ви не забули, що о п'ятій у нас зустріч з містером Гарольдом Крісті?

— Містер Крісті — чудова людина, — відмахнувся Бонд. — Гадаю, він не образиться, якщо ми запізнимося на кілька хвилин. Я би радо оглянув корабель, якщо містер Ларго пропонує.

— Прошу, — Ларго, відчинивши двері, тримав їх розчахнутими. — Це займе лише кілька хвилин. А чудовий містер Крісті — мій приятель. Упевнений, він не образиться.

Бонд очікував, що гостей пропустять уперед, але це могло зірвати роботу лічильника. Тому твердо сказав:

— Прошу вас, містере Ларго, ведіть нас. Попередите, коли треба пригинатися.

Ларго люб'язно погодився. Кораблі, якими б модерновими не були, збудовані однаково — по обидва боки від моторного відсіку тягнуться коридори, куди вихо-

дять двері душових і кают (Ларго пояснив, що усі вони зайняті), камбуз (де двоє веселих італійців посміялися над жартами Ларго стосовно харчування та ввічливо відповіли на запитання гостей), величезне машинне відділення (де головний механік та його помічник — обидва, здається, німці — радо надали інформацію про потужні подвійні дизелі й пояснили, як працює гідравліка підводних крил. Одним словом, усе було, як на будь-якому іншому кораблі, якщо гості поспілкуються з екіпажем та полестять хазяїну.

На тісному юті притулилися маленький двомісний гідроплан — пофарбований темно-синім та білим, під колір яхти, крила забрані, двигун накритий кожухом від сонця, а також великий катер на двадцять осіб та електричний вантажний кран. Бонд, прикинувши водотоннажність і висоту надводного борту, спитав ніби між іншим:

— А в трюмі теж каюти?

— Тільки вантажний відсік. І, звісно, баки з паливом. Яхта — задоволення не з дешевих, нам треба возити зі собою кілька тонн. На суднах цього типу важливо дотримуватися правильного баласту. Коли ніс задирається, паливо переміщується на корму, тому нам потрібні довгі бортові баки, — пояснюючи технічні деталі зі знанням справи, Ларго повів їх назад правим бортом. Проходячи повз радіорубку, Джеймс запитав:

— Ви сказали, що у вас телефонний зв'язок із берегом. А яке ще обладнання маєте? Стандартна марконієвська приймально-передавальна станція? Можна подивитися? Радіо — моя слабкість.

— Яюсь іншим разом, — увічливо відповів Ларго, — якщо ви не проти. Радист зайнятий опрацюванням метеоданих. Нам зараз дуже важливо стежити за погодою.

— Розумію.

Вони піднялись у закриту рубку капітанського містка, де Ларго стисло пояснив особливості керування яхтою, а відтак вивів їх на вузьку палубу.

— Ось така моя «Диско Воланте», або «Літаюче блюдце». Вона і справді літає, можете повірити. Сподіваюся, ви з містером Ларкіним зможете днями приєднатися до нас на коротку морську прогулянку. Але трохи згодом, — він посміхнувся, немов ділився таємницею. — Тепер, як ви чули, ми зайняті.

— Пошук скарбів — захоплива справа. Ви високо оцінюєте свої шанси?

— Хочеться вірити, — відповів Ларго. — Бажаю розказати вам більше, — він винувато махнув рукою, — але, як мовиться, мої вуста запечатані. Сподіваюся, ви мене розумієте.

— Авжеж. У вас зобов'язання перед компаньйонами. Хотів би я мати змогу взяти участь у вашій експедиції. Може, знайдеться місце для ще одного інвестора?

— На жаль, ні. Розміщення акцій — завершено. Шкода, що не можу вас узяти, — Ларго простягнув руку. — Я помітив, що містер Ларкін під час нашої екскурсії раз у раз поглядав на годинник. Не варто зловживати терпінням містера Крісті. Було дуже приємно з вами познайомитися, містере Бонд. І з вами, містере Ларкін.

Розпрощавшись, вони спустилися в катер, що чекав, і відбули. Ларго востаннє махнув рукою і зник у люці капітанського містка.

Бонд із Лейтером сіли на кормі подалі від рульового. Лейтер похитав головою.

— Результат негативний. Стрілка показала активність у моторному відділенні та біля радіорубки, але це цілком нормально. Абсолютно ніяких відхилень. А в тебе яке враження склалося?

— Як і в тебе — усе цілком нормально. Він поводить природно, членів екіпажу ми бачили небагато,

і вони — люди або цілком звичайні, або першокласні актори. Але дві деталі я все ж таки зафіксував. По-перше, я не помітив сходів у трюм, хоча десь під килимом в одному з коридорів може бути прихований люк. Але як тоді вони завантажують туди припаси, про які він балакав? До того ж навіть на погляд абсолютно нетямущого в корабельній архітектурі той вантажний відсік страшенно об'ємний. Треба через митників поцікавитися на верфі, скільки пального бере яхта.

По-друге, дивним є те, що ми не зустріли жодного компаньйона. На яхту ми прибули близько третьої, коли у нормальних людей час сіести. Але не вірю, що відразу в усіх дев'ятнадцяти. Чим вони в тих кабінах займаються?

Ще одна маленька деталь: ти помітив, що Ларго не палить і на борту не чути запаху тютюну? Дивно. На яхті сорок чоловіків — і жодного курящого? За інших обставин я би сказав, що це не випадковий збіг, а дисципліна. Справжні професіонали не палять і не п'ють. Визнаю: припущення безпідставне. Ти помітив, що у них установлені система Декка-навігації та луносонар? Страшенно дорогі іграшки. Звісно, вони цілком органічно виглядають на великій яхті, проте я очікував, що Ларго не промине похвалитися ними, коли запросив на капітанський місток. Багатії зазвичай пишаються своїми іграшками. Але я, звісно, хапаюся за соломинку. На мій погляд, тут комар носа не підточить, підозру викликає хіба що трюм, який нам не показали. А всі ті балачки про паливо й паливні баки — повна маячня. Що скажеш? — запитав Бонд, висловивши свої аргументи.

— Не можу не погодитися. Ми не побачили щонайменше половину корабля. Але тому є нормальне пояснення. Може, у нього в трюмі є таємне спорядження, потрібне для пошуків скарбів, яке він не бажає показувати. Пам'ятаєш випадок з торговельним кораблем біля Гібралтару в часи війни? Італійські водолази викорис-

товували його як свою базу. В корпусі під ватерлінією виявився таємний люк. Може, й у них є щось подібне?

Бонд пильно подивився на Лейтера.

— Аякже, пам'ятаю. «Ольтерра»¹. Одна з прикрих помилок нашої розвідки за всю війну, — він помовчав. — «Диско» стоїть на якорях на глибині сорока футів. А якщо припустити, що бомби закопані в пісок під яхтою? Лічильник Гейгера засік би їх?

— Дуже сумніваюсь. У мене є підводний лічильник, можемо попливти туди, коли потемнішає. Але чи не здається тобі, Джеймсе, — Лейтер насупив лоба, — що ми трохи згущуємо барви і шукаємо грабіжників у себе під ліжком? Проти Ларго нема жодних доказів, хіба що виглядає він по-піратськи і, напевне, жінкам проходу не дає. У нас нічого нема. Ти відправив запит до архіву на нього та компаньйонів, а також на членів його команди?

— Відправив перелік усіх прізвищ через Дім уряду під грифом «нагально». Маємо отримати відповідь сьогодні увечері. Але подивись з іншого боку, Феліксе, — в голосі Бонда забриніли уперті нотки. — Тут є до біса швидкий корабель з гідропланом та сорока нікому не відомими чоловіками на борту. Довкола — жодної групи чи одинака, який виглядав би хоча б віддалено підозріло. Згоден, їхнє обладнання повністю відповідає запропонованій версії, але припустимо, що усе це вигадка — ідеально продумана, як і має бути в такого роду операції. Проте у нас купа збігів. Так звані компаньйони-акціонери прибувають сюди до третього червня. Тієї ж ночі «Диско» виходить у море і повертається лише вранці. А якщо припустити, що вони вирушили на рандеву з літаком десь на мілководді, підібрали бомби і десь заховали їх, хоча б

¹ Паровий італійський танкер, який посадили на міліну поблизу Гібралтару в день вступу Італії у Другу світову війну. Судно слугувало таємною морською базою для водолазів-диверсантів Х-ї флотилії МАС королівських ВМС Італії. Про реальне призначення покинутого корабля стало відомо лише після війни.

у пісок під кораблем? Чи в іншому місці — надійному та зручному. Як тобі така версія?

— На мій погляд, це лайно собаче, Джеймсе, — Лейтер похмуро знизав плечима. — Звісно, можемо розробити твою версію, але я скоріше застрелюся, — він сардонічно хмикнув, — ніж викладу її у своєму рапорті. Якщо клеїти дурня, то краще робити це подалі від начальства. Гарзд, чим займемося далі?

— Поки ти встановлюватимеш зв'язок, я з'їжджу на верф. Потім зателефонуємо тій Доміно — напросимося на випивку, а разом перевіримо наземну базу Ларго — віллу «Пальміра». Опісля відвідаємо казино і подивимося на пайовиків Ларго. Ну, а наостанок, — Бонд із викликом поглянув на Лейтера, — візьму собі в комісаріаті надійного помічника, натягну акваланг і поплаваю довкола «Диско» з твоїм лічильником Гейгера.

— Овва! Дестрі знову в сідлі¹! Поїдемо разом, Джеймсе. Тільки заради нашої старої дружби. Але благаю — будь акуратним і не наступи на морського їжака, бо я побачив у нашому готелі оголошення про безоплатні уроки «ча-ча-ча». Треба бути у формі, а то, носом чую, в щоденнику і згадати не буде про що.

У готелі на Бонда чекав кур'єр з Дому уряду. Він браво відсалютував, вручив конверт із штемпелем «На Службі Її Величності» замість поштової марки, а Джеймс розписався про отримання. Всередині була каблограма з Колоніального офісу з позначкою «Особисто для губернатора» та приміткою «для Бонда».

«ЩОДО ОСІБ У ВАШОМУ ЗАПИТІ 1107 НЕ ЗНАЙДЕНО НІЧОГО ПОВТОРЮЮ НІЧОГО КРП ЖОДНОЇ ІНФОРМАЦІЇ ВІД НАШИХ ВІДДІЛІВ СТОСОВНО

¹ «Destry Rides Again» — комедійний вестерн Джорджа Маршалла 1939 року з Марлен Дітріх та Джеймсом Стюартом у головних ролях.

ОПЕРАЦІЇ КУЛЬОВА БЛИСКАВКА КРП ЧЕКАЄМО НА ВАШЕ ПОВІДОМЛЕННЯ».

Підписано: «ПРИЗМА», що означало: повідомлення схвалив М.

Бонд простягнув телеграму Лейтерові.

Той прочитав і прокоментував:

— Ну що я казав? Ми на хибному шляху, і нема чого робити, крім як груші обтрушувати. Зустрінемося в Ананасному барі на сухий мартіні з оливками завбільшки як кулак. А до Вашингтона я надійшлю листівку з проханням відрядити нам на підмогу парочку дівчат-резервісток. Треба ж якось час гаяти.

ГІРКИЙ ПРИСМАК МАРТІНІ

На ділі перша частина плану Бонда пішла коту під хвіст. Доміно Віталі телефоном повідомила, що нині невдалий день для огляду будинку. Її опікун та його друзі збираються зійти на берег. Так, а зустрітись увечері в казино цілком можливо. Вона вечерятиме на борту, а потім «Диско» підійде і стане на якір біля казино. Але як їй упізнати Бонда серед натовпу в казино — в неї препогана пам'ять на обличчя? Може, він хоч квітку встромить у петличку?

Джеймс, розсміявшись, пообіцяв, що так і зробить. А її він упізнає по чудових блакитних очах, бо забути їх неможливо. До них ідеально підійде блакитна фарба для волосся. І поклав слухавку, почувши стримане, дуже збуджувальне хихикання. Джеймс подумав, що йому захотілося конче побачити дівчину.

Переміщення судна внесло корективи у первісний план — тепер набагато простіше його оглянути: і пливти менше, і пірнати доведеться під прикриттям поліцейського причалу. А ще — без проблем обстежити місце

попередньої стоянки. Але, якщо Ларго так запросто пересуває яхту, хіба може він залишити там бомби? Якщо вони на дні, то «Диско» має їх охороняти. Бонд залишив ці запитання без відповідей, принаймні до моменту огляду корпусу корабля.

Він замкнувся у номері й написав рапорт. Потім перечитав. Що поробиш — доводиться надсилати песимістичний сигнал шефу. Може, натякнути, яку версію розробляє? Зарано. Поки жодних фактів. Видавати бажане за дійсне тільки щоб догодити начальству — найнебезпечніший вчинок, який може здійснити агент. Бонд легко міг уявити реакцію в штабі операції «Кульова блискавка» у Вайтхолі, де готові будуть вхопитися за соломинку, обережні слова М. «у нас є припущення, що ми натрапили на слід на Багамах. Поки що нічого конкретного, але цей агент рідко помиляється. Звісно, ми все ретельно перевіримо і чекатимемо на додаткову інформацію». Далі підніметься хвиля: «М. на щось натрапив. Його агент вважає, що вийшов на слід. Так, на Багамах. Треба повідомити прем'єр-міністра».

Бонд знизав плечима. А потім посипляться «нагальні» накази: «Проясніть ваш рапорт 1806», «Негайно надайте деталі», «Прем'єр вимагає повної інформації по рапорту 1806». І кінця-краю цьому потоку не буде. А Лейтер почне отримувати аналогічні накази з ЦРУ, і це місце перетвориться на дурдом. А потім у відповідь на свої жалюгідні потуги систематизувати плітки та домисли прийде якесь розлючене «Здивовані вашими безпідставними висновками», «Надалі обґрунтовуйте рапорти фактами» і, нарешті, завершальне ганебне: «Зважаючи на умоглядну природу вашого рапорту 1806 і наступних, усі — наголошую — подальші донесення мають бути спільними й за підписом представника ЦРУ».

Бонд витер спітніле чоло, відкрив валізу зі шифрувальним апаратом, зашифрував текст, перевірів ще раз і вирушив до поліцейського управління, де Лейтер сидів

за клавіатурою, а піт струменів за комірець. Через десять хвилин він не витримав, зірвав навушники і простягнув їх Джеймсу. Витерши обличчя вже мокрою від поту хустиною, Лейтер проричав:

— Спочатку клятві плями на сонці, довелося перемкнутися на запасну частоту, — а там посадили якогось козла, — тож він мені на цілий роман надиктував, — сердито помахав аркушами, списаними шифрувальними групами. — Тепер мені цю байду тлумачити. Напевне, розрахунки з бухгалтерії, як дорого платникам податків обійдеться моя подорож на цей курорт... — Він сів за стіл і почав нашкварювати на машинці.

Бонд швидко відправив своє послання. Він так і бачив, як в одній із шумних кімнат на дев'ятому поверсі телетайп видруковує стрічку, її відносять до начальника зміни, а той з поміткою «особисто М. копії — у відділ «00 і Архів», передає його дівчині, яка з жовтими аркушами в папці поспішає коридором. Наприкінці донесення Джеймс запитав, чи є для нього нова інформація, і закінчив передачу. Залишивши Лейтера самого, пішов побалакати з комісаром.

Харлінг сидів за столом, знявши піджак, і щось диктував сержанту. Відпустивши підлеглого, посунув пачку сигарет до Бонда і сам запалив.

— Прогрес є? — насмішкувато поцікавився Харлінг.

Джеймс розповів про те, що звернення до архіву щодо Ларго та його пайщиків не дало жодних результатів, а також, як вони завітали з лічильником Гейгера до нього на корабель. Незважаючи на негативний результат, підозри залишаються — треба з'ясувати, скільки яхта бере пального, а також точне розміщення паливних баків. Комісар доброзичливо кивнув і, піднявши слухавку, попросив з'єднати із сержантом Молоні з берегової поліції. Потім прикрив слухавку долонею і пояснив: — Ми контролюємо усі заправлення. У бухті багато малих суден, човнів для глибоководної рибалки та інших. Є ймо-

вірність пожежі, не дай боже. Нам треба знати, скільки у них на борту пального, а також місця стоянки, щоб у разі чого швидко розвести човни. — Комісар повернувся обличчям до телефона: — Сержант Молоні? — повторив запитання Бонда, вислухав відповідь, подякував і повісив слухавку. — Максимальне завантаження — п'ятсот галонів дизпалива. Саме стільки вони залили увечері другого червня. Ще на борту приблизно сорок галонів мастила та сто галонів питної води — усе в місткостях попереду моторного відділення. Це те, що ви бажали знати?

Така інформація суперечила балаканині Ларго про якісь поздовжні баки та необхідність дотримуватися розподілу баласту. Звісно, може, він хоче тримати у таємниці пошукове обладнання, але це зайвий доказ того, що на борту дещо приховують, а показова відкритість Ларго — лише для відводу очей. Тобто, може містер Ларго і шукач скарбів, але людина слизька, якій довіряти не можна. Бонд прийняв остаточне рішення — треба оглянути корпус яхти. Може, згадка Лейтера про «Ольтеру» нікуди не приведе, але хтозна?

Джеймс виклав обережну версію припущення комісару і розповів про місце стоянки «Диско Воланте» сьогоднішньої ночі. Крім того сказав, що він потребує абсолютно надійного помічника, який би асистував йому в підводній розвідці, а також відповідне спорядження.

Харлінг увічливо поцікавився, який у тому сенс, адже, хоча він і не спеціаліст з юридичних питань, такий огляд може означати вторгнення в приватне життя благонадійних громадян, які, до того ж, щедро сміятять грошима. Ларго — фігура популярна, і будь-який скандал, особливо за участю поліції, викличе несхвальний розголос у колонії.

— Цілком розумію вашу позицію, комісаре, але доведеться ризикнути, — твердо сказав Бонд. — Гадаю, що повноважень, які надав мені Держсекретар, достатньо. Якщо бажаєте, — Джеймс дав залп із гармат важкого

калібру, — я отримаю у нього додаткове роз'яснення, або, якщо вважаєте за необхідне, можемо розбудити прем'єр-міністра.

Комісар похитав головою і посміхнувся.

— Навіщо стріляти з гармати по горобцях, командере? Звісно, я надам вам усе потрібне, моя справа — попередити про можливі наслідки. Впевнений, що у губернатора такі самі застереження. У нас тут невеличке товариство, і ми не звикли до радикальних наказів з Вайтхола. Однак якщо треба — то треба. У нас є все необхідне. В рятівному загоні берегової поліції — двадцять осіб. Це немало. Ви не уявляєте, як часто наші човни зазнають лиха на фарватері, саме там, де кидають якір круїзні кораблі. Доводиться рятувати. Я надам вам констебля Сантоса. Чудовий хлопець, уродженець Ельютери¹, де виграв усі можливі призи з плавання. Він принесе необхідне знаряддя. А тепер давайте детальніше...

У готелі Бонд прийняв душ, проковтнув подвійний бурбон і завалився у ліжко. Відчував страшенну втому — довгий переліт, спека та розуміння того, що він клеїть дурня перед комісаром, Лейтером і перед самим собою, не кажучи вже про небезпеку нічної вилазки, яка цілком може виявитися марною. Щоби зняти напруження, треба побути на самоті й поспати. Він заснув моментально, немов вимкнули світло, і йому приснилася Доміно, яку переслідувала акула зі сліпучо-білими зубами; потім акула раптом перетворилася на Ларго — той простягнув до нього свої величезні ручища, вони все наближались й наближались, і ось-ось схопить за плече... але, як у кінці раунду, пролунав гонг... який усе бив та бив.

Бонд помацав рукою і зняв слухавку. Лейтер. Йому кортіло спробувати той мартіні з оливкою завбільшки

¹ Рівнинний острів, що належить до Багамських островів; його довжина 146 км, ширина — 2 км.

як кулак. І взагалі, вже дев'ята вечора. Чим там Джеймс до дідька займається? Не може ширінку застебнути?

«Ананасовий» салон був оздоблений панелями з бамбука, дбайливо покритими лаком від термітів. Ковані підсвічники у формі ананасів на столах та стінах з недопалками товстих червоних свічок усередині робили приміщення затишним, ще трохи світла давали підсвічені акваріуми, вмуровані у стіни, та скляні люстри під стелею у формі рожевих морських зірок. Вінілові банкетки кольору слонової кістки, бармен та два офіціанти — в яскраво-червоних сатинових сорочках та чорних штанях, як у виконавців «каліпсо».

Бонд підсів до Лейтера за кутовий столик — обидва вдягнені у білі смокінги та вечірні штани. Джеймс додав костюмові шику, як і личить справжньому покупцеві нерухомості, й одягнув широкий винно-червоний камербанд. Лейтер розсміявся:

— Я ледь не начепив на шию золоту велосипедну цепуру, але вчасно схаменувся, пригадавши, що граю роль лише звичайного правника. Гадаю, ти мав би взяти на це завдання дівчину, а я поки постояв би осторонь, укладаючи шлюбні контракти та призначаючи аліменти. Офіціант!

Лейтер замовив два сухих мартіні й серйозно прорік:

— Дивися, що зараз буде...

Принесли мартіні. Лейтер узяв бокал і наказав офіціантові покликати бармена. Коли той з ображеним виглядом наблизився, Лейтер сказав:

— Друже мій, я замовляв мартіні, а не оливку в соусі, — й витягнув оливку виделкою для коктейлю. Бокал, який досі був на три чверті повним, спорожнів наполовину. Лейтер продовжив: — Зі мною цей фокус витівали, коли ти вживав тільки молоко. Основні правила вашої справи я опанував, коли ти вперше скуштував «кока-коли». У пляшці джину «Гордонс» — шістнадцять справжніх порцій, подвійних, інших я не визнаю. До-

дай по три унції води — їх стане майже двадцять дві. Візьми стопарик з товстим дном та банку здоровецьких оливок — і вистачить на двадцять вісім порцій. Пляшка джину в крамниці коштує два долари, а гуртом — долар шістдесят. Ви продаєте порцію мартіні за вісімдесят центів, подвійну — за долар шістдесят. Виходить порція — за ціною пляшки. А з двадцяти восьми порціями у пляшці в тебе залишається двадцять шість. Тобто чистий навар на одній пляшці — двадцять один долар. Гаразд, віднімемо долар за банку оливок і краплю вермуту — в кишені залишається двадцятка. А чи не забагато, друже мій? Якщо не полінуюсь і занесу цей бокальчик до керівництва, а потім — до ради з туризму, в тебе, друже мій, будуть великі неприємності. Тож будь гарним хлопчиком і зроби нам два мартіні без оливок та поріж тонкими скибками окремо лимончик. Залишимося найкращими друзями, ОК?

На обличчі бармена відобразилася вся гама емоцій — від обурення до поваги, а під кінець він зовсім знітився, визнавши провину. Вражений, але зберігаючи рештки професійної гордості, клацнув офіціантові пальцями, наказуючи забрати бокали.

— Слухаю, сер, — видавив із себе бармен. — Як скажете. У нас тут великі додаткові витрати, та й рідко хто з клієнтів скаржиться.

— Ми не якісь лохи зелені, — заперечив Лейтер. — Гарний бармен має відрізнити справжнього любителя випити від прибудди, який прагне лише змалюватись у твоєму розкішному барі.

— Слухаюся, сер, — бармен велично, як уміють лише негри, пішов геть.

— Феліксе, ти часом не помилився з цифрами? — спитав Бонд. — Я завжди знав, що клієнта в таких закладах добряче обдирають, але думав, що піднімають ціни відсотків на сто, а не на чотириста чи п'ятсот.

— Юначе, шори впали з моїх очей ще тоді, коли я звільнився з державної служби і подався до Пінкертонів. Ніщо не зрівняється з оманю, що буває в готелях та ресторанах. Для них будь-яка людина у смокінгу, котра на свою голову заблукала до їхнього закладу до сьомої вечора, — дійна корова. До речі, те саме справедливо і щодо решти споживчого бізнесу, навіть якщо клієнт і не в смокінгу. Іноді я просто стриматися не можу, коли мені тулять якесь лайно і деруть три шкури. Узяти хоча б наш так званий ланч. Шість-сім баксів та ще п'ятнадцять центів зверху за якесь «обслуговування». Мало того — хлопець ошивається і в очі заглядає, поки не даси йому клятві п'ятдесят центів чайових за те, що він ту блювотину на ліфті прикотив. Чорт! — Лейтер скуйовдив лапищем свою солом'яну шевелюру. — Давай змінимо тему, а то я лусну від злості.

Принесли напої. Цього разу — чудові. Лейтер угомонився і повторив замовлення.

— Краще позлимося на що-небудь інше, — він хмикнув. — Я злюся на те, що повернувся на держслужбу й одразу ж почав тринькати гроші платників податків на якусь муру. Послухай, Джеймсе, — в голосі Лейтера почувулися вибачливі нотки, — я не кажу, що наша операція висмоктана з пальця, ні, ситуація до біса напружена, але дратує те, що ми мали би бігти попереду, а натомість оббиваємо груші на пляжах, тимчасом як інші лізуть у самісіньке пекло — туди, де справжнє протистояння або хоча б його видимість. Чесно кажучи, я відчував себе повним ідіотом з тим шпигунським лічильником Гейгера на яхті. — Він пильно подивився в очі друга. — Тобі не здається, що пора подорослішати? Тобто, під час війни це нормально. А в мирний час виглядає по-дитячому.

Бонд із сумнівом похитав головою:

— Я розумію, до чого ти ведеш, Феліксе. Може, це через те, що ми в Англії відчуваємо себе не так безпечно, як ви в Америці. Для нас війна триває — то Берлін, то

Кіпр, то Кенія, то Суец. Я вже не кажу про СМЕРШ, який нам вічно палиці в колеса встромляє. То там, то тут завжди щось відбувається. А тепер — іще ця справа. Можливо, я й справді сприймаю її надто серйозно, але носом чую — щось тут нечисто. Я перевірів, скільки пального бере яхта, і Ларго точно збрехав нам, — Джеймс розказав про візит до комісаріату. — Вночі перевіримо. Не забувай, що в нас у запасі лишилось якихось сімдесят годин... Якщо сьогодні щось знайду, пропоную завтра взяти маленький літак й оглянути довколишні води. «Віндікатор» — надто великий літак, щоби сховати його навіть під водою. Ліцензія у тебе ще дійсна?

— Дійсна, дійсна, — Лейтер махнув рукою. — Звісно, я полечу з тобою, куди подінусь. Якщо щось знайдемо, може, наступне повідомлення виглядатиме не таким ідіотським.

Ось, значить, що насправді зіпсувало йому настрої!

— А що там було? — спитав Бонд.

Лейтер узяв коктейль і замислився.

— На мій погляд, це чистої води позерство з боку бундючних генералів у Пентагоні. Але по-справжньому мене обурило циркуляр для усіх наших агентів, задіяних в операції, в якому йдеться, що армія, флот й авіація у разі чого готові надати повну підтримку ЦРУ. Тільки вдумайся! — Лейтер зиркнув на Бонда. — Яке марнотратство технічних та людських ресурсів! Війська приведені в бойову готовність у всьому світі. Знаєш, які ударні сили вони вділили одному мені? — Лейтер зловісно помефістофельськи реготнув. — Пів ескадрильї «Супер Сейбрів»¹ з Пенсаколи, а також, друже мій, — Лейтер поплескав Бонда по плечу й підняв палець, — «Манта»! Наш найсучасніший підводний човен! Як тобі? — Джеймс

¹ F-100 «Супер Сейбр» — американський одномісний одномоторний надзвуковий винищувач-перехоплювач зі стрілоподібним крилом, літак-розвідник. Перший американський серійний надзвуковий винищувач.

посміхнувся такій палкості друга, і Лейтер продовжив уже стерпніше. — Треба зазначити, що виглядає це цілком логічно — ті «сейбри» все одно перебувають на чергуванні, відстежуючи субмарини. Вони оснащені глибинними бомбами. «Сейбри» завжди напоготові. А «Манта» саме вийшла на тренувальне патрулювання в наших водах — може, готується до походу під Південним полюсом, хтозна; а може, вивчають її техніко-тактичні характеристики. Але при тому вся ця армада вартістю мільйони доларів надана у розпорядження лейтенантові Лейтеру зі штабом у номері 201 готелю «Роял Багаміен». Круто?

Бонд знизав плечима.

— Здається, ваш президент сприймає цю справу серйозніше, ніж його агент у Нассау. Напевне, наші начальники штабів на іншому боці Атлантики також підняли особовий склад. Не думаю, що нам завадить допомога армії у разі, якщо мішенню номер один стане казино в Нассау. До речі, а які цілі в ЦРУ вважають імовірними? Що в цій частині світу підходить під об'єкти, зазначені в листі СПЕКТРу? Бо у нас тут тільки об'єднана ракетна база в містечку Нортвест-Кей на східному кінці Гранд Багами. Це приблизно за сто п'ятдесят миль на північ звідси. Думаю, у вас тут також є об'єкти вартістю сто мільйонів.

— Найімовірнішими мішеннями в нас можуть стати мис Канаверал, база ВМФ у Пенсаколі, а якщо події розгортатимуться лише в цьому районі, — Маямі, як ціль номер два або, з меншою ймовірністю, Тампа. СПЕКТР використав формулювання «власність, що належить одній із західних держав». Як на мене, то йдеться про військовий об'єкт — наприклад, уранові копальні в Конго. Але ракетна база також належить до цього списку. Якщо сприймати загрозу серйозно, я би поставив на мис Канаверал або на вашу базу на Гранд Багами. Єдине, чого не можу второпати, так це: якщо у них справді ті бомби, як вони збираються доставити їх до цілі й там підірвати?

— Підводний човен здатний наблизитися до берега і покласти бомбу на дно через торпедний люк. Або хоча б той же вітрильний човен. Якщо вони забрали запали з літака, то підірвати бомбу не становитиме проблеми — треба прилаштувати детонатор у потрібному місці між тротилом та плутонієм, викрутити з носової частини головний підривник ударної дії і замінити його на годинниковий. Коли бомба вибухне, вони будуть далеко, — Бонд помовчав і додав: — Звісно, потрібний експерт, який знає, де свердлити, а ось доставка не буде проблемою, наприклад, для яхти Ларго. Можна вночі зганяти на Гранд Багаму, а до світанку повернутися на якірну стоянку напроти «Пальміри». — Він посміхнувся. — Бачиш, куди я хилю? Усе збігається.

— Маячня! — відрізав Лейтер. — Тобі краще вигадати щось пікантніше, якщо бажаєш мене збадьорити. Гаразд, давай забиратися звідси. Перехопимо яєчні з беконом в якій-небудь забігайлівці на Бей-стріт. Нам це обійдеться доларів у двадцять плюс податок, але та «Манта», либонь, спалює пального більше за один повний поворот гвинта. Потім навідаємося до казино, подивимося, хто там грає у блекджек з Ларго — містер Фукс¹ чи синьйор Понтекорво².

¹ Еміль Юліус Клаус Фукс (1911–1988), більш відомий як Клаус Фукс — німецький фізик-теоретик. У 1941 р. Фукс налагодив контакти з представниками радянської військової розвідки і почав передавати відомості про британські розробки в галузі ядерної зброї. У 1943 році став учасником Мангеттенського проекту. 4 лютого 1950 року Клауса Фукса заарештували британські спецслужби; засуджений на 14 років (максимальний термін за шпигунство у формі передачі військових секретів дружній державі, позаяк під час передачі секретів СРСР і Велика Британія були союзниками).

² Бруно Понтекорво — він же Понтекорво Бруно Максимович (1913–1993) — італійський і радянський фізик, академік АН СРСР з 1964 року. Після закінчення в 1933 р. Римського університету працював у групі Енріко Фермі, потім в Інституті радіо. У 1940–1950 рр. — у науково-дослідних установах Франції, США, Канади, Англії. У 1950 р., після арешту Фукса, втік з родиною до СРСР.

ГЕРОЙ З КАРТИНКИ

Казино в Нассау — єдине легальне казино на теренах Британської співдружності. Як усупереч британському законодавству таке могло статися — пояснити ніхто не може. Щороку його здають в оренду канадському гральному синдикатові, й за вдалий зимовий сезон воно забезпечує сто тисяч доларів операційного прибутку. Тут дозволено грати в рулетку — з двома «зером» замість одного, що підвищує виручку дому¹ з європейських 3,6 до привабливих 5,4; у блекджек, або «двадцять одно», на якому дім заробляв від 6 до 7 відсотків, та один стіл «залізки» із скромними п'ятьма відсотками. Заклад, що мав назву клубу, розмістився в розкішному приватному будинкові на Вест-Бей-стріт, і разом з казино у просторій залі для танців тут діяли ресторани із трьома музикантами, які грали старі популярні ритми в строго обумовлені години, та лаундж-бар. Одним словом, заклад елегантний, добре організований, який сповна відробляв свій профіт.

Ад'ютант губернатора видав членські картки Бонду з Лейтером, вони, випивши по каві та стінгеру², розійшлися до різних столів.

Ларго грав у «залізку». Перед ним височіла купа стодоларових фішок та пів дюжини величезних жовтих тисячодоларових плашок. Доміно Віталі сиділа у нього за спиною і спостерігала за грою, безустанно покурюючи. Бонд зиркав на дівчину з відстані. Ларго грав експансивно, банкуючи за кожної ліпшої можливості й накопичуючи виграш у банку. Впевнено вигравав, але поводився

¹ Детальніше про ймовірність виграшу в різних азартних іграх дивись: І. Флемінг. «Діаманти назавжди».

² Класичний рецепт описує суміш коньяку (бренді) (50 мл) та білого м'ятного лікеру (Crème de Menthe) (20 мл), яку ретельно перемішують струшуванням і подають у коктейльному бокалі або келихові для мартіні.

бездоганно, і, судячи з того, як присутні жартували з ним та сприймали кожен його виграш схвальними оплесками, Ларго був у казино загальним улюбленцем. Доміно — у чорній сукні з квадратним вирізом із великим діамантовим кулоном на ланцюжку — виглядала похмуро та явно нудьгувала. Жінка, праворуч від Ларго, яка тричі ходила ва-банк і програвала, підвелась і залишила стіл. Джеймс швидко пройшов через залу й сів на місце, що звільнилося. На кону стояло вісімсот доларів — кругла сума, яка виросла завдяки тому, що Ларго залишав виграш у банку.

Для банкомета ситуація, коли банк тричі збільшувався, є вигідною. Часто-густо це означає, що його не зірвуть і надалі. Бонду це було добре відомо. Як і те, що його сукупний капітал становить лише тисячу доларів. Проте гравці нервово сприймали везіння Ларго, і це було йому на руку. Бо що не кажи, а гральний стіл не має пам'яті. Талан — річ примхлива.

— Банко, — сказав Джеймс.

— А-а, містере Бонд, друже мій, — Ларго простягнув руку. — Нарешті за столом сильний гравець. Може, краще одразу віддати вам банк? Англійці розуміються на залізничному сполученні. Проте, — він чарівно посміхнувся, — якщо мені судитиметься програти, вам, містере Бонд, я програю із задоволенням.

Він м'яко плеснув по «черевіку» засмаглою рукою, потягнув за рожевий язичок карти і по сукну кинув її Бонду. Сам узяв карту, витягнув іще по одній кожному. Бонд узяв першу карту і перекинув, поклавши на центр столу — дев'ятка бубни¹. Побіжно глянувши на Ларго, мовив:

¹ Гру І. Флемінг детально описав у книзі «Казино Руаяль». Виграє той, хто зможе набрати комбінацію карт із загальним числом очок 9 або якомога ближче до 9. Коли ставки зроблено, банкір і гравець отримують по дві карти. Карти з двійки по дев'ятку оцінюють за

— Гарний початок, настільки гарний, що я відкрию другу карту.

І, підчепивши другу, перекинув її. Вона лягла поруч з дев'яткою. Нею виявилася славетна десятка пік. Якщо тільки у Ларго не дві карти, що в сумі дають дев'ять або дев'ятнадцять очок, то Бонд виграв.

Ларго розсміявся, але дещо натужно.

— Ви справді змушуєте мене хвилюватися, — весело сказав він і перекинув карти — вісімка чирв та король бубни.

Ларго програв очко — два натуральні розклади, але один трохи кращий за інший. Найприкріший програш. Ларго гучно розсміявся:

— Комусь треба бути другим, — і, звернувшись до столу, додав: — Що я казав? Англіїці — мастаки на несподіванки.

Круп'є посунув фішки до Бонда, який склав їх стовпиком.

— Як й італійці, — Джеймс жестом показав на гірку жетонів перед Ларго. — Недарма я пропонував вам сьогодні узяти мене в партнери.

Ларго весело хмикнув.

— А давайте спробуємо ще раз. Ставте свій виграш, а ми у партнерстві з містером Сноу зіграємо ва-банк. Так, містере Сноу?

Містер Сноу, суворого виду європеєць, котрий, як знав Бонд, є одним з пайовиків, згідливо кивнув. Джеймс поставив на кін вісім сотень, а супротивники — по

номіналом; туз «коштує» очко. Решта карт цінності не мають і дають 0 очок. Якщо сума очок більша за 10, з неї віднімають 10 (тобто, якщо випадуть дві дев'ятки, то сума очок буде $9 + 9 - 10 = 8$). Комбінація карт, що дає 9 очок, називається «натуральною». Якщо очок 8, то комбінацію називають також «натуральною» і вважають вдалою. Якщо у гравця на руках тільки карти, що не мають цінності (фігури або десятки, сума очок 0), то таку комбінацію карт називають «бакара».

чотириста проти нього. Бонд знову виграв, цього разу шісткою проти п'ятірки і знову на одне очко.

Ларго похмуро похитав головою:

— Ось зараз ми справді побачили напис на стіні¹. Містере Сноу, продовжуйте без мене. Цей містер Бонд — надто вправний гравець. Я здаюся.

І Ларго розтягнув рот у подобі посмішки. Сноу посунув на кін шістнадцять сотень доларів, щоб покрити ставку Бонда. Той подумав: я заробив шістнадцять сотень за дві гри, маючи п'ятсот фунтів. А якщо пропустити гру і передати банк далі? Він забрав ставку і сказав:

— *La main passe*².

За столом збуджено зашепотіли.

— О ні, тільки не це! — театралью скрикнув Ларго. — Тільки не передавайте банк далі, інакше я застрелюся. Добре, я перекуплю банк містера Бонда, і ми пограємо. — Він кинув на стіл кілька фішок вартістю по шістнадцять сотень доларів.

Бонд немов збоку почув, як каже «Банко!» Він ішов вабанк, тим самим повідомляючи Ларго: «Якщо я обіграв тебе двічі, то неминуче зроблю це знову!»

Ларго повернувся до Бонда. Посміхаючись тільки губами, він звузив очі, уважно, із зацікавленістю поглянув Бонду в обличчя і тихо спитав:

— Друже мій, у мене таке враження, що ви мене переслідуйте. Що це, якась вендета?

Бонд подумав: «Подивимось, а чи не зреагує він на слово» і мовив:

¹ Із книги пророка Даниїла. Мене, мене, текел, упарсін (івр. מִנֵּה מִנֵּה תְקֵל וּפְרִסְיָן) — напис на стіні, який було зроблено невидимою рукою під час бенкету вавилонського царя Валтасара. Тобто — «обчислено, обчислено, зважено та розділено».

² Я пас (франц.).

— Та яка вендета! Просто коли я сідав за стіл, то забачив якесь сяйво, якийсь спектр, — Джеймс промовив це слово легко, без афектації.

Посмішка сповзла з обличчя Ларго, немов той отримав ляпас. Вона відразу ж повернулася, але його обличчя напружилось, він увесь підібрався, почав свердити поглядом. Висунув кінчик язика й облизав губи.

— Справді? І що ж ви побачили?

— Спектр поразки, — віджартувався Бонд. — Побачив, як закотилася ваша зірка удачі. Хоча, може, я і помилився. — Він торкнувся рукою «черевика». — Подивимося.

Стіл притих. Гравці та глядачі відчували, як між двома чоловіками зростає напруження. Жарти, які раніше були веселими, тепер дихнули ворожістю. Англієць неприховано кидає виклик. Може, через жінку? Хтозна. Усі затамували подих.

Ларго хрипло розсміявся, знову начепивши маску такого собі бравого хлопця-друзяки.

— Аха, — сказав бадьорим голосом, — мій друг містер Бонд бажає зурочити мої карти. На це там, звідки я родом, ми робимо ось так. — Він підняв руку з вказівним пальцем та мізинцем, виставленими вперед «козою», і, хитаючи її з боку на бік, як змія, скерував ув обличчя Бонду. Натовп сприйняв це як театральний жест, але Джеймс, який гостро відчував тваринний магнетизм цього чоловіка, побачив у цьому старовинному мафіозному жесті загрозу й небезпеку.

Бонд доброзичливо розсміявся:

— Тепер ви мене точно наврочили. Але чи відіб'ється це на картах? Ну ж бо — ваш спектр проти мого спектра!

І знову тінь сумніву пробігла по обличчі Ларго. Вдруге це слово — невже знову випадковість? Він ляснув долоною по «черевику».

— Гарзд, друже мій, ми битимемося три раунди. Ось і третій.

Він швидко витягнув одну за одною чотири карти. Стіл завмер. Джеймс підняв свою пару — лише п'ять очок: десятка бубни та п'ятірка черв. П'ять — граничне число. Можна брати або відмовитися від третьої карти¹. Бонд склав карти і поклав їх обличчям до столу.

— Дякую, карти не треба, — мовив із виглядом гравця, на руках у якого шістка чи сімка.

Ларго звузив очі, намагаючись прозирнути наскрізь незворушне обличчя Бонда. Перегорнувши карти, він презирливо жбурнув їх на середину столу — теж п'ять очок. Що робитиме? Візьме чи ні? Ларго ще раз поглянув на безтурботну напівпосмішку Бонда і взяв. Дев'ятка, дев'ятка пік. Витягнувши ще одну, третю карту замість того, щоб зупинитися на п'яти та зрівнятися з Бондом², він ризикнув і в результаті отримав чотири очка проти Бондових п'яти.

Джеймс незворушно перекинув свої карти.

— Думаю, вам краще вигнати злого духа з карт, а не з мене.

За столом пробіг шепіток:

— Якби італієць зупинився на п'яти... А я завжди беру при п'яти... А я — ніколи... Просто не пощастило... Ні, грати не вміє.

Величезним зусиллям Ларго прибрав з обличчя злий вираз і силувано посміхнувся, розтиснувши кулаки. Глибоко вдихнувши, він простягнув руку Бонду. Той

¹ У бакара можна прикупити тільки одну додаткову (третю) карту. Якщо гравець першими двома картами набрав від 0 до 5 очок, то він отримує третю карту, якщо набрано більше 5 очок — не отримує. Якщо банкір набрав від 0 до 4 очок, він отримує третю карту, якщо більше 5 — ні. Якщо ж у банкіра 5 очок, то рішення, чи отримає він третю карту, залежить від карт гравця.

² Якщо кількість очок у гравця й банкіра однакова, ставки на гравця і банк повертаються, виграє ставка «Нічия».

потиснув, завбачено загнувши великий палець у глибокій долоні, якщо Ларго надумає застосувати підступний захват своєю лапицею. Рукостискання було міцним, але не більше.

— Тепер доведеться чекати, коли перезавантажать «черевик». Ви забрали усе, що я виграв. У мене попереду важка робота, а я збирався розважити свою племінницю танцями і коктейлями, — Ларго повернувся до дівчини. — Люба, ти не знайома з містером Бондом, ви лише розмовляли телефоном. Боюся, він зірвав мої плани на вечір. Тобі краще знайти собі іншого супутника.

— Як ся маєте? — обізвався Джеймс. — Це не вас я зустрів у тютюновій крамниці сьогодні вранці?

Доміно закотила очі й байдуже відповіла:

— Невже? Можливо. У мене погана пам'ять на людей.

— Можу я запропонувати вам коктейль? — спитав Бонд. — Завдяки щедрості містера Ларго я тепер багатий, навіть за мірками Нассау. В карти більше не гратиму, не може ж постійно щастити. Не варто дратувати долю.

Дівчина підвелася і кинула:

— Гаразд, якщо вам більше нічим зайнятися... — і, повернувшись до Ларго, додала: — Емілію, якщо я заберу звідси містера Бонда, може, удача повернеться до тебе. А поки я буду їсти ікру і запивати шампанським, тобі не доведеться на мене тратитись, і гроші залишаться в родині.

Ларго розсміявся, до нього повернувся гарний настрій.

— Ось бачите, містере Бонд, — сказав, — з дощу та під ринву. Домінетта може виявитися для вас безсердечною, ніж я. Побачимося пізніше, друже. Повернуся до каторги, на яку ви мене прирекли.

— Дякую за гру, — мовив Бонд, — я замовлю шампанське та ікру на трьох. Мій спектр удачі заслуговує на нагороду.

Й обличчям Ларго знову пробігла тінь. Розмірковуючи, чи можна пояснити таку реакцію італійським страхом до пристрїту, Джеймс пішов за дівчиною крізь натовп гравців за іншими столами до ресторану. Доміно прямувала до затишного у напівтемряві столика в дальньому кінці зали, Бонд — за нею, і тут він уперше помітив, що дівчина трохи кульгає. Її дефект здався милим, по-дитячому беззахисним і зовсім не в'язався з образом упевненої в собі та сексуально привабливої особи, якій він готовий був присудити найвищий, але й зобов'язувальний французький титул *courtisane de marque*¹.

Коли принесли рожеве «Кліко» та ікру білуги на п'ятдесят доларів, а замовляти на меншу суму — нема сенсу, бо принесуть чайну ложку, Бонд спитав Доміно про її кульгавість:

— Ви, часом, не забили ногу на пляжі?

Вона швидко поглянула на нього і серйозно відповіла:

— Ні. У мене одна нога на дюйм коротша за іншу. Вам це неприємно?

— Зовсім ні. Це мило і додає вашому образу дитячості.

— Замість образу непоступливої немолодої утриманки? — в її очах читався виклик.

— Саме так ви про себе думаете?

— Це ж очевидно, хіба ні? Принаймні так мене сприймають у Нассау, — вона не відводила очей, але в них промайнула нудьга.

— Я такого не чув. Мене чужа думка не цікавить, я звик робити висновки сам. Тварини не обговорюють інших тварин. Вони роздивляються, нюхають, торкаються. В любові та ненависті, а також у всьому, що лежить між ними, тільки ці дії насправді мають значення. Проте люди

¹ Тут — куртизанка вищого класу (франц.).

не покладаються на свої інстинкти, а хочуть перестрахуватися. Тому й питають будь-кого, варто їм кохати того чи іншого, або ні. Але, оскільки в світі мають цінність тільки погані новини, такі люди зазвичай отримують погану пораду, хоча й більш-менш кваліфіковану. Бажаєте почути, якої я про вас думки?

Вона посміхнулася.

— Звісно, яка жінка відмовиться? Розкажіть, тільки не забрешіться, інакше не слухатиму.

— Ви — молода дівчина, молодша, ніж та досвідчена, за яку себе видаєте, й одягаєтеся відповідно. Думаю, ви росли в достатку, так би мовити, як сир у маслі купалися, аж раптом миску з маслом прибрали, і ви опинилися на вулиці. Тут не розгубились, а зібрали волю в кулак і почали дряпатися в бік миски, до якої звикли. Думаю, ви не гребували нічим, довелося. Бо ви — жінка і користувалися жіночою зброєю, причому доволі вправно. Ваше тіло — чудовий актив, за допомогою якого ви отримували бажане, відкинувши убік почуття. Однак не думаю, що ви відкинули їх далеко, і вони точно не атрофувалися. Відчуття втратили свій голос, бо ви до них не прислухалися. Не дозволили собі розкіш прислухатись — інакше як дістатися своєї мети? Тепер у вас є все, — Бонд торкнувся її руки на банкетці, — однак це вас більше не втішає. — Він розсміявся. — Але що це я все про серйозне... Додам кілька дрібниць. Звісно, вам вони відомі, але просто для протоколу скажу: ви красива, сексуальна, приваблива, незалежна, норавлива, запальна і трохи жорстока.

Доміно пильно подивилася на Бонда.

— Нічого особливо проникливого я не почула. Більшість фактів ви дізналися від мене. Ну, і трохи знання характеру італійок. Ось тільки з чого ви взяли, що я жорстока?

— Якби я грав і опинився у такій халепі, як Ларго, а супутниця, котра сидить поруч, — моя жінка — усе ба-

чить, але пальцем не поворушить, щоби втішити, вона вчиняє жорстоко. Прикро програвати на очах у жінки.

Вона запально відказала:

— Я втомилася спостерігати, як він увесь час показує понти. Я бажала вам виграшу і прикидатися не збиралася. Ви не згадали єдину мою чесноту — щирість. Якщо кохати — то до останку, якщо ненавидіти — то до сьомого коліна. Нині у нас з Еміліо щось середнє. Колись ми були коханцями, а тепер — гарні друзі, які добре розуміють один одного, і коли я назвала його своїм опікуном, то сказала майже правду. Так, я його утриманка і живу, як птах у золотій клітці. Тут мене тримає лише їжа, і мене справді обтяжують наші стосунки, — вона з викликом подивилася Бонду в очі. — Еміліо обходиться зі мною жорстоко... але водночас і людяно. Можна купити оболонку — тіло, але не те, що міститься всередині, те, що називають серцем та душею. Еміліо це відомо, він жінок не кохає, а використовує. У нього їх було тисячі. Він реаліст і розуміє природу наших стосунків. Але мені дедалі важче виконувати умови моєї частини угоди — співати, так би мовити, за питво та їжу...

Доміно осіклась, а по хвилі додала:

— Налийте мені ще трохи шампанського, а то від цих дурних розмов у роті пересохло. І купіть для мене пачку «Плеєрс»¹, — вона розсміялася. — Будь ласка, як кажуть у рекламі. Мені набридло дихати димом, я скучила за справжнім Героем.

Бонд, замовляючи сигарети дівчині, перепитав:

— За ким ви скучили?

Дівчина вмить разюче змінилася — гіркота звітрилася, разом із маленькими зморшками довкола рота. Вона пом'якшала, голос пожвавішав:

¹ Один із слоганів маркетингової компанії («Player's Please»), розрахований на масовий ринок; цей слоган заохочував до купівлі широке коло покупців — чоловіків та жінок.

— О, ви нічого не знаєте. Він — моя справжня любов! Чоловік із мрій. Я кажу про морячка на пачці. Ви, звісно, не придивлялися до нього, як робила це я, — Доміно присунулася ближче до Бонда, щоби той розгледів. — Вам важко зрозуміти романтизм цієї чудової картинки — справжнього шедевра світового мистецтва¹. З цим чоловіком я вперше у своєму житті согрішила. Я носила його зі собою на прогулянки, ховала у спальні й витрачала на нього майже усі кишенькові гроші. А він на знак вдячності відкрив мені цілий світ за межами Челтнемського коледжу для дівчат. Без перебільшення, випестував мене, навчив не церемонитися з хлопцями мого віку, складав мені компанію, коли було самотньо або страшно. Він підбадьорював, захищав. Ви коли-небудь замислювались, яка романтична історія криється за цією, на перший погляд, невибагливою картинкою? Тут же цілий світ! Ось, послушайте... — Вона стиснула руку Бонда. — Це історія про Героя, про що свідчить назва на його безкозирці. В юності він служив юнгою, «пороховою мавпою»², чи як це там називається, на вітрильному судні, котре зображене за його правим вухом. Попервах доводилося туго — личинки в бісквітах, швайки, морські вузли та інша чорна робота; його ганяли на верхівки башт, туди, де майорять прапори, але

¹ Таку заяву навіть перебільшенням назвати важко. На пачці на фоні заходу сонця грубувато намальований у профіль мужній бородастий моряк у безкозирці; на задньому плані ліворуч — вітрильник (вважають, що це — Н. М. S. Britannia) праворуч — пароплав з височеним димарем (Н. М. S. Dreadnought або Н. М. S. Hero).

² Член обслуги корабельної гармати в епоху вітрил, головним завданням якого було підносити порох з артилерійського льоху до гармат, в мішках чи картузах з зарядами, що дозволяло мінімізувати ризик його загоряння та вибуху. Цю функцію зазвичай виконували юнги у віці від 12 до 14 років, оскільки вони могли швидко бігати, а через низький зріст їм було легше пересуватися в обмеженому просторі між палубами корабля.

він тримався стійко. Згодом почав відрощувати вуса. Він був рудий, та ще й красень. — Дівчина хихикнула. — Напевне, йому доводилося відстоювати серед гамаків свою гордість, чи як вона зветься у чоловіків. Але, як видно з його обличчя, — бачите ось цю зморшку між брів — та гордовитої постави, він усе витримав з честю. — Доміно зробила паузу і допила шампанське. Ямочки на її щоках поглибшали. — Розказувати далі? Вам не скучно слухати про мого Героя?

— Я ревную. Продовжуйте.

— Він об'їздив увесь світ, побував у Індії, Китаї, Японії, Америці. У нього було багато дівчат, він часто бився — на кулаках чи ножах. Але й про дім не забував — звідусіль писав листи матері та сестрі, яка вийшла заміж й оселилася в Дуврі. Вони бажали, щоб він скоріше повернувся додому, знайшов собі гарну дівчину й одружився. Але Герой не поспішав, він мріяв про чарівну дівчину, яка дуже нагадувала мене. А потім, — вона розсміялася, — потім з'явилися пароплави, і його перевели служити на броненосець — ось цей корабель праворуч. На той момент він дослужився до боцмана, посоліднішав, облишив битися, почав відкладати гроші. Відростив чудову борідку, щоб виглядати старшим та поважнішим. А одного разу засів за шиття і почав кольоровими нитками вишивати свій портрет. Бачите, як гарно у нього вийшло: вітрильник та броненосець, кораблі, на яких він служив, у рятувальному крузі на кшталт рамки.

Завершивши цю роботу, вирішив піти з флоту — не лежала його душа до пароплавів. Ось так, у розквіті сил. Але спочатку він усе-таки закінчив картину — обвів золотою ниткою канат довкола рятувального круга. Й одного чудового вечора, коли сонце сідало, повернувся до рідного дому. Після життя на флоті, сповненого пригод, цей захід сонця здався йому таким сумним, красивим та романтичним, що мій Герой вирішив закарбувати його

на іншій картині. Тож на свої заощадження купив у Брістолі паб і щоранку перед його відкриттям працював над нею, поки не закінчив. Ось тут можна побачити маленький вітрильник, який доставив його із Суеца додому — з парусиновим мішком, повним шовків, мушель та сувенірів з дерева. А цей Нідлський маяк¹ вказав йому шлях додому того чудового тихого вечора. До речі, — вона насупилася, — маю зазначити, що мені не подобається його капелюх, та й варто було додати Н.М.С.² перед назвою судна, але тоді напис вийшов би кривобоким, і навряд чи туди вмістилося б слово «Герой». Визнайте, що в цілому це страшенно романтична картинка. Я вирізала її з моєї першої пачки сигарет, коли вперше палила в туалеті й мене знудило, але носила її з собою, поки картинка не потерлася. Тоді я вирізала нову. Не розлучалася з цією пачкою, допоки справи стали зовсім кепськими і мені довелося повернутися в Італію. Там я не могла дозволити собі купувати «Плеєрс» — в Італії вони страшенно дорогі, тому перейшла на дешевші — «Націоналес».

Бонд вирішив їй підіграти і запитав:

— А як сталося, що картини Героя потрапили на пачку?

— Бачите, одного разу до пабу Героя завітав чоловік у циліндрі та довгополому пальті з двома маленькими хлопчиками. Ось цей, — Доміно повернула пачку боком, де було написано «Джон Плеєр та Сини». — Тут зазначено, що бізнесом тепер керують їхні нащадки. А тоді «роллс-ройс» Плеєра, один з перших автомобілів в Англії, зламався саме перед пабом Героя. Цей джентльмен у циліндрі, звісно, не пив — люди такого роду алкоголь не вживають, як й інші поважні торговці поблизу Бристоля — тож він попросив імбирного пива, хліба й сиру,

¹ Маяк, збудований 1859 р. на скелях Нідлс на острові Вайт.

² Корабель Її Величності (англ. Her Majesty's Ship).

поки його шофер лагодив автівку. Наш Герой приніс замовлення, містер Джон Плеер із хлопчиками сіли за стіл і милувалися чудовими тканими картинами на стіні пабу. Містер Плеер, який займався курильним та нюхальним тютюном, розумів, що за сигаретами, які недавно винайшли, велике майбутнє і бажав розширити бізнес, але не знав, з якого боку підступити — він не мав ані назви, ані картинки на пачку. Аж раптом йому спала чудова ідея.

Повернувшись на фабрику, він одразу ж викликав до себе управителя й наказав йому поїхати до того пабу, зустрітися з Героєм і запропонувати сто фунтів за дозвіл розмістити на пачці обидві його картини. Герой не відмовився, бо для одруження йому бракувало якраз ста фунтів, — Доміно перевела дихання, думками ж вона залишалася далеко звідси. — До речі, дівчина була гарненькою, не більше тридцяти та вправно куховарила. Її струнке тіло зігрівало його в ліжку, допоки, багато років по тому, він, урешті-решт, не помер. Вона народила йому двох дітей — хлопчика та дівчинку. Хлопчик згодом пішов на флот, як батько.

Щодо містера Плеера, то спочатку він хотів розмістити фото Героя в рятувальному крузі на одному боці пачки, а світлину чудового вечірнього заходу сонця — на іншому. Але управитель зауважив, що тоді не залишиться місця на це, — вона перекинула пачку, — «Міцні. Ароматні. Тютюн матроського нарізання» та дивовижну торгову марку з ляльковим будиночком, що омивається шоколадною помадкою з написом «Ноттінгемський замок». І тоді містер Плеер сказав: «Накладемо малюнки один на одний». Так вони й зробили, і, маю зазначити, у них вийшло прегарно, хіба ні? Хоча, думаю, Герою не сподобалося, що вони затулили русалку.

— Яку русалку?

— Ну, під нижнім краєм рятувального круга, там, де він торкається моря, Герой вишив малесеньку русалочку,

яка однією рукою розчісує волосся, а іншою підкликає до себе. Думаю, що в ній він утілює мрії про свою наречену. Але для неї не знайшлося місця, та ще вона мала оголені груди, а містер Плеер був ревним квакером, і такого неподобства допустити не міг. Але, однак, увічний Героя.

— Яким чином?

— О, ті сигарети були вельми успішними, і все завдяки картинці. Народ вирішив, що з такою чудовою картинкою товар просто не може бути поганим, тож містер Плеер заробив на ній неабияке багатство, і, гадаю, його нащадки теж заробили. А коли Герой постарів і відчував, що смерть близько, містер Плеер замовив у найкращого художника копію картини з рятувальним кругом. Вона була такою самою, як оригінал, тільки Героя він зобразив набагато старшим і пообіцяв, що ця картинка обов'язково буде на упаковці, тільки з іншого боку. Дивіться самі, — вона відігнула внутрішню вкладку, — бачите, який він старий із цього боку? А якщо придивитися, можна побачити, що прапори на вежах приспущені. Дуже мило з боку містера Плеера попросити художника це намалювати — виходить, що кораблі, на яких служив Герой, сумують за ним. Містер Плеер із синами приїхали до Героя, який був уже майже в труні, показати цю картину. Думаю, Герою сподобалося.

— Я в цьому впевнений. Містер Плеер був, напевне, дуже чутливою людиною.

Дівчина потроху поверталася з надуманого світу, голос змінився, ставши твердішим:

— Дякую, що вислухали мою історію. Я розумію, що це не більше ніж казка, але чого тільки не навидумуєш у дитинстві. Дівчатка завжди щось тримають під подушкою, допоки не виростуть — ганчіркову ляльку чи іншу маленьку іграшку. Хлопці здебільшого такі ж самі. Мій брат тримав при собі маленький металевий амулет, який йому подарувала нянька, аж до дев'ятнадцяти років.

А коли загубив — засмутився ледь не до сліз. І це при тому, що він тоді був уже льотчиком, воював. Стверджував, що той амулет дарував йому удачу, — Доміно знизала плечима, а тоді зі сарказмом додала: — Даремно переймався — йому й без талісмана щастя усміхнулося. Він набагато старший за мене, але я його обожнювала. Втім, і зараз обожнюю. Дівчатам завжди подобаються погані хлопці, особливо якщо це їхні брати. Він настільки дозрів, що міг би подбати і про мене. Але не подбав. Сказав, що в житті кожний відповідає тільки за себе. Мовляв, наш дід був відомим у Доломітах браконьєром та контрабандистом, а його надгробок — найкрасивіший із родини Петаччі в усьому Больцано. Брат заприсягнувся, що переплюне діда, навіть якщо йому доведеться займатися тим самим.

Сигарета в руці Бонда здригнулася. Він зробив зусилля, щоб не виказати хвилювання. Глибоко затягнувся і випустив стовп сизого диму.

— Значить, ваше справжнє прізвище — Петаччі?

— Саме так. Віталі — моє сценічне ім'я, воно краще звучить. А справжнього прізвища ніхто не знає. Я й сама його майже забула. Стала Віталі, коли повернулася з Англії. Бажала змінити життя.

— А що сталося з вашим братом? Як, до речі, його звати?

— Джузеппе. Людина він непутяща, зате чудовий льотчик. Останнього разу, коли ми з ним спілкувалися, він якраз отримав якусь поважну роботу в Парижі. Може, хоч це змусить його вгамуватись. Я молюся за нього щодня. Він — уся моя рідня, і люблю його таким, який він є. Розумієте?

Бонд загасив сигарету в попільниці, покликав офіціанта, щоб розрахуватись, і мовив:

— Звісно, розумію.

РУКАВИЧКА КИНУТА

Темні хвилі під поліцейським причалом облизували іржаві опори, місяць у третій чверті відкидав на воду ґратчасті тіні. Констебль Сантос — величезний чорношкірий тільки у плавках, з грудними м'язами завбільшки як супова тарілка — завдав на плечі Джеймса циліндр акваланга і закріпив ремені так, щоб не перетиснути шлейки підводного лічильника Гейгера. Бонд затиснув губами гумовий мундштук, відрегульовуючи подання кисню. Потім перекрив клапан і витягнув мундштук. Пронизливі звуки музики з нічного клубу «Джанкану»¹ весело розносилися над водою — немов величезний павук витанцьовував на ксилофоні.

— Яка підводна живність плаває тут уночі? Великі риби є?

Сантос посміхнувся.

— Звичайна риба, що запливає в бухту, сер. Може, баракуда чи акула. Але ці тварюки тут ліниві — жеруть усілякий непотріб зі стоку. Вони вас не зачеплять, сер, якщо не зачують крові. На дні — плазуни різні: лобстери, краби, може, парочка восьминогів. Дно тут усе у водоростях, сміття з кораблів, пляшки, таке... Одним словом, звалище, сер. Але вода прозора, і з таким місяцем усе з вами буде хокей. Та й «Диско» світиться. Вважаю, хвилин за п'ятнадцять допливете. Смішно — я за яхтою битую годину пильнував — жодної душі ні на палубі, ні в рубці. Про бульбочки не хвилюйтеся — за такого бризу їх ніхто не помітить. Я міг би дати вам ребризер², але я ту штукенцію не поважаю. Він небезпечний.

¹ Джанкану — традиційний вуличний костюмований парад із музикою і танцями чорношкірих вихідців з Африки на англомовних островах Карибського моря. Проводять на Різдво та Новий рік.

² Дихальний апарат, в якому вуглекислий газ, що виділяється при диханні, поглинає хімічний поглинач, потім суміш збагачується киснем і подається на вдих.

— Гарзд, я пішов. Побачимося за пів години, — Бонд торкнувся ножа на поясі, поправив ремені на грудях і вставив у рот мундштук. Повернувшись, захляпав ластами по мулистому піску до води. Там нахилився, промив маску — щоби скло не запітніло, й надів на обличчя. Рушив далі, пристосовуючись дихати ротом. У кінці причалу вода дійшла до підборіддя. Він тихенько опустився під воду та, відштовхнувшись від дна, поплив, перебираючи ластами; руки — вздовж тіла.

Дно різко знижувалось, і Бонд стежив за рельєфом, допоки на глибині сорока футів не опинився за кілька дюймів од дна. Поглянув на великі люмінесцентні цифри — 12:10 — й у вільному ритмі поплив далі.

Бліде світло місяця пробивалося крізь дрібні брижі на поверхні, висвітлюючи мотлох: старі покритки, консервні бляшанки, пляшки, що відкидали нечіткі тіні. Маленький восьминіг, відчувши рух води, моментально змінив свій колір із темно-брунатного на блідо-сірий і прослизнув ув отвір старої каністри, яку зробив своєю домівкою. Драгелеподібні поліпи, що ночами виростали, наче морські квіти на піску, ховались у щілини, коли на них падала чорна тінь Бонда. Інші маленькі морські істоти сердито пихкали вулканчиками з мулистого дна, зачувши незнайомий рух, а полохливі краби-пустельники зникали у власних мушлях. Він немов летів над поверхнею Місяця, на якій дивовижні істоти займалися своїми побутовими справами. Бонд роздивлявся навкруги, як підводний натураліст, намагаючись нічого не пропустити. Найпростіший спосіб зберегти під водою спокій і відволіктися від уявних морських монстрів, що ховаються у зловісних тінях — це зосередити увагу на реальних морських мешканцях.

Ритмічні рухи стали машинальними, і поки Джеймс дотримувався вивіреного курсу, маючи Місяць біля правого плеча, то думав про Доміно. Отже, вона — сестра

пілота, який, імовірно, викрав літак. Можливо, навіть Ларго — якщо той задіяний у цій операції — не знав про їхній родинний зв'язок. Що це — випадковий збіг? А що ще? Її історія виглядає цілком правдоподібно, але цей факт доцільно віднести також до невеличкої купки напівдоказів. Як і реакцію Ларго на слово «спектр». Може, це такий італійський забобон, а може, й ні. У Бонда зростало відчуття, що всі ці дрібниці є лише верхівкою айсберга — невеличкий пагорбок на поверхні, а під водою — величезна брила. Може, варто доповісти? Чи краще зачекати? Мозок Бонда аж закипав од вагань. Як слід викласти ці факти? Як передати власні сумніви? Яку частку інформації викласти, а про що не слід згадувати?

Надчутлива антена, якою служить наше тіло, з інстинктами, розвинутими за мільйони років еволюції, раптово прокидається, тільки-но виникає загроза життю. Хоча подумки Бонд зосередився на матеріях, далеких від безпосереднього завдання, його органи почуттів підсвідомо сканували середовище, й одного моменту просигналили: «Увага, небезпека!»

Джеймс напружився, рука рефлекторно потягнулася до ножа, а голова повернулася направо — саме туди, куди підказувало чуття.

Величезна баракуда — від двадцяти фунтів і більше — найнебезпечніший морський хижак. Її струнке стрілоподібне тіло є смертоносною зброєю: жажливі щелепи розтуляються, мов у гримучої змії, на неймовірні дев'яносто градусів, а блакитно-сталевий корпус за допомогою хвостових пливців дає їй змогу зайняти п'яте місце серед найшвидших морських тварин. Саме така рибина зараз рухалася паралельно Бонду, ярдів за десять від нього, якраз на межі видимості, на тлі сірого туману, і виказувала усі прикмети небезпеки. Вона впливла на полювання — золоте з чорним тигрове око пильно та холодно спостерігало за просуванням Джеймса, витяг-

нуте рило на дюйм привідкрилося, показуючи у місячному світлі низку найгостріших в океані іклів, тих іклів, якими баракуда не кусає жертву, а видирає з неї плоть шматками, глитає і хапає наступний шматок...

У Бонда занудило всередині від страху, а все тіло вкрилося мурашками. Він скосив око на годинник — до яхти ще хвилини три.

Зробивши різкий поворот, з ножем у витягнутій руці, він пішов на рибину. Баракуда ліниво махнула хвостом і відпливла убік, а коли Бонд поновив свій курс, глузливо рушила слідом, на ходу оцінюючи жертву та приміряючись, куди вчепитись — у плече, сідницю чи ногу.

Бонд напружив пам'ять, пригадуючи, що знає про цю хижу рибу. По-перше, йому в жодному разі не можна панікувати, треба залишатися спокійним. Риби відчувають страх не гірше за собак чи коней. Треба вибрати стриману модель поведінки і діяти згідно з нею. Не можна видавати сум'яття або робити щось непослідовно. Безглузда та метушлива поведінка у морі може означати, що ймовірна жертва запанікувала, а значить, є вразливою. Отже, необхідно тримати ритм. Риба, що тріпоче, є здобиччю. На краба чи мушлю, перекинутих хвилиною, відразу знайдеться сотня охочих. Риба, яка пливе боком, — мертва риба. Бонд розмірено працював ластами — плити, не зупиняючись, — запорука невразливості.

Місячний ландшафт змінився, попереду розстелялися луки морської трави. У підводних повільних течіях трава колихалася, немов хутро величезного монстра. Від гіпнотичного погойдування Джеймса трохи занудило. Розкидані то тут, то там чорні футбольні м'ячі мертвих губок росли на піску, як гігантські гриби-дощовики — вони становили єдину статтю експорту Багамів, допоки їх не знешкодив грибок — цілковито і фатально, як міксоматоз косить кроликів. Чорна тінь від Бонда незграбним кажаном летіла над хистким лужком: праворуч — пряма, наче стріла, тінь од баракуди.

Попереду замаячів щільний табунець мальків, які зависли в течії, немов шматочки м'яса у заливному. Коли два тіла наблизилися, табунець різко поділився, відкриваючи прохід, й одразу зімкнув фалангу, відновлюючи ілюзорну єдність. Пропливаючи крізь хмарину мальків, Джеймс поглянув на баракуду. Вона рухалася величаво, не відволікаючись на їжу — так лисиця підкрадається до курчати, ігноруючи кроликів у загоні. Бонд повністю зосередився на ритмі, подумки передаючи баракуді твердження про те, що він — велика і небезпечна риба, й хай білизна його тіла не вводить її в оману.

Посеред гойдливої трави чорний зубець якоря виглядав дивовижним монстром, а корабельний ланцюг піднімався з дна і губився в шарах туману. Бонд забув про баракуду і поплив нагору, радіючи, що нарешті дістався мети.

Він піднімався дуже повільно, придивляючись до білого відблиску Місяця на поверхні води. Обдивився навкруги — баракуди ніде не видно. Може, якір та ланцюг здалися їй ворожими. Продовгуватий корпус корабля проявився в тумані, як гігантський дирижабль, і набув обрисів. Підводні крила — тепер складені — виглядали незграбно, немов чужорідний предмет. Бонд ухопився за фланець на правому борті, щоб зорієнтуватися. Внизу ліворуч виднілися спарені гребні гвинти; блискучі та непорушні, вони дихали прихованою міццю. Бонд повільно рушив до них уздовж корпусу, ретельно роздивляючись борт яхти. І раптом затамував подих — нижче ватерлінії був край широкого люка. Бонд обмацав його — футів дванадцяти в поперечнику, розділений на дві секції. Цікаво, що всередині судна. Він увімкнув лічильник Гейгера і підніс апарат до сталевих пластин обшивки. Стрілка пристрою на його лівому зап'ясті здригнулася й відхилилась зовсім трохи. Лейтер попереджав: це нормальна поведінка приладу, що реагує на металевий корпус. Бонд вимкнув лічильник. Ось і все. Тепер — у зворотний бік.

Дві події — глухий металевий удар та різкий рух біля лівого плеча — відбулись одночасно. Бонд машинально відсахнувся від корпусу яхти і побачив металевий гарпун, що повільно опускався на глибину. Джеймс озирнувся — чоловік у чорному гумовому костюмі, що у світлі місяця скидався на обладунки, шалено сукав ластами, засовуючи наступний гарпун у дуло пневматичної рушниці. Бонд кинувся до нього, збиваючи піну ластами. Чоловік відтягнув спускову скобу і навів рушницю. Не встигнути — Джеймс перебував за шість гребків від цілі. Він різко зупинився, згрупувався і пірнув донизу. Ударна хвиля безшумного вибуху трохи змінила напрямок руху, щось черкнуло по його нозі. Вперед! Джеймс шугнув угору, піднявши руку з ножем. Лезо увійшло в плоть. Кісточки пальців торкнулися чорної гуми — і раптом приклад рушниці вдарив його позаду вуха, а рука нападника вчепилася в трубку подачі кисню. Бонд відчайдушно розмахував ножем, але його рука під водою рухалася нестерпно повільно. Лезо щось розпоролو. Від боротьби маску перекосило, Джеймс осліп. Приклад рушниці вдруге опустився на голову. Воду навкруги заволокло чимось чорним — важка липка маса заліпила скло маски. Бонд, морщачись від болю, позадкував, спробував витерти скло. Нарешті вдалося. Чорна рідота йшла від нападника, витікаючи з його живота. Але той наводив рушницю — страшенно повільно, наче вона важила тонну, металевий наконечник гарпуна виблискував у дулі. Чоловік ледь перебирав ластами, і вони удвох повільно опускались, як бульбочки у в'язкій рідині. Бонд не мав сили ворушитися, руки налилися свинцем. Він труснув головою, відганяючи слабкість, але ноги та руки рухалися радше машинально, ніж свідомо. Він розгледів білі зуби нападника, що вчепилися в гумовий мундштук, той підняв рушницю і зараз цілився Бонду в голову, горло, серце... Джеймс прикрив груди руками, повільно, немов перебитими крилами, перебираючи ластами.

Аж раптом чоловіка кинуло в бік Джеймса: щось ударило того у спину. Він розкинув руки, немов хотів обійняти Бонда, рушниця випала з рук і каменем пішла на дно, хмара чорної крові розповзлася з-за спини, руки здійнялись у жесті капітуляції, а голова розвернулася подивитися, хто його атакував.

За кілька ярдів позаду Бонд побачив баракуду, з її пащі стирчав шматок гуми. Риба описала коло, блиснула сталєво-блакитним торпедним боком семи-восьми футів завдовжки, довкола пащі розпливалася хмаринка крові, смак якої і спричинив її напад.

Баракуда холодно зиркнула на Бонда тигровим оком, перевела погляд на чоловіка, який повільно падав униз, потім широко позіхнула, щоб позбутися шматка гуми, неспішно розвернулася і, здригнувшись усім тілом, шугнула вниз, як срібляста блискавка. Риба роззявленими щелепами вчепилась у праве плече плавця, люто закрутила головою, мов собака, яка спіймала щура, й відпливла. Нудота піднялася до горла Бонда, наче розтоплена лава. Джеймс угамував цей напад і, ледве перебираючи ластами, поплив геть.

Він устиг відпливти на кілька ярдів, як щось ударилось об воду зліва, і в місячному світлі зблиснуло сталєве яйце, котре, обертаючись, пішло вниз. Бонд не зрозумів, що сталося, проте лише через два гребки отримав у живіт страшенний удар, який відкинув його вбік. Вибух привів до тями, і Джеймс почав інтенсивніше працювати ластами, відходячи на глибину. Один за одним він отримав ще кілька ляпасів, але гранати кидали у криваву пляму під кораблем, тож із кожним ярдом вибухові хвилі слабшали.

Нарешті він дістався дна — знайомого лужка з чорними грибами мертвих губок і табунцями метушливих рибчин, які в паніці кинулись геть од вибухів. Бонд теж плив щосили. Будь-якої миті з яхти могли спустити

шлюпку й послати нових дайверів. Була ймовірність, що вони не помітять слідів Бонда і зроблять висновок, що підводного вартового атакувала акула чи баракуда. Цікаво, які пояснення Ларго дасть поліції порту? Важкувато буде пояснити, навіщо прогулянковому судну в мирній гавані знадобився під водою озброєний вартовий.

Бонд уплав плентався над розкішним луком морської трави. Голова розколювалася від болю. Він обережно намацав дві здоровецьких гулі. Шкіра, здається, непошкоджена. Якби не вода, що зіграла роль подушки, ті два удари прикладом його би точно звалили. У такому напівочманілому стані він добрався до краю лужка і далі поплив над місячним пейзажем з маленькими кратерами піщаних вулканів, що випускали полохливі донні мешканці. В замішанні краєм зору побачив різкий рух, який вивів його зі стану напівтрансу. Мимо промчала величезна баракуда, яка, здавалося, збожеволіла. Вона трусилася, звивалась усім тілом, хапала себе за хвіст, широко роззявляла пащу, клацаючи зубами, немов складний ніж лезом. Бонд провів її поглядом, поки та не розтанула в сірій імлі. Йому навіть стало шкода цієї величавої морської володарки, яка розгубила свій царський блиск, перетворившись на бездушний автомат. Ганебна сцена — немов нокаутований боксер, який наосліп молотить кулаками, перш ніж остаточно повалитися на ринг. Вибух пошкодив її нервову систему, порушивши тонку рівновагу в риб'ячому мозку. В такому стані довго вона не протягне — якийсь більший хижак, акула, наприклад, помітить ознаки втрати орієнтації та плавності руху, що в морі є фатальним, і переслідуватиме її, допоки судоми не послабшають, а потім зробить ривок. Оглушена баракуда реагуватиме мляво — і тоді їй кінець. Акула трьома різкими, як блискавка, прийомами проковтне її — спочатку голову, а потім — тремтливе тіло. Відтак неспішно попливе далі, випускаючи зі серпоподібної

пащі шматочки плоті, які підберуть чорно-жовті рибки-пілоти, а може, риба-причепа — паразити, котрі стежать за своїм хазяїном і чистять акулам зуби, коли ті сплять і їхні щелепи розслаблені.

Унизу потягнулися посірілі, занесені мулом покришки, пляшки, консервні бляшанки і, нарешті, опори причалу. Бонд доплив майже до самого берега, став на коліна — голова вниз, не маючи сили вибратися на сушу через важкий акваланг, немов змордована тварина, яка ось-ось упаде.

ПЕЧЕРА ЧЕРВОНООКИХ

Бонд одягався, ухиляючись від прямих відповідей на запитання констебля Сантоса. Той нібито чув якісь підводні вибухи з правого борту яхти, сліди яких було видно на поверхні. Кілька людей вибігли на палубу, заметушилися, з лівого борту спустили шлюпку, але з берега мало що було видно. Джеймс відповів, що нічого такого не помітив. А головою вдарився об борт корабля. Звісно, це ідіотизм з його боку. Він оглянув те, що хотів оглянути, і поплив назад. Місія була повністю успішною, а констебль йому дуже допоміг. Дякую щиро — і на добраніч. Бонд зустрінеться з комісаром вранці.

Дуже обережно, вираховуючи кожен крок, Джеймс почвалав до бокової вулички, де залишив «Форд». Доїхавши до готелю, зателефонував до номера Лейтера, і вони удвох доїхали до відділку поліції. Дорогою Джеймс описав другові свою пригоду — як усе сталося і що вдалося з'ясувати. Начхати на можливі наслідки — він усе викладе в рапорті. У Лондоні була восьма ранку, і до кінця терміну залишалось менше сорока годин. Тепер окремі соломинки складались у велику копицю, картина прояснилася. Не можна більше сидіти й мовчати.

— І правильно, — рішуче відгукнувся Лейтер. — Я перешлю твій рапорт у ЦРУ і теж підпишу його. Більше того, хай надсилають свою чортову «Манту».

— Та невже? — Бонда вразила зміна — раптова! — настроя друга. — Що це на тебе нашло?

— Я повештався по казино, роздивлявся типів, які, на мій погляд, могли виявитися тими клятими пайовиками чи шукачами пригод. Вони стояли здебільшого групками, з усіх сил удаючи, що розважаються. Курорт, сонце — усі діла. Ось тільки актори з них поганенькі. Лише Ларго гарно грав роль — веселився та веселив. Інші змахували на шпиків, а решта — взагалі на членів банди Торріо¹ після бійні у день Святого Валентина². Я ніколи в житті не бачив стільки бандитів одночасно — усі в смокінгах із сигарами, бокалами зі шампанським. Проте пили вони мало — бокал-другий — і все, тільки щоб відповідати духу вечірки. Явно отримали наказ. Але геть від усіх дме запашком, що добре відомий у вашій Конторі, чи з яким ми стикалися в агенції Пінкертона. Усі геть обережні, спокійні, думками далеко — справжнісінькі профі. Жодного знайомого обличчя, аж раптом натикаюся на лобастого кренделя з густими бровами, в окулярах з лінзами на палець завтовшки — викапаний мормон, котрий помилково завітав до публічного будинку. Лякливо озиряється по боках і щоразу, коли до нього звертається один з тих чудил, червоніє і торочить про те, яке це чудове місце і як йому тут подобається. Я підібрався достатньо близько, щоби почути, як він відповідає те саме двом

¹ Джон («Папа Джонні») Торріо (1882–1957) — американський гангстер італійського походження, один з організаторів у 1920-х роках кримінальної імперії, відомої як Чиказька організація, яку згодом успадкував його протеже Аль Капоне.

² Розправа італійських мафіозі з угруповання Аль Капоне над членами конкуруючого ірландського угруповання Багса Морана, внаслідок якої було застрелено сім осіб. Сталася в Чикаго 14 лютого 1929 р., під час дії у США «сухого закону».

різним хлопцям. Решту часу він безпорадно швендяв по залі, не знаючи, куди приткнутися.

Але пика його спокою не дає — я впевнений, що бачив її раніше. Сам знаєш, як буває. Поламав я трохи голову, а потім пішов на рецепцію і наплів менеджерів, що, мовляв, зустрів давнього знайомця, котрий подався до Європи, але, щоб я здох, — не можу пригадати його ім'я. Дуже незручна ситуація, тим паче, що він, здається, мене впізнав. Чи може менеджер допомогти мені? Спустилися ми з тим хлопцем у залу, я йому показав того кренделя, менеджер повернувся до стійки, продивився членські картки і виніс ту, що треба. Наче того йолопа кличуть Траут — Еміль Траут. Паспорт швейцарський. Так, він один з гостей містера Ларго, — Лейтер зробив паузу. — Думаю, саме цей швейцарський паспорт і змусив мене пригадати. — Він повернувся до Бонда. — Пам'ятаєш такого собі Котце, фізика зі Східної Німеччини? Той, який утік на Захід років п'ять тому і розказав усі секрети нашої об'єднаній розвідці? Потім він зник і, завдяки щедрій винагороді, осів десь у Швейцарії... Клянуся, Джеймсе, це той самий хлопець. Я читав його досьє ще в ЦРУ, коли займався паперовою роботою. Свого часу його втеча спричинила багато галасу. Я пригадав пику з досьє — жодних сумнівів. Це точно Котце. Ось тільки, що в біса фізик-ядерник робить на борту «Диско»? Усе сходиться, чи не так?

Вони доїхали до будівлі поліції. Світло горіло лише на першому поверсі. Бонд зачекав, поки черговий сержант, який провів їх до виділеної кімнати, пішов, тоді відповів.

— Отже, маємо переконливі докази, Феліксе. Що робитимемо?

— Із тим, що недавно сталося з тобою, ми можемо арештувати всіх за підозрою. Без питань.

— А які маємо докази? Ларго покличе свого адвоката, усіх їх звільнять за п'ять хвилин. Демократична судова

система і все таке інше. Єдиний факт, який Ларго не зможе спростувати, це те, що Траут — насправді Котце. Але ж, джентльмени, ми шукаємо скарби, і нам потрібен досвідчений мінералог, а він запропонував свої послуги і назвався Траутом. Нічого дивного, що ховається під чужим ім'ям, адже росіяни все ще полюють на нього. Є питання? Так, на яхті є підводний відсік — адже ми вирушаємо за підводними скарбами. Бажаєте оглянути? Будь ласка, якщо потрібно. У нас там підводне спорядження, санчата, може, навіть невеличкий батискаф. Підводний вартовий? А що ви хотіли — допитливих інакше не відженеш, пів року рознюхують, отже, довелося. Ми серйозно підійшли до справи, джентльмени, мусимо дотримуватися таємниці. До речі, а що містер Бонд, який приїхав до Нассау купувати нерухомість, посеред ночі робив під моєю яхтою? Петаччі, кажете? Ніколи не чув. Я й гадки не мав, яке справжнє прізвище міс Віталі... — Бонд безнадійно махнув рукою. — Бачиш, що виходить? Пошук скарбів — ідеальне прикриття. Ним усе можна пояснити. І з чим ми залишилися? Врешті-решт Ларго підведеться і скаже: «Дякую, джентльмени, я можу йти, чи не так? За годину залишу гавань і пошукаю собі інше місце для бази, а з вами невдовзі зв'яжеться мій адвокат — з питання незаконного затримання і зазіхання на приватну власність. Бажаю успіхів у малолюдний туристичний сезон, джентльмени!» — Бонд похмуро посміхнувся. — Ні, Феліксе, арештовувати їх не можна.

— А що тоді? — нетерпляче запитав Лейтер. — Причепимо магнітну міну і пустимо корито на дно?

— Ні, почекаємо, — побачивши, як зморщилось обличчя Лейтера, Джеймс підняв руку. — Ми відправимо повідомлення, але дуже зважені, нам тут підрозділ десантників ні до чого. Скажемо, що потрібна тільки «Манта». З нею зможемо стежити за яхтою, не викриваючи себе. Ларго нас не підозрює. За його планом, а

він упевнений, що прикриття не розкрите, усе триває нормально. Дуже скоро йому доведеться забрати бомби і доставити до цілі номер один. До години «Ч» залишилося тридцять годин. Допоки він не підійме на борт одну чи обидві бомби або не спіймаємо їх на місці схову, ми нічого не можемо вдіяти. До речі, це має бути десь неподалік. Як і сам літак. Треба завтра взяти амфібію і прочесати округу в радіусі ста миль. Шукатимемо в морі, а не на землі. «Віндікатор» мали посадити десь на мілководді й добре заховати. За умови тихої погоди, сподіваюся, зможемо його виявити, якщо він, звісно, тут. Давай відправимо повідомлення і трохи поспимо. Скажемо, що наступний сеанс зв'язку за десять годин, і вимкнемо телефони в номерах. Що б ми не написали, в Лондоні й Вашингтоні все одно буча здійсниться.

Шість годин по тому, кришталево прозорим ранком Бонд із Лейтером стояли на Віндзорському аеродромі, чекаючи, поки команда обслуговування викотить із ангара за допомогою джипа маленький гідролітак «Грумман»¹. Вони влізли у кабіну, і Лейтер запустив двигун, як раптом на поле виїхав мотоцикліст в уніформі.

— Злітаймо, швидше! — крикнув Бонд. — Зараз нас закидають паперовою роботою.

Лейтер відпустив гальма, і літак бадьоро покотився в напрямку злітно-посадкової смуги «північ–південь». Сердито зацвірінькало радіо. Лейтер уважно оглянув небо — чисто. Він плавно потягнув на себе важіль керування, літачок загарчав, набираючи швидкість по бетонній доріжці, підскочив і злетів над низькою огорожею з чагарнику. Радіо розривалося; Лейтер витягнув руку і вимкнув його.

¹ Grumman G-21 Goose — літак, який випускала фірма Grumman з 1938 до 1945 року. Всього побудовано 345 літаків.

Бонд розклав на колінах адміралтейську карту. Вони повернули на північ, вирішивши розпочати з групи островів Гранд Багами, а разом оглянути район імовірної цілі № 1. Лейтер тримав висоту тисячу футів — унизу виднілося розстелене намисто архіпелагу Беррі — брунасті мілини, оторочені смарагдовою з бірюзою піною.

— Що я казав! — прокричав Бонд. — Видно усе до глибини п'ятдесяти футів. «Віндікатор» давно би побачили з борта будь-якого пасажирського літака. Я позначив на карті місця подалі від пошквалених трас. Вони мали посадити його в безлюдному місці. Якщо припустити — а це лише припущення — що коли вночі на третє «Диско» пішла на південний схід, зробивши відвертальний маневр, то розумніше за все вибрати північний і західний напрямки. Яхти не було вісім годин. Дві з них вона стояла на якорі, поки витягували бомби — залишається шість на перехід туди-назад на швидкості тридцять вузлів. Віднімаємо годину, щоб заплутати сліди, зостається п'ять. Я позначив зону між Гранд Багамою і далі на південь до островів Біміні. Це цілком лягає у нашу схему.

— Із комісаром устиг побалакати?

— Так. Обіцяв відрядити двох тямущих хлопців з біноклями — пильнувати за «Диско». Якщо яхта рипнеться з якірної стоянки напроти «Пальміри», то відстежувати її відрядить один з чартерних літаків «Багама Ервейз». Він не на жарт переполохався, а я розказав йому дуже й дуже небагато. Відразу ж намилився з рапортом до губернатора, але я сказав, що це не на часі. Не те, щоб він злякався, однак забажав розділити відповідальність з начальством. Довелося сказати, що це розпорядження прем'єр-міністра. Обіцяв зачекати з рапортом до нашого повернення.

— За твоїми розрахунками, коли підійде «Манта»?

— Думаю, увечері, — в голосі Лейтера відчувалася напруга. — Напевне, учора я трохи перебрав, якщо

викликав підводний човен. Боже, Джеймсе, може, ми перегнули палицю? Зранку ця ідея більше не виглядає блискучою. А, гори воно все вогнем! Он, попереду Гранд Багама. Хочеш, щоб я політав над ракетною базою? Це, звісно, заборонена для польотів зона, так що нам зараз натрусять. Послухаємо, як вони заверещать за хвилину-другу... — Лейтер потягнувся й увімкнув радіо.

Вони летіли вздовж чудового узбережжя, що розляглося на п'ятдесят миль на схід у напрямку якогось невеличкого містечка з присадкуватих алюмінієвих будівель, між яких, немов хмарочоси, височіли червоні, білі та срібні конструкції.

— Ось вона, — сказав Лейтер. — Бачиш жовті зонди по кутах бази? Це — щоби попередити літаки та рибалок. Значить, сьогодні — навчальні стрільби. Краще облетіти над морем і тримати курс на південь. Якщо це справжні стрільби, вони гатитимуть у напрямку острова Вознесіння, а той — за п'ять тисяч миль далі на схід. Ближче до берега Африки. Не хочу, щоб нам влетів у дупу якийнебудь «атлас»¹. Подивися на ту штукенцію зліва, що стирчить, як олівець, біля біло-червоної пускової башти! Це або «атлас», або «титан»² — міжконтинентальна ракета. Може, «поларіс»³. Дві інші пускові башти — для

¹ Convair SM-65 Atlas — перша міжконтинентальна балістична ракета, яку прийняли на озброєння. Становила основну частину ядерного арсеналу ВПС США в 1959–1964 рр.

² Сімейство американських балістичних ракет і ракет-носіїв. Використовували з 1959 року, всього було запущено 368 ракет.

³ UGM-27 Polaris — двоступенева твердопаливна балістична ракета, призначена для розміщення на атомних підводних човнах. Перший запуск відбувся 7 січня 1960 р. з мису Канаверал у Флориді.

«матадора»¹ чи «снарка»², може, навіть для вашого «сандерберда»³. Та штуковина, схожа на гаубицю, — камера стеження, а дві антени у формі блюдця — екран радара. Чорт забирай, один розвертається в наш бік! Зараз такого прочухана отримаємо! Далі — посадкова платформа для ракет багаторазового використання. Щось я не бачу центрального пункту телеметрії і наведення, але його, звісно, запроторили під землю — на випадок, якщо щось піде не так. Якийсь генерал зараз сидить і віддає накази що потрібно зробити з тим нахабним літаком, який змішав їм усі карти.

Над головами в кабіні закрякало радіо.

— Борту N/AKOI, — пролунав металевий голос. — Ви перебуваєте у забороненій зоні. негайно поверніть на південь. Борт N/AKOI, викликає ракетна база Гранд Багами. негайно звільніть простір!

— Чорт з вами, — мовив Лейтер, — не будемо перешкоджати технічному прогресові. Ми побачили все, що хотіли. Не вистачало, щоб вони поскаржилися на нас на Віндзорський аеродром, — і заклав крутий віраж. — Якщо ця виставка досягнень людського генія не вартує чверті мільярда доларів, тоді я чудака на букву «м». І це — за якихось сто миль від Нассау. Для «Диско» — раз плюнути.

Радіо знову прокинулось і грізно загарчало:

— Борту N/AKOI. Ми повідомимо про ваше вторгнення у заборонену зону та відмову вийти на зв'язок.

¹ MGM-1 Matador — перша американська тактична дозвукова крилата ракета наземного базування, спроможна нести ядерний заряд. Була на озброєнні США з 1951 до 1962 року.

² Northrop SM-62 Snark — американська стратегічна міжконтинентальна крилата ракета, «безпілотний бомбардувальник». Була на озброєнні ВПС США з 1958 до 1961 року.

³ English Electric Thunderbird — британський зенітний комплекс, що був на озброєнні з 1957 до 1977 року.

Тримайте курс на південь і стережіться турбулентності. Кінець зв'язку, — радіо вимкнули.

— Отже, вони точно проводять ракетні випробування. Позирай назад — скажеш, коли розпочнуть. А я знижу оберти — цікаво подивитись, як десятки мільйонів доларів платників податків вилітають у трубу. Дивися, радар розвернувся на схід. Ох, буде спекотно! Я бував на командному пункті — зараз у них на величезному екрані блимають лампочки, спостерігачі припали до перископів, а по системі гучного зв'язку, напевно, лине: «Радіосигнал у нормі... Відпустити попереджувальні зонди... Телеметрія у нормі... Тиск у паливних баках також у нормі... Гіроскопи в нормі... Ракета до пуску готова... Запустити самописи... Зелене світло на запуск... Десять, дев'ять, вісім, сім, шість... Пуск!»

Незважаючи на яскраву виставу Лейтера, нічого не сталося. Потім через окуляри Бонд помітив струминку пари з-під хвостової частини ракети; струминка перетворилася на хмарку пари та диму, а сліпуче біле полум'я стало червоним. Затамувавши подих, — бо видовище насправді жахало, — Бонд у деталях описував Лейтеру: — З-під стартового майданчика вириваються пламені. Тепер — цілий потік. Ракета, здається, сидить на вогні. А зараз потроху піднімається. Боже, яке прискорення! Тільки що вона була тут, а за мить — іскра в небі. Тепер і вона зникла. Отакої! — Бонд витер чоло. — Пригадуєш, я розповідав тобі про справу з «Мунрейкером», якою займався кілька років тому? Цікаво подивитись, як це виглядає ззовні.

— Пригадую. Тебе тоді дивом не підсмажили, — Лейтер перервав ремінісценції Бонда, звернувши розмову в практичну площину. — Отже, зараз летимо до цих відмілин на північ від Біміні. Звідси — сімдесят миль.

Пильнуй добре — якщо проскочимо мілини, доведеться сідати на тенісних кортах «Фонтен Блю» в Маямі»¹.

За чверть години побачили внизу намисто острівців, які ледь виступали з води. Довкола мілководдя — ідеальне місце, щоби сховати «Віндікатор». Вони опустилися до висоти сто футів і на мінімальній швидкості зигзагом облетіли всю групу. Вода була настільки прозора, що Бонд бачив великих риб, які нишпорили в коралових кущах та водоростях. Величезний ромбоподібний скат зарився в пісок, коли його накрила тінь літака. Зеленуваті прибережні води були прозорими й невинними, і шанси приховати тут щось значне видавалися не кращими, ніж у відкритій пустелі.

Літак рушив на південь — до Північного Біміні. На острові розмістилися кілька будинків та рибальські готелі. Дорогий моторний катер для глибоководної рибалки вийшов у море, на кормі стирчали довгі вудочки. З колодязної палуби народ весело махав маленькому літакові. Дівчина, яка засмагала голяком на даху рубки катера, похапливо прикрилася рушником.

— А блондиночка-то справжня, — зауважив Лейтер.

Вони подалися на південь від Біміні до Кет-Кейз. То тут, то там бачили рибальські човни.

— Даремна робота! — зітхнув Лейтер. — Рибалки давно б його знайшли, якби він був тут.

Вони продовжили рухатися на південь. За тридцять миль далі на карті адміралтейства був розсип безіменних краплин. Темно-синє глибоке море почало зеленіти на відмілинах. Вони пролетіли над трьома акулами, які безцільно кружляли на одному місці. Далі — знову нічого: піщане дно під дзеркальною поверхнею та окремі острівці коралів.

Пролетіли далі — вода стала знову синьою.

¹ Читай «Голдфінгер» І. Флемінга.

— Що ж, це все, — похмуро сказав Лейтер. — За п'ятдесят миль звідси — острів Андрос. Там повно народу. Хтось обов'язково почув би літак. — Поглянув на годинник. — Пів на дванадцятю. Що робимо, блідолиций брате мій? У мене пального лише на дві години.

Якась деталь не давала Бонду спокою. Маленька неув'язка, що поставила величезний знак запитання. Що не так? Акули! Там глибина не більше сорока футів! І вони кружляють на одному місці. Чого б це? Три штуки. Там має бути щось мертво, те, що привернуло увагу до цього конкретного місця.

— Ану повернися назад, Феліксе, — стривожено мовив Джеймс. — Назад до мілини. Щось там не так...

Літак зробив крутий поворот і ліг на зворотний курс. Фелікс до мінімуму зменшив швидкість і знизився до п'ятдесяти футів. Бонд відчинив двері й висунувся, вдивляючись у бінокль. Акули все ще були тут — дві плавали на поверхні, навіть спинні плавники стирчали, третя — на глибині, у щось тикаючись рилом. Серед нагромадження темних та сірих плям на дні чітко проглядалася рівна лінія.

— Повертай ще раз! — закричав Бонд.

Літак різко повернув. Боже, чому вони так швидко летять! Цього разу Джеймс угледів на дні ще одну рівну лінію — під прямим кутом до першої. Він усівся в крісло, затріснув дверцята і тихо сказав:

— Феліксе, сідай біля тих акул. Здається, ми його знайшли.

— Боже! — Лейтер окинув Бонда поглядом і додав: — Сподіваюся, мені вдасться. Страшенно важко визначити справжній горизонт. Вода відблискує, наче скло.

Він зробив широке коло, повернув і повільно опустив донизу літак. Його легенько підкинуло, почулося шипіння води під поплавками. Лейтер вирубував двигун, вода погасила швидкість, і літак зупинився, погойдуючись

на хвилях за десять ярдів від потрібного місця. Акули, які плавали на поверхні, не звертали на них уваги. Вони завершили чергове коло й пішли на нове, пропливши біля літака настільки близько, що можна було розгледіти байдужі рожеві намистинки очей. Бонд придивився крізь брижі, що їх залишали на воді спинні плавники. Так і є! «Каміння» на дні фальшиве — намальовані плями. Як і «пісок». Тепер було чітко видно прямі краї величезного брезенту. Третя акула підняла носом центральну його частину і рила пісок, намагаючись пласкою мордою підлізти під брезент.

Бонд відкинувся у кріслі й повернувся до Лейтера.

— «Віндікатор» тут. Накритий камуфляжем. Сам дивися.

Поки Лейтер перегнувся через Бонда і вдивлявся, куди він показував, мозок Джеймса гарячково працював, оцінюючи наступні дії. Зв'язатися на поліцейській хвилі з комісаром, і хай вони негайно надішлють рапорт до Лондона? В жодному разі! Радіооператор «Диско», напевне, прослуховує поліцейську хвилю. Доведеться спуститись і перевірити самому, чи на місці бомби, та прихопити зі собою який-небудь доказ. Як бути з акулами? Вбити одну — інші накинуться на труп.

Лейтер відсунувся від вікна — обличчя збуджено сяяло.

— Чорт забирай! Ми його знайшли! — він поплескав Бонда по спині. — Чортів літак! Але як ти здогадався!

Бонд витягнув «вальтер-ППК», смикнув замок, щоб перевірити, чи на місці патрон, поклав пістолет для упору на ліву руку і почекав, коли акули підпливуть ближче. Одна — більша, акула-молот, майже дванадцять футів завдовжки, водила потворною пласкою головою з боку в бік, наче винюхувала, вишукуючи здобич. Бонд прицілився в основу спинного плавника, який виступав з води, мов чорне вітрило. Той стирчав сторчма — ознака

найвищого напруження у риб. Під ним був хребет, до якого може дістатися хіба що куля в нікелевій оболонці. Він натиснув на гачок — почувся «чпок», куля пройшла крізь воду і вдарила в основу плавника. Звук пострілу розкотився над водою — акула не звернула жодної уваги. Бонд вистрелив знову. Вода заклекотіла, рибина вискочила з води, незграбно пірнула, засіпалася з боку в бік, як поранена змія, та скоцюрилася. Ймовірно, куля пошкодила спинний мозок. Акула почала описувати широкі кола, тупа морда висовувалася з води, виширивши пащу, повну гострих зубів. За мить вона перекинулася на спину, підставивши біле пузо сонцю, потім випрямилася й уже в агонії зробила кілька ударів хвостом.

Акула, що пливла слідом, спостерігала за поведінкою товаришки. Вона обережно наблизилася, ткнулась об неї рилом і швидко відпливла. Переконавшись, що небезпеки нема, кинулася знову, висунула з води ніс та, з усієї сили вдаривши у бік жертви, вчепилася в неї зубами. Зуби увійшли в плоть, але та виявилася надто тугою. Акула замотала головою, немов собака, терзаючи жертву, і видерла шматок м'яса. Вода забарвилася червоною кров'ю. Третя акула піднялася з глибини, й вони удвох взялися шматувати мертву рибу. Моторошний бенкет тривав, а трійцю почало відносити течією, і скоро плескіт на поверхні тихого моря долинав уже звіддалік.

Бонд передав пістолет Лейтеру.

— Я пірну. Це може зайняти деякий час. Акули будуть зайняті принаймні з пів години, а якщо повернуться, підстрель іще одну. Якщо знадобиться, щоб я піднявся на поверхню — стріляй прямо у воду. Я відчую ударну хвилю.

Бонд зняв одяг і з допомогою Лейтера начепив акваланг. Робити це в тісній кабіні — справа нелегка. Але куди важче буде видряпатися назад у літак, тож Джеймс подумав, що після підняття акваланг, напевне, доведеться кинути.

— Чорт, як би я хотів пірнути разом з тобою, — похмуро мовив Лейтер, — але з тим клятим гаком не поплаваєш. Треба буде якусь ласту прилаштувати. Ніколи не задумувався...

— Комусь треба тримати на місці це корито, — заперечив Бонд. — Нас уже віднесло на сотню ярдів. Подай-но назад. Хтозна, з ким доведеться зустрітись там унизу — літак тут уже п'ять днів.

Лейтер запустив двигун і відвів літак на старе місце.

— Конструкцію «Віндікатора» знаєш? Де шукати бомби та детонатори?

— Так, пройшов повний інструктаж у Лондоні. Я пішов. Передай матері, що перед смертю я не здрейфив¹.

Бонд вибрався з кабіни й пірнув у море. Він почав опускатися на дно у прозорій воді. Тепер бачив, що рибою тут аж кишить — марлін, маленька баракуда, каранг — усі м'ясоїдні. Вони неохоче розступилися, даючи прохід крупнішому білому супротивникові. Джеймс досягнув дна, підплив до краю брезенту, який пошматувала акула, і витягнув пару довгих клинів, що тримали брезент у піску. Потім засвітив підводний ліхтар і, тримаючи в руці ніж, прослизнув під брезент.

Звісно, Бонд очікував цього, але від засміченої води ледь не виблював. Він міцніше стиснув загубник і пробрився туди, де літак піднімав брезент на кшталт намету. Світло ліхтарика вилискувало на полірованій поверхні крила та відбилося на якомусь предметі, майже повністю покритому живим килимом з крабів, лангустів, морських гусениць та зірок. Таку ситуацію Бонд теж передбачав. Опустившись на коліна, він узявся до роботи. За кілька хвилин розкопав золотий іменний жетон та зняв з поїдженої руки золотий годинник, а також зауважив на

¹ Останні слова, що приписують лейтенантові австралійських ВПС Вільяму Еллісові Ньютону перед тим, як його стратили у 1943 р. японці в Папуа-Новій Гвінеї.

підборідді глибоку колоту рану, яку морські мешканці заподіяти не могли. Джеймс посвітив на диск — «Джузеппе Петаччі, номер 15932». Прихопивши обидва докази, він поплив до фюзеляжу, що маячів у сутінках, немов сріблявий підводний човен. Оглянувши ззовні, звернув увагу на розрив, де корпус літака розколовся від удару об воду, потім через відчинений аварійний люк пробрався всередину.

Там, у промінні ліхтаря, рубіновим розсипом виблискувала сила-силенна червоних оченят; у темряві копирсалася та рухалася темна маса. Джеймс поводив ліхтарем уздовж салону — всю підлогу встеляли невеличкі восьминоги. Їх було не менше сотні, вони лякливо ворушили щупальцями і відповзали в безпечну темряву, миттєво змінюючи камуфляж з коричневого на прозоро-блідий, який у сутінках трохи фосфоризував. Здавалось, увесь салон забитий тими восьминіжками, вони ворушилися, від чого складалося просто моторошне враження. Воно ще погіршилося, коли Бонд посвітив ліхтариком на стелю. Там у легкій течії м'яко погойдувався труп одного з льотчиків. Від розгерметизації тіло підняло з підлоги, й зараз восьминоги, що обліпили його, немов кажани, кинулися врозтіч і загасали салоном літака, як червоноокі комети, рятуючись у щілинах та під сидіннями.

Бонд спробував викинути з голови моторошну картинку з нічних кошмарів і, водячи ліхтарем з боку в бік, продовжив пошуки. Він підняв пляшечку з червоною смужкою і заткнув її за пояс. Перелічивши трупи, звернув увагу на відчинений люк у бомбовий відсік і переконався, що бомби зникли. Перевірив ящик під командирським кріслом — також відчинений, та пошукав у інших альтернативних схованках — детонатори зникли. Нарешті, коли в десятий раз відірвав щупальці з голих ніг, зрозумів, що його терпець урвався. Багато чого треба було б прихопити — жетони льотчиків, розбухлий бортовий

журнал, в якому Джеймс не знайшов нічого неординарного, лише звичайний план польоту — жодних відхилень у показниках приладів, але більше не міг залишатись ані секунди в цій моторошній печері червонооких, яка потворно ворушилася.

Джеймс пірнув у аварійний люк і, ледь стримуючи паніку, поплив до тонкої смужки світла, що пробивалося крізь припіднятий край брезенту, гарячково протиснувся, заборсався, зачепившись балоном за тканину, здав назад, щоб розплутатися, нарешті опинився в чудовій прозорій воді й шугнув на поверхню. На глибині двадцяти футів біль у вухах нагадав, що треба зупинитися та перечекаати декомпресію. Нетерпляче, поглядаючи знизу на жадане безпечне пузо літака, він дочекався, поки біль ущухне. Потім кулею вистрибнув на поверхню і, вчепившись у поплавок, зірвав зі себе амуніцію та провів поглядом акваланг, який опускався на дно. Тоді промив рота чистою солоною водою та схопив простягнуту руку Лейтера.

СМАК ЖІНКИ

На зворотному шляху до Нассау Бонд попросив Лейтера описати коло над «Пальмірою» і подивитися, чи на місці «Диско». Яхта стояла там само, де вчора. З єдиною відмінністю — може, це нічого й не значило — її утримував лише носовий якір. На борту — жодного руху. Бонд іще раз оцінив чудові обводи та елегантні лінії корпусу судна, що відбивались у воді. Яхта виглядала крихкою та уразливою.

— Джеймсе, подивись-но на пляж! — збуджено мовив Лейтер. — Бачиш елінг біля затоки? І дві колії, що ведуть з води аж до його дверей? Виглядає дивно. Вони глибокі. Цікаво, що тягнули?

Бонд навів бінокль. Колії йшли паралельно. І насправді — щось важке, дуже важке притягнули з моря на елінг чи навпаки. Але ж це неможливо, просто неможливо!

— Феліксе, жени швидше на базу, — напружено мовив він, а коли літак заклав крутий віраж у бік аеродрому, додав: — Чорт забирай, якщо я знаю, що саме зробило ці колії, але якщо це те, про що думаю, то їх мали швиденько позамітати.

— Люди часто-густо помиляються, — резонно зауважив Лейтер. — Треба перетрусити це кубло згори донизу. Мали вчинити так раніше. Гадаю, я прийму запрошення містера Ларго і навідаюся сюди від імені мого поважного клієнта — містера Рокфеллера Бонда.

Вони приземлилися на Віндзорському аеродромі о першій дня. Останні пів години диспетчерська служба робила відчайдушні спроби зв'язатися з ними по радіо. Вони мали надати пояснення комендантові аеродрому, але провидіння розпорядилося так, що на поле під їхав ад'ютант губернатора, який пояснив, що губернатор надає цим джентльменам карт-бланш на будь-які дії, а також вручив товстий конверт з повідомленнями для обох агентів.

Обидва послання починалися з очікуваного про-чухана за пропущений сеанс зв'язку й вимагали новин («І вони їх отримають», — прокоментував Лейтер на задньому сидінні комфортабельного «хамбер-снейпа»¹ на шляху до Нассау), та повідомляли, що прибуття підводного човна очікують о п'ятій вечора. Інтерпол та італійська поліція підтвердили, що Джузеппе Петаччі насправді є братом Домінетти Вігалі, а все, що вона розказала про себе, — правда. Ті ж джерела повідомляли, що Еміліо Ларго — особа підозріла і, можливо, є шахраєм

¹ Люксовий британський лімузин, який компанія Humber Limited випускала з 1930 до 1948 року.

вищого ґатунку, хоча формально має чисте досьє. Походження його статків невідоме, але вони надбані точно за межами Італії. За яхту «Диско Воланте» сплачено швейцарськими франками. Виробник підтвердив наявність підводного відсіку, електричної лебідки для запуску невеличкого підводного апарата та висадки аквалангістів. У технічному завданні, що надав Ларго, така модифікація обґрунтовувалась необхідністю підводних досліджень.

Запити стосовно компаньйонів Ларго нічого не дали, за винятком одного, — усі відомості про біографічні дані та професійну діяльність кожного з них не більше ніж шестирічної давнини, і це означає, найімовірніше, що їхні особи були сфабриковані, а вони теоретично можуть бути членами СПЕКТРу, якщо, звісно, така організація взагалі існує. Щодо Котце, то чотири тижні тому він залишив Швейцарію й відбув у невідомому напрямку. Востаннє цього чоловіка бачили на борту рейсу «Пан-Америкен».

Незважаючи на викладене, центр операції «Кульова блискавка» не визнає докази проти Ларго істотними, до поки справа не поповниться беззаперечними фактами, і продовжує міжнародний пошук, у якому районів Багамських островів надано пріоритет найвищого рівня. Зважаючи на це, а також враховуючи фактор часу, військовий аташе Великої Британії у Вашингтоні бригадний генерал Фейрчайлд (кавалер ордена Лазні¹ та ордена

¹ Найпочесніший орден Лазні (англ. The Most Honourable Order of the Bath) — британський лицарський орден, який заснував у 1725 р. Георг I. Назва походить від давнього обряду, коли претендентів піддавали нічному неспанню з постом, молитвою і купанням напередодні отримання лицарства (церемонію припинили проводити у 1815 р.). За старшинством у британській системі нагород орден займає четверте місце після ордена Підв'язки, ордена Будяка та ордена св. Патрика.

«За видатні заслуги»¹⁾ разом із секретарем комітету начальників штабів контрадміралом США у відставці Карлсоном прибувають сьогодні о сьомій вечора президентським літаком «Боїнг-707 Колумбіна» для спільного командування операцією. Від Бонда та Лейтера очікують повної взаємодії з керівництвом операції, а до прибуття згаданих осіб — щогодинний вихід на радіозв'язок з Лондоном та копія звіту до Вашингтона за підписами обох агентів.

Бонд із Лейтером мовчки презирнулися. Нарешті Лейтер мовив:

— Думаю, Джеймсе, ми проігноруємо останню частину наказу, а все інше — візьмемо до відома. Ми вже пропустили чотири години, і мене не тішить можливість просидіти до кінця дня у кімнаті зв'язку. В нас багато справ. Ось як зробимо: я осмілюся коротко викласти останні новини і додам, що перериваю зв'язок через крайню необхідність. А тоді прогуляємося до «Пальміри» від твого імені, дотримуючись первісної легенди. Ретельно обдивимось елінг. Гарзд? А тоді о п'ятій зустрінемо «Манту» й підготуємося до перехоплення «Диско», тільки-но яхта рушить з місця. Щодо генералів у президентському літаку, то нехай вони до завтрашнього ранку розпишуть в Урядовому домі «пульку». Сьогодні важлива ніч, і нічого марнувати її на всілякі дурниці, типу «тільки після вас». Що скажеш?

Бонд замислився. Машина їхала околицею Нассау повз халупчини, що тіснилися за розкішними фасадами будинків уздовж узбережжя. За своє життя він не виконав багато наказів, але в даному випадку йшлося про непокору наказам прем'єр-міністра Великої Британії

¹ Орден «За видатні заслуги» (англ. Distinguished Service Order) — військова нагорода Великої Британії, а раніше й інших країн Співдружності, нагорода за добродійність або видатну службу офіцерів збройних сил під час війни, зазвичай у битві.

та президента Сполучених Штатів — двох наймогутніших лідерів світу. Однак події і насправді розвивалися дуже швидко. До того ж саме М. відрядив його сюди і, правильно він діятиме чи ні, М. завжди прикриє, навіть якщо йтиметься про його власну кар'єру.

— Я згодний, Феліксе, — відповів Бонд. — Якщо у нас буде «Манта», ми й самі впораємося. Головне — з'ясувати, коли бомби піднімуть на борт «Диско». Є у мене ідея... Звісно, шкода засмучувати Доміно, але спробую її переконати. Висади мене біля готелю, і займуся цим. Зустрінемося тут о пів на п'яту. Зателефоную Харлінгу — може, є новини про «Диско», а також попрошу його повідомити тобі, якщо розпочнеться якийсь рух. Стосовно літака все зрозуміло? Гарзд. Особистий жетон Петагчі поки залишу в себе. Побачимося.

У холі готелю Бонд ледь стримався, щоб не побігти. Разом із ключами порт'є на рецепції передав йому телефонограму. Він прочитав її у ліфті. В записці від Доміно було: «Зателефонуйте мені якнайшвидше».

У номері Бонд одразу ж замовив клубний сандвіч¹ та подвійний бурбон із льодом, а тоді зателефонував комісарові. «Диско» на світанку пришвартувалася біля нафтоналивного причалу і повністю заправила баки. Потім перейшла до якірної стоянки напроти «Пальміри». Пів години тому, точніше, о пів на другу, з яхти спустили гідролітак, який із Ларго та пілотом на борту вилетів у східному напрямку. Тільки-но почувши цю новину від дозорних, комісар умить зателефонував до Віндзорського аеродрому, щоб відстежити по радару літак, але той летів

¹ Величезний сандвіч з вареним м'ясом, нарізаним скибочками, шинкою або смаженим беконом, салатом, помідорами і майонезом. Подають між двома скибками хліба, зазвичай підсмаженими. Згідно з легендою, такий сандвіч винайшов Річард Кенфілд, коли придбав у 1894 р. «Саратога-клуб», щоб перетворити його на казино.

дуже низько, на висоті трьохсот футів, і вони швидко загубили його серед островів приблизно за п'ятдесят миль на південний схід. Новин більше не було, лише портові служби попередили про американську атомну субмарину з дружнім візитом. Це все, а чи поталанило щось дізнатися Бонду?

Джеймс ухильно відповів, що зарано робити висновки, але відчуває, що операція набирає обертів і просить, що дозорні відразу ж повідомили про повернення гідролітака на яхту. Він також просить комісара передати цю інформацію Феліксові Лейтеру, який, напевне, уже перебуває в кімнаті зв'язку. Чи може він надати Бонду якусь машину, щоби хоч трохи розв'язати руки? Так, «ленд-ровер» підійде. Будь-що на чотирьох колесах.

Бонд зателефонував Доміно до «Пальміри». Почувши його голос, дівчина пожвавішала:

— Джеймсе, де ви пропадали увесь ранок? — вона вперше назвала його по імені. — Я хотіла запропонувати поплавати після обіду, бо ввечері мені треба на яхту. Еміліо сказав, що сьогодні вночі ми вирушаємо за скарбами. Як мило з його боку — взяти мене! Але це — страшенна таємниця, нікому не розповідайте, будь ласка. Він не каже, коли ми повернемося, може, опісля підемо до Маямі. Я просто подумала... — дівчина затнулася й після недовгого вагання продовжила: — Я подумала, що коли ми повернемося, ви, можливо, вже поїдете, а ми так мало бачились. І вчора ви раптово пішли з вечірки...

— У мене страшенно розболілася голова. Думаю, переборщив із сонцем. Спекотна днинка була! Я не хотів іти. І я з радістю поплаваю з вами. Де саме?

Доміно надала детальні інструкції. За милю від «Пальміри» є чудовий пляж. До нього веде бокова дорога, там будиночок під солом'яним дахом — не можна не помітити. Пляж там кращий, аніж на «Пальмірі», пірнати цікавіше, та й людей менше. Він належить шведському

мільйонерів, але його тепер нема. Коли Бонд зможе туди доїхати? За пів години буде чудово. Вони матимуть більше часу. Попірнати.

Принесли замовлений бурбон і сандвіч. Бонд їв, дивився в стіну й думав про дівчину — мрійливо, але з печаллю, розуміючи, наскільки круто зміниться її життя сьогодні увечері. На нього чекала важка розмова, хоча все могло скластися зовсім інакше. Він пригадав, як уперше зустрів її — в солом'яному капелюсі, насунутому на самий ніс, блідо-блакитні стрічки розвівались, як обое мчали Бей-стріт. Чорт забирай...

Джеймс загорнув плавки в рушник, одягнув шорти і темно-синю бавовняну сорочку фірми «Сі Айленд», перекинув через плече лейтерівський лічильник Гейгера й поглянув на себе у дзеркало — звичайний турист з фотокамерою. Перевірив, чи на місці особистий жетон, і вийшов з номера.

Незважаючи на м'які подушки «ленд-ровера», поточена вибоїнами дорога вздовж узбережжя витрясла з нього всю душу, не кажучи про палюче післяобіднє сонце, що нещадно шкварило. Поки Бонд нарешті віднайшов піщану стежку, що тягнулася під казуарини, і припаркував автівку на краечку пляжу, він бажав лише одного — кинутись у море і залишитися там навіки. Пляжна роздягальня — бамбукова хатинка у стилі Робінзона Крузо, укрита пальмовим листям, — складалася з двох кімнат із табличками «Її» та «Його». В «Її» відділенні жужмом лежав одяг, стояла пара білих сандалів. Бонд перевдягнувся і вийшов під палюче сонце.

Маленький пляж із сліпучо-білим піском вигинався півмісяцем між скелями, що видавались у море. Дівчини не було видно. Дно різко понижувалось, і зеленуватий колір води змінювався на синій. Зробивши кілька кроків мілиною, Бонд пірнув крізь шар теплої, як кров, води до прохолодної глибини. Він затримався настільки, на-

скільки вистачило дихання, блаженно відчуваючи, як прохолода остуджує шкіру. Потім виринув і лінивим кролем поплив у море, сподіваючись зустріти дівчину біля скель. Проте Доміно і далі не було видно, й через десять хвилин Джеймс повернувся на берег, вибрав ділянку з твердим піском і ліг на живіт, поклавши голову на руки.

Кілька хвилин по тому якийсь рух змусив розплющити очі. По гладі тихої бухти до нього наближався ланцюжок бульбочок. Коли ті перетнули межу між темними та прозорими водами, зміг розгледіти жовтий циліндр акваланга та блиск від скла маски зі стійком чорного волосся позаду. Дівчина лягла на міліні, піднялася на лікті й зірвала маску.

— Годі лежати та мріяти! — гукнула вона сердито. — Ходіть уже рятувати мене.

Бонд підвівся і зробив кілька кроків.

— Плавати самій з аквалангом небезпечно. А що сталося? Вами поласувала акула?

— Облиште глузувати. Я наступила на морського їжака, і тепер вам доведеться якось витягувати голки. Спочатку зніміть цей чортів акваланг, я і без нього на ногу ступити не можу, — Доміно розстебнула пряжку на поясі. — Тепер знімайте.

Знявши балон, Джеймс відніс його під тінь дерев. А коли повернувся, Доміно сиділа, роздивляючись підосшву правої ноги.

— Дві голки. Буде непросто.

Бонд присів поруч. Дві крапки — одна біля одної — чорніли під подушечкою стопи. Він встав і простягнув руку.

— Нам краще відійти у тінь. Це займе деякий час. Не наступайте на ногу, щоб не загнати їх далі. Я вас понесу.

Доміно розсміялась:

— О, мій герою! Гарзд, тільки не упустіть, — вона простягнула руки. Бонд схилився, одну руку пропустив

під її коліна, іншу — під пахви. Дівчина обняла його за шию. Джеймс легко підняв її, трохи постояв у воді по щиколотку, дивлячись на повернуте до нього обличчя. Її сяючі очі казали «так». Бонд схилив голову й міцно поцілував дівчину в розкриті жагучі губи.

Вона відповіла на поцілунок, потім повільно відсторонилась і, переводячи дух, мовила:

— Нечесно отримувати нагороду наперед.

— То був тільки задаток, — Джеймс міцніше обійняв дівчину, пройшов у тінь казуаринів і бережно опустив її на м'який пісок. Вона підклала руки під голову, щоб пісок не потрапив у непокірливе волосся; очі були напівприкриті довгими чорними віями.

Обтягнутий купальником трикутний пагорбок та горді груди, що здіймалися в тугих чашечках, притягували погляд. Джеймс із зусиллям опанував себе і хрипло мовив:

— Поверніться.

Вона повернулася. Ставши на коліна, Бонд узяв її праву ступню. В руці вона виглядала тендітною та ніжною, як спіймане пташеня. Струсивши піщинки, Джеймс розігнув пальці ноги. Рожеві подушечки пальців виглядали як пелюстки невідомої квітки. Міцно тримаючи ступню, він нахилився і, приклавши губи до зламаних чорних остюків, почав смоктати. За мить відчув у роті маленький шматок голки і виплюнув його.

— Так ми весь день уб'ємо лише на одну ногу. Треба натиснути сильніше. Потерпите?

Дівчина напружилася, готуючись до болю.

— Потерплю, — відгукнулася.

Бонд закусив подушечку довкола чорних крапок — ніжно, наскільки можна, й почав смоктати сильніше. Нога здригнулася. Джеймс перевів дух, виплюнувши дрібні уламки. Шкіра, де він впився у стопу зубами, побіліла, а на місці двох чорних крапок просту-

пили крапельки крові. Він злизав їх — під ними майже не залишилося чорних крапок.

— Уперше в житті пробую жінку на смак. Доволі смачно.

Доміно нетерпляче заворушилась, але промовчала.

Бонд міг лише здогадатися, наскільки сильним буде біль.

— Чудово тримаєтеся, Доміно, — підбадьорливо мовив і ніжно поцілував її стопу, а тоді знову взявся до справи.

За кілька хвилин, виплюнувши останні дробинки, сказав, що все гаразд і ніжно опустив ногу дівчини.

— Тепер важливо, щоб до рани не потрапив пісок. Давайте віднесу вас до роздягальні — там взуєте сандалі.

Доміно перевернулася. В очах стояли сльози від болю. Вони витерла їх долонею і мовила, серйозно дивлячись на Бонда:

— До речі, ви — перший чоловік, який змусив мене плакати, — і простягнула руки, повністю віддаючись на його розсуд.

Бонд нахилися й підхопив дівчину. Цього разу він не поцілував її, а поніс до дверей хатинки. Яку вибрати — «Його» чи «Її»? Вибрав «Його», заніс у кабінку, зірвав з гачка сорочку та шорти, кинув на підлогу й обережно поклав дівчину на цю подобу підстилки. Доміно не розімкнула рук з його шиї, коли він розстебнув єдиний гудзик на її бюстгальтері та зняв шлейки. Потім стягнув із себе плавки й відкинув убік.

КОЛИ ЗАКІНЧУЮТЬСЯ ПОЦІЛУНКИ

Припіднявшись на ліктях, Бонд зазирнув у блаженне обличчя дівчини. Під очами й на скронях виступили крапельки поту. На шиї швидко-швидко билася жилка. Пестощі кохання змили з її обличчя самовпевненість і сарказм, воно пом'якшало, набуло дитячої миловидності. Мокрі виї розчепились, і в Бонда уп'ялися великі карі очі, в них проступало здивування. Доміно роздивлялася Джеймса, ніби бачила його вперше.

— Вибач, — мовив Бонд. — Не слід було цього робити.

Його слова розсмішили її. Ямочки на щоках поглибшали, вона сказала:

— Ти — немов дівчина після першого разу, яка боїться, що тепер у неї буде дитина і доведеться все розповісти матері.

Нахилившись, Джеймс поцілував кінчики її губ, потім розтулені губи.

— Ходімо поплаваємо, — мовив. — Нам треба поговорити. — Він підвівся, простягнув руки, вона неохоче підкорилася. Бонд потягнув її до себе, вона трохи пручалася, граючись, потім бешкетно усміхнулася і почала розпусно тертися. Джеймс притягнув її до себе, щоб зупинити — він знав, що радіти життю їй залишилося недовго.

— Припини, Доміно! — мовив. — Ходімо в море. Одяг нам не потрібний, а пісок твоєї нозі не нашкодить. Я прибрехав.

— Я теж, — відгукнулася дівчина. — Насправді, нога зовсім не боліла, а шипи я й сама б витягнула, як рибалки роблять. Знаєш, як?

— Знаю, знаю, — розсміявся Бонд. — А зараз — хутко в море! — Він знову поцілував дівчину й відступив на крок, щоб помилуватись, яка вона гарна. Потім різко повернувся, розігнався й пірнув глибоко у воду.

Коли повернувся, Доміно вже одягалась у хатинці. Бонд витерся насухо. Вона жартувала, сміялася за перегородкою, а Бонд відповідав односкладово. Нарешті, помітивши зміну в поведінці, вона запитала:

— У чому справа, Джеймсе? Щось трапилося?

— Так, люба, — вдягаючи штани, Бонд почув, як у кишені дзвякнули монетки та золотий жетон на ланцюжку. — Виходь, треба поговорити.

Із сентиментальних міркувань Бонд цього разу вибрав інший бік хатинки. Доміно вийшла, стала перед ним, пильно вивчаючи його обличчя у спробі зрозуміти, що сталося. Бонд відвів очі, зчепив руки на колінах і дивився на море. Дівчина присіла поруч, але на деякій відстані.

— Ти збираєшся повідомити щось неприємне. Мусиш їхати, кажи? Обіцяю не плакати.

— Йдеться не про мене, Доміно, — відповів Бонд. — Мова буде про твого брата.

Джеймс відчув, як вона напружилася.

— Гарзд, кажи, — мовила тихим здавленим голосом.

Бонд витягнув з кишені жетон і мовчки вручив Доміно.

Вона взяла, ледь поглянула, і, трохи відвернувшись, сказала:

— Отже, він загинув. Що сталося?

— Історія ця паскудна та довга. У ній замішаний ваш приятель Ларго. Моє керівництво вважає, що йдеться про злочинну змову. Мене прислали сюди, щоб з'ясувати деякі деталі. Розумієш, я — свого роду поліцейський і розкажую тобі це, бо інакше загинуть сотні, тисячі людей. Із твоєю допомогою ми зможемо цьому завадити. Саме тому я вирішив показати жетон, інакше ти не повіриш. Зараз я порушую присягу, і що б не сталося, яке б рішення ти не прийняла, прошу нікому не розповідати про нашу розмову.

— Ось, значить, чому ти зі мною кохався — намагався перетягнути на свою сторону. А тепер ще й шанта-

жуєш смертю мого брата, — останні слова вона процідила крізь зуби. І тихо, майже пошепки додала: — Ненавиджу тебе, ненавиджу тебе. Ненавиджу!

— Твого брата вбив Ларго, — холодним рівним тоном проказав Бонд, — і я приїхав, щоб це розказати. Але, побачивши — таку чарівливу та веселу, — Бонд завагався, — я зрозумів, що покохав і прагну тебе. Коли мрія почала втілюватись, я міг ще зупинитись. Однак не вчинив так. Бо розумів — це станеться зараз або не станеться ніколи. З тим, що я мав сказати, кохатися з тобою було підло, але я хотів відтермінувати розмову. Це єдине, що можу мовити для виправдання... — Бонд помовчав. — А зараз послухай, що я тобі скажу. Забудь про свою ненависть, бо ми в цій історії лише пішаки. Йдеться ось про що ...

Джеймс почав зі самого початку і детально описав низку подій, не оповівши лише про «Манту» — єдиний фактор, котрий насправді міг завадити Ларго здійснити план. Наприкінці Бонд сказав:

— Як бачиш, ми нічого не можемо вдіяти, допоки бомби не піднімуть на борт «Диско». До того моменту в Ларго бездоганне прикриття — пошук скарбів. Ніщо не пов'язує його ні з викраденим літаком, ані зі СПЕКТРОМ. Якщо втрутимося зараз і, скажімо, знайдемо зачіпку й заарештуємо корабель, це лише відтермінує реалізацію планів СПЕКТРа. Бо тільки Ларго та його підручним відомо, де сховані бомби. Якщо гідролітак вирушив за ними, пілот обов'язково підтримує радіозв'язок з яхтою, й у разі чого Ларго просто залишить бомби у схованці або в новому місці — просто скине їх на мілководді, щоб повернутися, коли закінчиться колотнеча. Навіть якщо вдасться вивести «Диско» з гри, вони невдовзі зможуть надіслати сюди інший корабель або літак. І СПЕКТР — де б не була його штаб-квартира — повідомить прем'єр-міністра про зміну планів, а за кілька тижнів надішле нового листа. Тільки цього разу термін значно зменшать і

умови будуть жорсткішими. Нам доведеться їх прийняти. Отже, поки бомби в їхніх руках, загроза залишається. Розумієш?

— Розумію. А що треба робити? — голос дівчини звучав глухо, очі блищали. Хоча вона дивилася на Бонда, думками зосередилася на іншій мішені. Для неї Ларго був не терористом-заколотником, а вбивцею брата.

— Нам конче потрібно дізнатися, коли бомби завантажать на борт «Диско». Тільки тоді зможемо вдатися до найрішучіших засобів. Наша перевага в тому, що Ларго вважає себе в безпеці, а своє прикриття — бездоганим. Це нам на руку. Розумієш?

— А як ви дізнаєтеся, що бомби завантажені?

— Із твоєю допомогою.

— Зрозуміло, — мовила вона збайдужіло. — Але як про це дізнаюсь? І як повідомлю вас? Ларго не дурень. Хоча й зробив дурницю, запросивши на борт свою коханку, — вона презирливо виплюнула це слово, — коли на кону такі ставки. — Помовчавши, додала: — Його хазяї прорахувалися — Ларго на уявляє життя без жінки під рукою. Це — їхня помилка.

— Коли ти маєш повернутися на яхту?

— О п'ятій. За мною до «Пальміри» надішлють шлюпку.

Бонд поглянув на годинник.

— Зараз четверта. У мене зі собою лічильник Гейгера. Це дуже простий апарат — одразу покаже, коли бомби піднімуть на борт. Візьми його зі собою. Коли дізнаєшся, запали світло у своїй каюті — увімкни і вимкни кілька разів. За вашим судном спостерігатимуть, і нам одразу повідомлять. Тоді позбудься лічильника. Викинь за борт.

— План дурний, — заявила Доміно. — Такого роду мелодраматичну дурню зазвичай описують у шпигунських романах. А в реальному житті люди не замикаються в каютах удень і не вмикають світло. Ні, коли бомби піднімуть на борт, я вийду на палубу — хай ваші люди мене

побачать. Поводитимуся природно. Якщо ні — залишуся в каюті.

— Гарзд. Зіграємо за твоїми правилами. Але чи зможеш ти поводитися природно?

— Звісно, зможу. Якщо лише стримаюсь, аби не придушити Ларго, тільки-но його побачу. Я все зроблю лише за однієї умови: він має бути вбитий, — Доміно говорила серйозно, буденно, немов з турагентом, замовляючи квитки на потяг.

— Навряд чи. Проте обіцяю, що кожна людина на тій яхті отримає довічне ув'язнення.

Доміно замислилася.

— Гарзд, — урешті погодилася. — Може, це й гірше за смерть. А тепер покажи, як працює лічильник. — Вона підвелась і пройшлася по піску, розмірковуючи, поглянула на жетон у руці, потім повернулася, підійшла до води і з хвилину постояла на березі, дивлячись на спокійне море. Промовила якісь слова, але Бонд не розчув, розмахнулася і щосили жбурнула жетон на ланцюжку далеко в синяву. Медальйон виблиснув на сонці та з тихим сплеском упав у воду — поверхнею пішли брижі, а потім вона перетворилася знову на дзеркало. Доміно відвернулася й пішла назад, залишаючи на піску сліди нерівної глибини.

Бонд показав, як працює лічильник. Від годинника з індикатором радіації Джеймс відмовився, запропонувавши покладатися лише на потріскування.

— Зміну радіаційного фону апарат зафіксує в будь-якому місці на кораблі, — пояснив, — але, звісно, найточніше працюватиме ближче до трюму. Скажи, наприклад, що хочеш зробити з корми кілька знімків Нассау та яхти на прощання. Лічильник нагадує «Роллейфлекс» і має усі атрибути фотоапарата — лінзи, спусковий механізм тощо. Бракує лише плівки. Зможеш?

— Так, — дівчина, яка уважно слухала інструктаж, зараз виглядала збентеженою. Вона нерішуче торкнулася

руки Бонда й одразу відняла свою правицю. — Те, що я казала, що ненавиджу тебе, — мовила тихо, відводячи погляд, — неправда. Просто не повірила, не могла повірити... жахлива історія. Я й досі не можу повірити, що Ларго на таке здатний. Ми познайомилися на Капрі, у нас там був роман. Він — чоловік привабливий. Усі дівчата за ним сохнули, і мені закортіло його відвоювати. Потім він розказав про яхту, про пошук скарбів. Усе було, як у казці. Звісно, я погодилася. Хто б відмовився! Я готова була заплатити за казку. — Доміно кинула швидкий погляд на Джеймса і знову відвела очі. — Вибач, але це правда. А коли ми прийшли до Нассау, він висадив мене на берег. Я здивувалась, але не образилась. Чудовий острів, мені було чим зайнятися. Те, що ти розповів, багато чого пояснює — так, мені було заборонено заходити до радіорубки, команда сприйняла мене стримано, на борту я була небажаним гостем. А у Ларго з людьми команди — дивні стосунки, вони поводитися радше як рівня, ніж як роботодавець і наймані працівники. До того ж вони освіченіші, ніж звичайні матроси. Після твоїх пояснень усе сходиться. Тепер я розумію, чому тиждень перед останнім четвергом Ларго постійно нервувавсь і поводився дратівливо. Я подумала, що ми стоимись одне від одного, і навіть планувала повернутися додому. Але за останні дні він змінився, а коли запропонував перебраться на яхту, я подумала, що, можливо, все налагодиться. Мені страшенно кортіло взяти участь у пошуку скарбів. А потім... — вона знову перевела погляд на море, — потім з'явився ти. Після того, що між нами сталось, я вирішила сказати Ларго, що не поїду з ним, а залишуся з тобою. — Доміно вперше подивилася в очі Бонду і не відвела погляд. — Ти дозволив би мені так вчинити?

Джеймс простягнув руку і торкнувся її щоки.

— Звісно, що так.

— Але що тепер буде? Коли ми побачимося?

Бонд боявся цього запитання. Відсилаючи дівчину на яхту, та ще й із лічильником Гейгера, він наражав її на подвійний ризик. Якщо Ларго викриє наміри Доміно, на неї чекає неминуча смерть. Коли ж дійде до погоні, а в цьому він не сумнівався, «Манта» потопить «Диско» і, найімовірніше, без попередження. З урахуванням таких двох сценаріїв ситуація виглядала кепсько. Але Джеймс відкинув гіркі думки і впевнено відповів:

— Тільки-но все завершиться, я тебе розшукаю, де б ти не була. Але ти наражаєшся на величезну небезпеку, тож подумай іще раз.

Доміно поглянула на годинник.

— Зараз пів на п'яту. Треба повертатися. Не проводи мене. Просто поцілуй і залишся тут. Не переймайся, я все зроблю правильно. Або так, або ніж у спину цього мерзотника, — вона простягнула руки. — Ходи-но сюди.

За хвилику двигун «MG» запрацював. Бонд почекав, коли звук ущухне, а тоді вліз у «ленд-ровер» і поїхав слідом по Вестерн-Коуст-роуд.

Через милю, біля двох білих обелісків, що позначали в'їзд до «Пальміри», все ще курився пил. Бонд із зусиллям переборов бажання наздогнати дівчину і заборонити їй підніматися на яхту. Про що, чорт забирай, він думає! Джеймс повернув на шосе і помчав до Старого Форту, де поліцейські влаштували пункт спостереження в гаражі покинутої вілли. Один із них, сидячи на складаному стільці, читав книжку, інший крізь щілину в жалюзі на боковому вікні дивився на яхту в бінокль на тринозі. Поруч на підлозі у чохлі кольору хакі лежала переносна рація. Бонд провів з хлопцями короткий брифінг, потім зв'язався по рації з комісаром. Той передав йому два повідомлення від Лейтера. Одне стосувалося візиту до «Пальміри», де нічого підозрілого він не виявив, хіба що прислуга повідомила, що речі дівчини перевезли на яхту, а в елінзі, який виглядав абсолютно невинно, були

човен із прозорим дном та водний велосипед. Може, саме він залишив сліди, що їх вони помітили з повітря. У другому повідомляв про прибуття підводного човна за двадцять хвилин. Лейтер запропонував зустрітися на причалі Принца Георга, де планувалась пришвартуватися «Манта».

«Манта», яка з усіма пересторогами просувалася фарватером, аж ніяк не скидалася на звичайні підводні човни, які своїми елегантними обводами нагадували гончаків, — була тупорилою, товстою та потворною. Її кирпатий ніс картоплиною, затягнутий від очей допитливих мешканців Нассау брезентом, що приховував останню модель радара, не давав жодної уяви стосовно її швидкості, яка, за словами Лейтера, становила сорок вузлів при зануренні.

— Але такої інформації, Джеймсе, тобі точно ніхто не надасть. Усе страшенно засекречено. Думаю, нас там навіть у сортир не пустять. Сьогодні морячки настільки поведені на секретності, що зайвий раз не чхнуть — через загрозу нацбезпеці.

— А що тобі відомо про «Манту»?

— Що ж, капітанові ми цього не скажемо, але, звісно, в ЦРУ нам розповідають деякі характеристики таких атомних субмарин, щоб ми могли розтовкмачити нашим агентам на що звертати увагу в донесеннях. Цей човен — класу «Джордж Вашингтон»¹, водотоннажність — чотири тисячі тонн, екіпаж — сто осіб, вар-

¹ Серія з п'яти атомних підводних човнів із балістичними ракетами ВМС США. Перший у світовій історії проєкт ПЧАРБ (Підводний Човен Атомний з Ракетами Балістичними). Була на озброєнні флоту з 1959 до кінця 1980-х років. І. Флемінг тут перебільшує не по-дитячому: швидкість надводна — 16 вузлів, підводна — 22 вузли, водотоннажність — 6 тис. т, екіпаж — 112 осіб. Ракети можна було запускати з глибини 25 метрів при швидкості не більше п'яти вузлів.

тість — сто мільйонів доларів. Відстань необмежена, пливи куди завгодно, поки припаси не скінчаться або ядерні реактори не потребуватимуть дозаправки — миль отак через сто тисяч. Якщо у «Манти» таке ж озброєння, як у «Джорджа Вашингтона», то це — шістнадцять вертикальних пускових шахт, дві батареї по вісім, для твердопаливних ракет «Поларіс» з дальністю дії дванадцять тисяч миль. Команда називає пускові шахти Шервудським лісом, бо вони пофарбовані зеленим, а ракети у відсіку виглядають, як товсті стовбури дерев. Ці ракети запускають із глибини. Човен у той момент зупиняється і стоїть рівно. У ракети закладають точні координати корабля через хитромудрий пристрій, що називається астронавігаційний перископ. Усю цю байду, разом з координатами цілі, вводять у пам'ять ракети автоматично, старший оператор натискає кнопку — і стиснене повітря вистрелює ракету через воду. Після виходу з води запускається твердопаливна ступінь, звдяки якій ракета летить до цілі.

— Насправді підводні човни — пекельна зброя, якщо подумати. Тільки уяви, що можна вистрелити з будь-якої точки світу і рознести столицю тієї чи іншої країни до чортів собачих. У нас таких човнів уже шість. Пречудовий стримувальний засіб. Ніхто не знає, де той човен і коли він ударить. Це тобі не авіабаза з пусковими установками, запуск із яких можна відстежити і вдатися до контрзаходів.

— Раніше чи пізніше вони знайдуть спосіб відстежити і човни, — зауважив Бонд. — Наскільки розумію, атомний заряд, підірваний у воді, надсилає таку потужну ударну хвилю, що знищує усе живе на площі у сотні миль. Чи є в них зброя меншої потужності, ніж ракети? Що можна застосувати проти яхти, якщо доведеться атакувати?

— Човен має шість торпедних апаратів спереду і, здається, кулемети чи щось подібне. Ось тільки чи по-

годиться капітан застосувати зброю проти неозброєного судна за наказом двох цивільних, причому один із них — лаймі. Сподіваюся, капітан отримав з військово-морського департаменту не менш однозначні накази, ніж ми з тобою.

Величезна субмарина м'яко ткнулась об причал. Із борту кинули ліні, спустили алюмінієвий трап; з боку різношерстого натовпу, який стримували поліцейські, почулися привітальні вигуки.

— Поспіли з козами на торг. Народ торжествує, а в нас навіть чепчиків нема, щоб кидати. Давай, ти реверанс роби, а я їм доземно вклонюся.

ПОРА ПРИЙМАТИ РІШЕННЯ

Підводний човен виявився надзвичайно просторим, а всередину вели справжні сходи, не драбина. Тут було затишно, стіни пофарбовані двома відтінками зеленого, а комунікації — в яскраві кольори, що створювало майже святкову атмосферу. В супроводі вахтового офіцера — молодика років двадцяти восьми — вони спустилися на дві палуби вниз. Повітря (70 градусів за Фаренгейтом та 46% вологості — за поясненнями офіцера) приємно освіжало. На нижній палубі вахтовий повернув ліворуч і постукав у двері з табличкою «Командер П. Педерсен, ВМФ США».

Капітан виглядав років на сорок. Квадратне, типове скандинавське обличчя з коротким волоссям, що тільки почало сивіти, очі проникливі, веселі, рот та підборіддя — рішучі. Він сидів за металевим столом, на якому були акуратно розкладені папери, та курих люльку. Перед ним стояла порожня філіжанка кави та лежав блокнот для рапортів, у якому він щось писав. Капітан підвівся,

потиснув руки гостям і жестом запросив сісти у крісла, а офіцерові мовив:

— Будь ласка, Стентоне, принесіть кави. А це відправте, — і простягнув аркушик з блокнота. — Терміново. — Він сів. — Що ж, джентльмени, радий вітати вас на борту. Командере Бонд, мої особливі вітання представникові Королівського флоту. Ходили на підводних човнах раніше?

— Ходив, — відповів Джеймс, — але хіба що як баласт. Я служив у розвідці Королівського військово-морського резерву, спецпідрозділ.

Капітан розсміявся.

— Супер. А ви, містере Лейтер?

— Жодного разу, капітане. Але в дитинстві мав свою субмарину, запускав її у ванні. На жаль, батьки не дозволяли використовувати її на повну катушку.

— Як і хлопці з Морського департаменту. Не дають розгулятися. Хіба що на випробуваннях. Тільки-но розженешся, а стрілка вже на червоній лінії. Гарзд, джентльмени, — капітан поглянув на Лейтера, — то що тут за гармидер? Такої кількості секретних депеш я не отримував з часів корейської війни. Остання, наприклад, була від командувача ВМФ, особисто. У ній повідомлялося, що я переданий у повне ваше розпорядження, а в разі вашої смерті чи недієздатності, — у розпорядження командера Бонда, допоки о 19.00 не прибуде адмірал Карлсон. То про що йдеться? З рапортів мені відома лише назва — «Операція «Кульова блискавка». Що за операція така?

Бонду сподобався командер Педерсен, легкий у спілкуванні, з почуттям гумору, та й із тим, що зветься старим словом, — харизма. Поки Лейтер розповідав історію від початку аж до відльоту Ларго на літаку-амфібії та домовленостей з Доміно Віталі, він розглядав його безпристрасне насмішувате обличчя.

Сюди долинала мішанина корабельних звуків — тонке завивання генератора доповнювала музика «Інк Спотс»¹, які співали «Люблю каву, люблю чай». Час од часу гучномовець над капітанським столом оживав і проспівував додаткові строфи: «Робертса до старшини», «Головний інженер викликає Оппеншоу», «Блакитна команда — до відсіку Ф», а також звідкілясь із періодичністю дві хвилини лунало якесь смоктання та булькання від механізму на кшталт помпи. Скидалося на те, що перебуваєш у голові в робота, гідравліка та механіка якого відповідала на команди невидимих операторів.

Хвилин через десять командер Педерсон відкинувся у кріслі, узяв люльку і почав неуважно її набивати.

— Нічого собі історія, — мовив, посміхнувшись. — Дивно, але навіть якщо б мене не засипали депешами з Морського департаменту, я би повірив. Раніше чи пізніше щось таке мало статися. Чорт забирай, я, капітан атомної субмарини, тягаю ядерні ракети по усьому світі. Але мене така доля не може не лякати, бо на березі в мене є дружина та двоє дітлахів. Ядерна зброя надто небезпечна. Та що казати, будь-який із цих карликових островів може вимагати від Сполучених Штатів викуп, якщо націлить хоча б одну з моїх ракет на Маямі. І ось я, такий собі Пітер Педерсен, тридцяти восьми зроду-віку, може, сповна розуму, а може, й ні — хтозна, маю на кораблі цілих шістнадцять таких штукуенцій — достатньо, щоби стерти з лиця землі, скажімо, Англію. Але все це, так би мовити до слова, — він поклав руки на стіл перед собою. — У вашому бездоганному плані, джентльмени, бачу один прокол. Ваш план ґрунтований на припущенні, що цей Ларго має з хвилини на хвилину повернутися

¹ The Ink Spots (Чорнильні Плями) — американський поп-гурт, який існував у 1930–1950-х роках. Популярність здобув завдяки унікальному музичному стилю, що поєднував у собі риси ритм-енд-блюзу та рок-н-ролу, а також піджанру ду-воп.

на літаку з бомбами на борту. Якщо бомби у нього, а з того, що ви розказали, сумнівів у мене не залишилося, дівчина має нам просигналізувати. Коли це станеться, ми наблизимся і заарештуємо судно або підірвемо його до дідька. Правильно? А якщо він ті бомби не привезе або, з якоїсь причини, ваша дівчина нам не просигналізує, що тоді?

— У такому разі, — спокійно відповів Бонд, — ми простежимо за яхтою, сядемо їй на хвіст до завершення терміну ультиматуму, тобто протягом наступних двадцяти чотирьох годин. Це все, що ми можемо зробити в рамках закону. Коли термін закінчиться, передамо справу нашим босам, і хай уже уряди вирішують, що робити з «Диско», «Віндікатором» та усім іншим. Правда, може статися, що до того моменту якийсь непоказний чоловічок у моторному човні дістанеться узбережжя Америки, і Маямі злетить у повітря. Або бомба вибухне деінде у світі. У них більш як достатньо часу, щоб відвезти бомби з літака на тисячі миль звідси. А це означатиме, що ми провалили справу. Наше становище нагадує мені ситуацію зі сищиком, який відстежує людину, котра, на його думку, замислила вбивство, але він навіть не впевнений, чи має та зброю. У детектива нема іншого виходу, ніж ходити за тією людиною по п'ятах і чекати, коли вона витягне нарешті пістолета. Тільки того моменту сищик може або пристрелити її, або заарештувати. Так, Феліксе? — звернувся Бонд до Лейтера.

— Усе правильно. Річ у тім, капітане, що командер Бонд і я на сто відсотків упевнені, що з Ларго ми не помиляємось і саме йому доручено доставити бомбу до цілі. Через це ми трохи запанікували й викликали субмарину. Можу закластися на соточку, що він перевозитиме бомбу сьогодні, бо завтра спливає термін. До речі, капітане, як довго вам розкочегарювати машину, чи як це називається на атомних підводних човнах?

— Можемо відчалити за п'ять хвилин. Мене тривожить інше, джентльмени, — капітан похитав головою. — Не знаю, як нам відстежити «Диско»...

— Як це? Хіба не доженете? — Лейтер ледь не ткнув у капітана сталевим гаком, але вчасно оговтався й опустив руку на коліно.

— Думаю, наздоженемо, — посміхнувся капітан. — Ми зможемо позмагатися з яхтою на прямій дистанції, але, на мій погляд, джентльмени не до кінця розуміють, з якими навігаційними перешкодами маємо справу в цій частині океану. — Він махнув рукою на карту Британського адміралтейства на стіні. — Дивіться самі. Коли-небудь бачили карту з такою кількістю цифр? Як павуче кубло. Це — відмітки глибин, джентльмени, і мушу зазначити, якщо тільки «Диско» не піде Атлантичним язиком, протоками Норт-Вест-Провіденс чи Норт-Іст-Провіденс, ми яхту не наздоженемо. Решта карти може й виглядає синьою, — він махнув рукою, — але після польоту на літакові ви вже знаєте, що там насправді. Майже все море тут у мілинах і банках, а над ними води — на три, максимум на десять сажнів. Якби мені набридло служити на флоті, я, можливо, ризикнув би провести човен над десятьма сажнями. Але для цього треба ще підкупити штурмана та вимкнути до дідька ехолот. Якщо навіть і знайдемо прохід на десяти сажнях, треба не забувати, що карта ця стара, її складали ще за часів вітрильників, а за п'ятдесят років банки сильно зісунулися. Не кажучи про припливно-відливні течії, зарості коралів, які не покаже жоден ехолот, допоки не наскочите на них або не пошкрябаєте бік. — Капітан розвернувся до столу. — Ні, джентльмени, італійське судно ідеально підходить для цих вод. Із підводними крилами її осадка становить хіба що сажень, тож якщо вони підуть мілководдям, шансів у нас нема — і крапка. — Капітан провів очима з одного обличчя на інше. — Бажаєте, щоб я зв'язався з Морським

департаментом і попросив для прикриття надати вам винищувачі?

Бонд з Лейтером презирнулися.

— Бортові вогні на яхті не запалять, — зауважив Джеймс, — і вночі з повітря виявити її буде важкувато. Що скажеш, Феліксе? Може, нам і справді краще їх підняти — хай хоча б патрулюють американське узбережжя, а ми, коли «Диско» відійде, попрямуємо протокою Норт-Вест-Провіденс до ракетної бази, яка, найімовірніше, стане мішенню № 1.

Фелікс Лейтер пробіг п'ятірнею по копиці солом'яного волосся.

— Чорт забирай! — сердито буркнув. — Щоб я здох! Ми вже пошилися в дурні, коли викликали сюди «Манту», то чому б тепер не підняти ескадрилью винищувачів! Гарна ідея. Треба ж якось обґрунтувати підозри стосовно Ларго та його яхти. Давай разом із капітаном складемо повідомлення, яке не виглядатиме недоумкуватим, і відправимо копії — я в ЦРУ, ти — своєму шефові. Пропонуй!

— Адміралтейству для М., операція «Кульова блискавка», — Бонд витер рукою спітніле обличчя. — Краще було б розворушити зміїне кубло. — Він поглянув на металевий годинник на стіні. — Шоста. У Лондоні — північ. Саме час трубити тривогу.

Увімкнувся внутрішній зв'язок.

— Вахтовий офіцер — капітану. Кур'єр із поліції з терміновим повідомленням для командера Бонда.

Капітан натиснув кнопку і заговорив у мікрофон на столі:

— Проведіть до мене. Приготуватися віддати швартові. Екіпажу стояти на місцях, — капітан вислухав підтвердження команди і вимкнув мікрофон. — Як там звати вашу дівчину, Доміно? — посміхнувся до Бонда. — Що ж, чекаємо гарних новин від Доміно.

Двері розчинилися. Поліцейський капрал з картузом під пахвою витягнувся на сталевій підлозі у стійці «струнко» і простягнув конверт. Бонд узяв, пробіг очима повідомлення, написане рукою комісара, і прочитав вголос:

«ЛІТАК ПОВЕРНУВСЯ О 17.30 І ПІДНЯТИЙ НА БОРТ, «ДИСКО» ВІДПЛИВЛА О 17.55 НА ПОВНІЙ ШВИДКОСТІ У ПІВНІЧНО-ЗАХІДНОМУ НАПРЯМКУ КРП ДІВЧИНА НА ПАЛУБУ НЕ ВИХОДИЛА ПОВТОРЮЮ НЕ ВИХОДИЛА».

Бонд попросив у капітана бланк для рапортів і написав:

«МАНТА» ВИХОДИТЬ ЗА ЯХТОЮ ПО ПРОТОЦІ НОРТ-ВЕСТ-ПРОВІДЕНС КРП ЧЕРЕЗ МОРСЬКИЙ ДЕПАРТАМЕНТ МИ ВИКЛИКАЛИ З ФОРТ-ЛОДЕРДЕЙЛ ЕСКАДРИЛЬЮ ВИНИЩУВАЧІВ ДЛЯ ПАТРУЛЮВАННЯ В РАДІУСІ ДВОХСОТ МИЛЬ ВІД УЗБЕРЕЖЯ ФЛОРИДИ КРП «МАНТА» ПІДТРИМУВАТИМЕ КОНТАКТ ЧЕРЕЗ ВІНДЗОРСЬКИЙ АЕРОДРОМ КРП МОРСЬКИЙ ДЕПАРТАМЕНТ І АДМІРАЛТЕЙСТВО ПОВІДОМЛЕНІ КРП ПРОШУ ПРОІНФОРМУВАТИ ГУБЕРНАТОРА Й АДМІРАЛА КАРЛСОНА ТА БРИГАДНОГО ГЕНЕРАЛА ФЕЙРЧАЙЛДА ПІСЛЯ ЇХНЬОГО ПРИБУТТЯ».

Бонд підписався, простягнув телеграму капітанові, той — Лейтеру, потім поклав аркушик у конверт і вручив капралові. Той живо розвернувся і клацнув каблукми.

Коли двері за ним зачинилися, Педерсен натиснув клавішу інтеркому й наказав зніматися з якоря та в надводному положенні вирушати курсом на північ, швидкість — десять вузлів. За мить усе ожило, фоновий шум посилювався, озвалися боцманські свистки, щось металеве заскиглило, у коридорі затупотіли. Підводний човен здригнувся.

— Що ж, джентльмени, — спокійно мовив капітан, — полювання починається. Гуска у нас дика і літає швидко, але для мене честь — загнати її для вас. А зараз давайте займімося тим рапортом.

Намагаючись підібрати правильні слова для депеші, Бонд розмірковував над повідомленням комісара, а та-

кож про Доміно. Передчуття були поганими. Або літак повернувся без бомби — і тоді їхня витівка з «Мантою» та ескадрильєю винищувачів виглядала абсолютно безглуздим запобіжним заходом, який недолугі докази неспроможні виправдати. У найгіршому випадку викрадення «Віндікатора» з бомбами на борту було справою зовсім іншого угруповання, і поки вони розробляють версію з «Диско», у СПЕКТРа цілком розв'язані руки. Хоча інтуїція підказувала Бонду, що він не помиляється. На перевірку легенда Ларго здавалася стовідсотково неспростовною. Не підкопаєшся. Що само собою викликало у Джеймса підозру. Операція такого масштабу та зухвальства просто зобов'язана мати бездоганне прикриття аж до найдрібніших деталей. Ларго міг скористатися літаком для фінальної повітряної розвідки місця знаходження скарбів, щоби перевірити перед відправленням у похід, чи є поблизу, наприклад, рибальські човни. Або він міг відпливти на яхті, щоб закласти бомбу і встановити годинниковий механізм за кілька годин до терміну, аби мати час знешкодити бомбу в разі, якщо Англія й Америка в останній момент погодяться заплатити викуп чи, навпаки, забратися подалі від зони ураження, щоб забезпечити собі алібі.

Але де ж бомба? Може, її все-таки привезли літаком, а Доміно просто не змогла вийти на палубу? Чи, може, бомбу підберуть на шляху до мішені? Курс на захід від Нассау каналом Беррі-Айленд відповідав обом можливостям. «Віндікатор» лежав західніше, на південь від Біміні, як і Маямі — інша можлива мішень на Американському узбережжі. Пройшовши каналом п'ятдесят миль на захід від Нассау, «Диско» могла різко повернути на північ та через інші п'ятдесят миль плавання мілинами — що зробить неможливим переслідування — повернути назад і протокою Норт-Вест-Провіденс вийти прямцем до Гранд Багами з її ракетною базою.

Бонд, роздратований таким різноманіттям варіантів та страхом, що вони з Лейтером припустилися катастрофічної помилки, змусив себе зосередитися на одній певній речі — зараз вони втягнулись у гру з неймовірно високими ставками. Якщо бомба на борту, а «Диско» поверне на північ до Гранд Багами з ракетною базою, «Манта», пройшовши протокою, встигне перехопити яхту.

Проте, якщо вони поставили на правильну карту, чому ж тоді Доміно не подала сигналу? Що сталося?

ПОВІЛЬНО І ДУЖЕ НІЖНО

«Диско», як чорна торпеда, мчала по фіолетовій гладі моря, залишаючи за кормою пінистий слід. У величезній капітанській каюті панувала тиша, тільки приглушено муркотіли двигуни та дзенькали бокали в комоді. На всяк випадок штормові заслінки на ілюмінаторах опустили, тож єдиним джерелом світла був сигнальний ліхтар під стелею. Його тьмяне червоне світло падало на обличчя двадцяти людей за довгим столом, а їхні червоно-чорні силуети, спотворені внаслідок легкого погойдування ліхтаря, надавали примарній сцені вигляду таємного зібрання мешканців пекла.

Сидячи на чолі столу, Ларго, обличчя якого, незважаючи на те, що працював кондиціонер, блищало від поту, розпочав доповідати.

— Маю повідомити присутнім про надзвичайну подію. Пів години тому Номер 17 зустрів на колодязній палубі міс Віталі. Вона крутила в руках фотоапарат. Коли Номер 17 наблизився та підняла камеру, вдаючи, що робить знімок «Пальміри», хоча кришку з об'єктива не зняла. Сімнадцятий запідозрив лихе і доповів мені. Я спустився вниз та відвів міс Віталі в її каюту. Дівчина

пручалася, що не могло не викликати у мене підозри. Довелось удатися до жорстких заходів. Я уважно оглянув фотоапарат... — Ларго помовчав, тоді продовжив: — ... який виявився фальшивим. Усередині був схований лічильник Гейгера, який показував природний фон 500 мілірентген. Я привів міс Віталі до тями і вимагав пояснень, але вона відмовилася. Згодом змушу її заговорити, але треба було відчалювати, тож я знов оглушив її і прив'язав до ліжка. Тепер зібрав вас, щоб доповісти про цю пригоду, а також повідомити, що довів її до відома Другого.

Ларго замовк. Присутні за столом почали невдоволено перешіптуватися. Номер 14 — один з німців — процідив крізь зуби:

— І як відреагував Другий?

— Звелів продовжувати операцію. Сказав, що агенти в усьому світі ходять з лічильниками Гейгера. Якась гаряча голова в Нассау — найімовірніше, з поліції — розпорядилася перевірити на предмет радіації всі судна у гавані. Напевне, міс Віталі підкупили, щоби вона пронесла на борт лічильник Гейгера. Номер Другий також зазначив, що тільки-но ми доставимо бомбу до цілі, хвилюватися нема чого. Наш радист прослуховує канали зв'язку між Нассау і материком — жодної активності не помічено. Якби ми були під підозрою, потік повідомлень із Лондона й Вашингтона значно пожвавішав би. Отже, ми продовжуємо операцію і як тільки закладемо бомбу, скинемо свинцеву оболонку за борт. Разом із міс Віталі.

— Але спершу з неї треба витягнути усю інформацію, — наполягав Номер 14. — Бажано переконатися, що після операції за нами не потягнеться слід.

— Я допитаю її відразу після наради. На мою думку, тут не обійшлося без тих двох — Бонда та іншого, Ларкіна, які піднімалися до нас на борт учора. Ймовірно, вони секретні агенти. У того Ларкіна була в руках камера. Я не придивлявся, але вона дуже схожа на ту, що я за-

брав у міс Віталі. Я мав поводитись обережніше з тими чоловіками, але їхнє прохання виглядало переконливо. Після повернення до Нассау завтра вранці сповістимо поліцію, що міс Віталі випала за борт і потонула, деталі я опрацюю. Звісно, почнеться розслідування, справа марудна, але не більше. Наші свідчення, впевнений, визнають неспростовними. Думаю, як додаткове алібі треба пред'явити монети. Що скажете, Номер П'ятий, рівень ерозії монет задовільний?

— Стан монет прийнятний, — розважливо відповів П'ятий — фізик Котце. — Вони пройдуть поверхову перевірку. Ми покажемо автентичні дублони і реалі початку сімнадцятого сторіччя, а золото та срібло майже не реагує на морську воду. До того ж я трохи обробив їх кислотою. Мусимо передати монети коронеру і задекларувати як знайдений скарб. Тільки експерт зможе визначити невідповідність. Не думаю, що нас питатимуть стосовно місцезнаходження скарбу. А якщо запитають, скажемо, що знайшли його на глибині, наприклад, десяти сажнів біля не відзначеного на карті рифу. Я не бачу, яким чином можна поставити під сумнів нашу версію. Біля рифів часто трапляються глибокі провали, і міс Віталі, в якій виникли проблеми з аквалангом, цілком імовірно, загубилася на глибокому шельфі, де ехолот показав відмітку сто сажнів. Ми умовляли її, як могли, залишитися на борту, але вона досвідчений плавець, та й романтика переважила, — П'ятий розвів руками. — Такі нещасні випадки не рідкість і трапляються щороку. Звісно, ми відразу ж організували пошук, але нам зашкодили акули. Довелося перервати експедицію і повернутися до Нассау, щоб сповістити про трагічний випадок.

Номер П'ятий рішуче труснув головою.

— Не бачу причин для тривоги, але я — за суворий допит, — Котце повернувся в бік Ларго. — Маю деякі знання з електрики, які можна застосувати на допиті.

Чи можу запропонувати свої послуги? — ввічливо запитав фізик.

Відповідь Ларго була не менш ввічлива. З боку здавалося, що йдеться про лікування морської хвороби.

— Дякую, але я володію засобами переконання, котрі показали свою дієвість у минулому. Проте запевняю, що звернуся до вас, якщо випадок виявиться складним, — Ларго окинув поглядом багрянні обличчя присутніх за столом. — А тепер стисло обговоримо деталі завершального етапу. — Він поглянув на годинник. — Дванадцята ніч. Місяць світитиме дві години — з третьої до п'ятої ранку. Після п'ятої почнеться світанок. Таким чином, безпосередньо на операцію у нас буде не більше двох годин. Ми наблизимося до західних островів з півдня, що цілком відповідає традиційним морським шляхам, і навіть якщо наше подальше просування до цілі помітять радары ракетної бази, військові вважатимуть, що яхта трохи відхилилася від курсу. Рівно о третій станемо на якір, і звідти до місця закладки — пів милі. Як і було домовлено, п'ятнадцять плавців утворять клин зі санчатами з ракетою по центру. За будь-яких умов порядок порушувати не можна, а блакитний ліхтар у мене на спині має бути надійним орієнтиром. Той, хто загубиться, нехай повертається на корабель. З цим усе зрозуміло?

По хвилі Ларго продовжив:

— Головне завдання ескорту — пильнувати за акулами й баракудами. Ще раз нагадаю, що радіус дії ваших рушниць не перевищує двадцяти футів, і цілити риби треба в голову або у хребет одразу за головою. Стрілець має попередити сусіда, щоб той у разі необхідності підтримав вогнем. Однак і одного пострілу має вистачити, адже отрута кураре, як нас запевнили, стійка до води. Головне — не забути зняти захисний ковпачок з наконечника стріли, — Ларго рішуче вдарив долонею об стіл. — Вибачте, що повторююся. Ми багато тренувалися

в аналогічних умовах, і я впевнений, що все пройде гладко. Проте ніхто не знає, з чим конкретно доведеться зіткнутися під водою, тому після зборів усім видадуть таблетки декседрину¹ — він підвищить чутливість нервової системи, підбадьорить, а також надасть організму додаткової витривалості. Маємо бути готовими до будь-яких несподіванок. Питання?

Кілька місяців тому, під час підготовчого періоду в Парижі, Блофельд попереджав Ларго про те, що неприємності, якщо такі стануться, слід очікувати насамперед з боку двох росіян, колишніх смершівців — Номерів 10 та 11. «Змова в них у крові, — сказав тоді Блофельд. — А пліч-о-пліч із змовою крокує підозра. Ці двоє завжди будуть сумніватися, а чи не роблять їх такими собі цапами-відбувайлами — доручаючи найризикованішу роботу, щоб за першої ж нагоди здати поліції, вбити або поцупити їхню частку. Вони радо наступують на своїх колег, а також завжди матимуть застереження щодо нібито вже погоджених планів. За найочевиднішим планом і єдиним можливим рішенням росіяни схильні бачити мотиви, про які їх не попередили. Треба постійно переконувати, що від них нічого не приховують, але коли підозри розвіяні, вони виконають будь-який наказ ретельно і не зважаючи на загрозу власному життю. Такі люди, не кажучи про їхні особисті здібності, можуть бути вельми корисними. Але не забувайте: якщо вони спробують посіяти в команді зерна розбрату та недовіри, ви мусите діяти швидко й безжалісно. Не можна допустити поширення вірусу непокори та невірності. Внутрішні чвари спроможні зруйнувати організацію краще, ніж наймогутніший ворог».

¹ Декстроамфетамін — психостимулятор, що використовують для концентрації уваги.

Слово узяв Номер 10 — відомий свого часу бойовик СМЕРШу на прізвище Стрелік, який сидів за два крісла від Ларго, ліворуч. Він звернувся до присутніх:

— Товариші, я розмірковую над інформацію, яку нам виклав Номер Перший, і не можу не відзначити, як тонко продумана операція. Усе йде, як по маслу, і нас запевняють, що другу бомбу не доведеться підривати. Я отримав деякі відомості про ці острови і, наприклад, довідався з «Путівника по Багамах для яхтсменів», що за кілька миль від нашої першої цілі є великий готель, а також містечко. За моїми оцінками, від вибуху першої бомби мають загинути приблизно дві тисячі осіб. У моїй країні такі втрати серед населення вважали б незначними, порівняно з руйнуванням важливої ракетної бази. Думаю, що на Заході інакше підходять до цінності людського життя, і загроза нових жертв змусить уряди прийняти наші умови й, таким чином, урятуватися від другої бомби.

— Кажу це тому, товариші, — голос Десятого — досі безбарвний та монотонний, набув жвавості, — що в наступні двадцять чотири години наша праця увінчається успіхом і ми отримаємо велику нагороду. І тут, товариші, — червоно-чорні тіні перетворили його криву посмішку на зловісну, — коли до величезних грошей зовсім близько, в голову починають приходити нікчемні думки. (Ларго засунув руку в кишеню піджака і зняв із запобіжника маленький «кольт-25».) Я, виконуючи обов'язок перед своїм земляком — Номером 11 та усіма членами нашої команди, маю поділитися цими сумними думками і наперед прошу вибачення, якщо мої підозри виявляться необґрунтованими.

Запала напружена тиша. Усі присутні мали досвід конспіративної роботи або були оперативниками — і відразу відчували присмак бунту. Що знав Десятий, чого не знали вони? Що він збирається розповісти? Кожен мав прийняти рішення, на який бік стати, коли джина

випустять із пляшки. Ларго, витягнувши руку з кишені, тримав пістолет біля стегна.

— Дуже скоро настане момент, — продовжив Десятий, цупко вдивляючись ув обличчя спільників, щоб оцінити їхню реакцію, — коли п'ятнадцять із нас, залишивши шістьох на борту, опиняться там, — він махнув рукою в бік моря, — у відкритому морі, в темряві, та ще за пів години ходу від корабля. Що завадить, товариші, — він хитро посміхнувся, — тим, хто залишиться на борту, підняти якір і кинути нас напризволяще? — Столом пробіг гомін, але Десятий підняв руку. — Звісно, я, як і ви, товариші, вважаю такий варіант безглуздим, але ми з вами усі одного поля ягоди і розуміємо, наскільки небезпечними навіть найдружнішим стосункам є великі гроші. Отже, коли п'ятнадцять із нас залишать корабель, як збільшиться частка інших, котрі завжди зможуть розказати Другому про велику битву з акулами, що ми програли?

— То що ви пропонуєте, Номер 10? — тихо запитав Ларго.

Уперше за час бесіди Десятий поглянув направо. Виразу обличчя Ларго він не бачив, тому звернувся до червоно-чорної плями.

— Я наполягаю, — мовив упевненим тоном, — на необхідності залишити на борту одного члена команди від кожної трійці — як запоруку дотримання інтересів усіх національних груп. Розумію, що це зменшить групу плавців до десяти осіб, але ті, хто вийде у море, зроблять це з більшим ентузіазмом та спокійним серцем.

— На вашу пропозицію, Номер Десять, — увічливим безбарвним голосом мовив Ларго, — у мене є коротка та проста відповідь. Червоне світло на мить зблиснуло на металевому стволі, який у його великій руці виглядав як продовження пальця, і три постріли — один за одним — пролунали настільки швидко, що злилися в один. Кулі влучили в обличчя росіянина, той скинув угору руки, долонями вперед, немов намагаючись їх упіймати, по-

тім навалився на край столу і, ламаючи крісло на тріски, упав на підлогу.

Ларго підняв ствол пістолета, з насолодою вдихнув запах гару і поводив під носом дулом, наче воно випромінювало вишуканий аромат парфумів. У тиші, що запанувала за столом, він пильно обдивився обличчя присутніх і нарешті тихо мовив:

— Наряду закінчено. Прошу всіх повернутися до кают для остаточної перевірки обладнання. Напої та їжу зможете замовити в буфеті. Охочі також зможуть отримати алкоголь в обмежених дозах. Про покійного Номера 10 подбають члени екіпажу. Усі вільні.

Залишившись сам, Ларго підвівся, розім'яв ноги, потягнувся і хижо позіхнув. Потім підійшов до комода, відчинив шухляду, витягнув коробку зі сигарами «Корона», вибрав одну та з огидою запалив. Узяв закритий гумовий короб із льодом і рушив до каюти Доміно Віталі.

Увійшовши, замкнув за собою двері. У каюті під стелею горів такий самий червоний сигнальний ліхтар. Під ним, на двоспальному ліжку, розтягнена, немов морська зірка, лежала дівчина, прив'язана за щиколотки й зап'ястя до чотирьох кутів металевого каркаса під матрацом. Ларго поставив короб на комод і поклав сигару на краєчок так, щоби тліючий кінчик не пошкодив лак.

Доміно спостерігала за ним, її очі в напівтемряві виблискували червоними вогниками.

— Люба моя, — сказав Ларго, — я отримував задоволення від твого тіла, величезне задоволення. У відповідь, якщо не скажеш, хто передав тобі лічильник, буду змушений завдати твоєму тілу величезного болю. За допомогою цих двох простих інструментів, — він узяв сигару і подув на кінчик так, щоб вона зажевріла, — це — для спеки, а лід — для охолодження. Якщо правильно чергувати, а я це вмю, то зміна температури відбивається на мовному апараті, тож ти, тільки-но припиниш кричати, заговориш, причому лише правду. Отже, що вибереш?

Дівчина заговорила, її голос бринів од ненависті:

— Ти вбив мого брата, а тепер збираєшся вбити і мене. Що ж, спробуй. Ти вже не жалець. Коли настане розплата, а я сподіваюся, це станеться скоро, багатиму Господа, щоб ти страждав у мільйон разів сильніше, ніж ми з братом.

Ларго хриплувато коротко реготнув та підійшов до краю ліжка.

— Добре, люба, подивимося, що можна з тобою зробити... повільно і дуже ніжно.

Ще раз схилившись, він засунув пальці за ліфвий виріз її сорочки і повільно, але потужно розірвав до самого низу. Скинувши на підлогу шмаття, оголив розкішне тіло. Стоячи, Ларго задумливо розглядав дівчину, потім зітхнув, підійшов до комода, взяв сигару та короб з льодом і, повернувшись до койки, зручніше влаштувався на її краєчку.

Він глибоко затягнувся сигарою, струсив попіл на підлогу й нахилився вперед.

ПЕРЕСЛІДУВАННЯ

У командному пункті «Манти» було тихо. Командер Педерсен, який стояв позаду оператора ехолота, час од часу повертав голову і давав роз'яснення Бонду з Лейтером, котрим як почесним гостям поставили розкладні стільці подалі від навігаційних приладів, прикритих так, щоб їхні покази могли читати лише члени екіпажу. Троє офіцерів сиділи уряд, немов пілоти авіалайнера, в алюмінієвих кріслах, обтягнутих червоною шкірою, відповідаючи за кормові й носові стерна висоти та стерна повороту. Капітан підійшов до гостей і з посмішкою оголосив:

— Глибина — тридцять сажнів, найближча мілина — за милю на захід, тож попереду — чистий курс аж до Гранд Багами. Ідемо непогано. Якщо витримаємо швидкість, дійдемо туди за чотири години, тобто за годину до світанку. Не бажаєте перекусити і трохи поспати? Далі на радарі будуть лише острови Беррі. А ось як пройдемо їх — почнемо пильнувати, чи не знявся з якоря і не рушив паралельним курсом один із тих дрібних островів. Якщо побачимо на екрані — це «Диско», й тоді негайно занурюємося. Почуєте сигнал тривоги — можете ще трохи поспати. Нічого не станеться, допоки ми не вийдемо на дистанцію атаки. Тоді доведеться ще раз усе добре зважити, — капітан рушив до сходів. — Давайте покажу, де в нас тут усе. Бережіть голову. В цій частині корабля стеля невисока.

Бонд із Лейтером пройшли за капітаном до їдальні — просторої зали, пофарбованої в пастельні рожеві й салатіві кольори, і зайняли місця у голові столу подалі від інших офіцерів та матросів, які зацікавлено розглядали цивільних.

— У нас тут трохи інакше, ніж на старих бойових кораблях, — капітан махнув рукою на стіни. — Там усе фарбували сіреньким. Ви не повірите, скільки яйцеголових було задіяно у проектуванні таких човнів, як наш. Захід вимушений, бо треба підтримувати на відповідному рівні психічний стан екіпажу при зануренні на місяць чи більше. Мозкоправи стверджують, що не можна фарбувати все одним кольором, мають бути контрасти, інакше у людей розвивається депресія. Цей зал ми використовуємо як кінотеатр, для ігор та для купи усього іншого — розважаємо як можемо вільну від вахти зміну. Ви помітили, що тут нема запахів ані з кухні, ані з машинного відділення — по всьому кораблю стоять фільтри. — Підійшов офіціант з меню. — Я візьму запечену шинку по-вірджинськи з гострою підливкою,

яблучний пиріг з морозивом і каву-глясе. — Педерсен, повернувшись до Бонда, пояснив: — Дивна річ — як вирушаємо в похід, прокидається дикий апетит. Самі знаєте, капітан ненавидить не море, а сушу.

Бонд замовив яйця-пашот із житнім хлібом і каву. Він радів тому, як капітан вів бесіду, бо сам апетиту не мав. Його гризла тривога, яка могла розвіятися тільки тоді, коли вони підхоплять «Диско» на екранах радарів і настане пора переходити до активних дій. А ще страшенно переживав за дівчину. Чи не забагато він їй розказав? Може вона його зрадити? А якщо її викрили? Чи жива вона взагалі? — Бонд осушив склянку крижаної води і вислухав, як на підводному човні дистилюють морську воду і роблять лід.

Урешті-решт Джеймсу набридло слухати безтурботну балаканину капітана.

— Вибачте, що перебиваю, капітане, але мені конче необхідно прояснити ситуацію. Якими будуть наші дії, якщо ми не помилилися з курсом «Диско» і наздоженемо яхту біля Іранд Багами? Які наші подальші кроки? Звісно, я маю власні варіанти, але що ви думаєте — беремо на абордаж чи просто підриваємо здалеку?

Педерсен не міг стримати здивування.

— Залишу рішення на ваш розсуд. Морський департамент однозначно розпорядився, щоб я виконував ваші накази. Вважайте мене своїм шофером. Розкажіть, якою бачите ситуацію, а я виконаю наказ, якщо тільки він не загрожуватиме човну. Тобто, не загрожуватиме надмірно, — уточнив із посмішкою. — У разі потреби, і про це Морський департамент висловився однозначно, безпека корабля також буде віддана вам на розсуд. Як я казав нагорі в командному пункті, я отримав відповідь на наш запит з ухвалою запропонованого комплексу заходів. Цей дозвіл розв'язує вам руки. Чекаю на ваші пропозиції.

Принесли вечерю. Бонд подлубав виделкою страву і відсунув її убік. Запаливши сигарету, глянув на Лейтера.

— Не знаю, Феліксе, якої ти думки, але ситуація о четвертій ранку виглядатиме для мене таким чином. Звісно, якщо наше припущення, що «Диско» вирушило у північному напрямку до ракетної бази на Гранд-Багамі по мілкій воді під прикриттям островів Беррі, виявиться правильним. Якщо так, то, ретельно вивчивши карти, я насмілюся припустити, що вони спробують закласти бомбу якомога ближче до цілі, а для цього їм доведеться стати на якір за милю від берега, де глибина десять сажнів, і пів милі тягнути бомбу по дну. Там, на глибині приблизно дванадцять футів, виставлять годинниковий механізм і заберуться геть. На місці Ларго я би вчинив саме так. Тоді на світанку вони замішаються серед інших кораблів у щільному морському трафіку Вест-Енда. Яхта з'явиться на радарх бази, але підозр не викличе, бо це поживавлений морський шлях.

Припустимо, бомбу закладуть за дванадцять годин до закінчення терміну, тоді у Ларго буде донесочу часу, щоб повернутися до Нассау або забратися вдвічі далі. Але я би поставив на те, що він повернеться до Нассау, аби підтвердити версію про підводні скарби та дочекатися чергових наказів СПЕКТРа, — Бонд зробив паузу, намагаючись не дивитися Лейтеру в очі. — Звісно, якщо він не вимучив інформацію з дівчини.

— Чорт, не вірю, що дівчина забалакає, — заспокоїливо заперечив Лейтер. — Вона — міцний горішок. А якщо й заговорить, йому досить скинути її за борт з каменем на шиї, а властям наплести, що під час підводних пошуків дівчину підвів акваланг чи ще щось. У Нассау він повернеться обов'язково. Його легенда не менш міцна, ніж сейфи Дж. П. Моргана¹.

¹ J. P. Morgan & Co. (1871–2000) — комерційний та інвестиційний банк, який заснував Джон П. Морган. У 2000 р. цей банк при-

У розмову втрутився капітан Педерсен:

— Якщо відкинути домисли і повернутися до деталей операції, то як, на вашу думку, вони доставлять бомбу з борту до цілі? Ви праві — до берега ближче не підійти, інакше неприємностей з морською охороною бази не уникнути. Наскільки мені відомо, у них є сторожовий катер, щоб відганяти рибалок та відпочивальників під час навчальних стрільб.

Саме для цього на «Диско» і призначений підводний відсік, — упевнено відповів Бонд. — Можливо, у них є якийсь підводний візок та електрична торпеда, щоб його тягнути. Вони завантажать бомбу на візок, який супроводжуватиме команда аквалангістів, доставлять на місце і спокійно повернуться назад.

— Логічно, командере... — задумливо протягнув капітан. — То як учинимо?

Бонд подивився капітану в очі.

— Застукати цих покидьків зможемо лише в один-єдиний момент. Рипнемося раніше — яхта кинеться на втікача. Достатньо відійти на кілька сотень ярдів, щоби скинути бомби на величезну глибину, звідки підняти їх буде проблематично. Наш єдиний шанс упіймати їх разом із бомбою — з першою, звісно, — це момент, коли команда залишить судно і попрямує до місця закладки. Їхніх підводників зможуть нейтралізувати лише наші підводники. За другу бомбу, якщо вона на борту, можемо не хвилюватися. Завжди встигнемо потопити судно разом з нею.

Педерсен подивився на порожню тарілку, акуратно поклав ніж на виделку, поправив десертну ложку, побовтав горнятком з рештками кави, кубики льоду дзенькнули на дні. Він залпом допив каву і поглянув на Лейтера, потім на Бонда.

дбав Chase Manhattan Bank для формування JPMorgan Chase & Co — одного з найбільших банків світу.

— Маєте слухність, командере, — задумливо мовив капітан. — На борту в нас достатньо аквалангів, а серед екіпажу — десятеро найкращих плавців атомної флотилії. Але зі зброї лише ножі. Я викличу добровольців. — Помовчавши, запитав: — Ось тільки хто їх очолить?

— Я, — відгукнувся Джеймс. — Адже завжди захоплювався підводним спортом. Також знаю, яких риб треба стерегтися, а на яких не звертати уваги. Я сам проінструктую ваших людей.

— Не думайте, що вам вдасться спекатися мене, щоб я тут шинку по-вірджинськи наминав, — втрутився у розмову Лейтер. — Натягну ласту на свій гак, — він підняв блискучий протез, — а ті мізерні пів милі пропливу із заплющеними очима — з ногою чи без. Ти здивуєшся, як люди починають імпровізувати, коли залишаються без кінцівок. Медики називають це компенсаторними функціями організму, якщо ти не в курсі.

Капітан щиро усміхнувся і підвівся.

— Гаразд, залишу вас з'ясовувати стосунки, а мені треба поговорити з екіпажем. Потім попрацюємо з картами, а також перевіримо спорядження. Боюся, хлопці, спати ви сьогодні не зможете. Надішлю вам тонізуючі пігулки, — і, махнувши рукою на прощання, вийшов з їдальні.

— Чортів шахраюга! — напустився Лейтер на Бонда.

— Сам попливеш, а старого друга — набік? Які ж ви, лаймі, облудні! Правильно кажуть — Підступний Альбїон¹!

Джеймс зареготав.

— Звідки мені знати, що з тобою робили в реабілітації? Ніколи б не подумав, що ти ставишся до життя

¹ Назва Англії, популярна у Франції за часів Великої французької революції і Наполеона. Згодом цей образ набув загальноєвропейської популярності, зокрема в Росії часів Кримської та Російсько-турецької війн.

настільки серйозно. Може, тебе навчили пестити дівчат своїм різницьким гаком?

— Навіть не сумнівайся! — похмуро відгукнувся Лейтер. — Варто узяти дівчину під ручку — і вона готова на все... Годі, давай ближче до справи. Як вишукуватимемо плавців? Чи можемо начепити ножі на держакі і зробити з них списи? Як під водою у напівтемряві відрізнити своїх від чужих? Нам треба все продумати. Педерсен — кльовий хлопець, не хотілось би втратити когось із його людей через безглузду помилку.

Із гучномовця пролунав голос капітана.

— Увага, народ, говорить ваш капітан. Є ймовірність, що під час операції ми зіткнемося з небезпечною ситуацією. Вважаю своїм обов'язком попередити вас. Морський департамент вибрав наш корабель для відпрацьовування дій, наближених до бойових. Те, що ви зараз почуєте, цілком таємна інформація, вона не підлягає розголошенню до особливого розпорядження. Ситуація така...

Бонда, який задрімав на койці вахтового офіцера, розбудив сигнал тривоги. Металевий голос із гучномовця сповістив: «Термінове занурення, термінове занурення!» — І майже відразу койка нахилилася, віддалене гудіння двигунів змінило тональність. Бонд усміхнувся, зіліз із койки та пішов до командного пункту. Фелікс Лейтер був уже на місці. Капітан відірвався від штурманських карт і мовив з напруженим обличчям:

— Здається, джентльмени, ви не помилились. Яхту ми знайшли — вона за п'ять миль попереду на два пункти по правому борту¹, робить тридцять вузлів. Жоден ін-

¹ Система умовного орієнтування на кораблі, що дає змогу встановити порівняно точне місце перебування зовнішнього об'єкта без допомоги компаса. Кожен бік корабля умовно ділять на 16 пунктів, кожен з яких дорівнює 11,25 градуса.

ший корабель тут такої швидкості не досягне. Йде без навігаційних вогнів. Бажаєте глянути у перископ? Яхта піднімає чималий кільватерний струмінь, він світиться. Місяць іще не вийшов, але можна помітити світлу пляму, коли очі звикнуть до темряви.

Бонд припав до гумових накладок окулярів. За хвильку в м'якому коливанні невеличких хвиль помітив білий хвіст. Він випрямився:

— Яким курсом вона йде?

— Як і ми — до західної крайки Гранд-Багами. Зараз ми трохи зануримось і додамо ходу. Бачимо яхту на сонарах, тож не загубимся. Ми йдемо паралельними курсами і трохи згодом почнемо зближення. Метеорологічний прогноз каже про легкий західний бриз у ранкові години. Це нам на руку — за повного штилю підводна висадка не відбувається непомітно — поверхня здорово пухириться. Познайомтеся, — він повернувся до міцного на вигляд чоловіка в білих парусинових штаних, — це старшина Фаллон. Він — старший у команді плавців і, звісно, виконуватиме ваші накази й накази містера Лейтера. Усі найкращі зголосилися добровільно, старшина відібрав дев'ятьох. Я зняв їх з вахти. А зараз, джентльмени, вам треба познайомитися з вашою командою, обговорити деталі. Думаю, варто домовитися про розпізнавальні сигнали. Сержант-зброяр займається вашою зброєю. — Педерсен посміхнувся. — Він позичив у матросів кілька викидних ножів. Нелегка справа, але він упорався. Наробив зазублин, загострив ледь не до голки і насадив ножі на палиці від дряпаків. Ось тільки за мітли вам доведеться розписатись, а то інтендант зживе зброяра зі світу, коли повернемося на базу. Здається, це все. Якщо знадобиться щось — звертайтеся. — І він повернувся до штурманського столика.

Услід за старшиною Фаллоном Бонд із Лейтером пройшли через нижню палубу до моторного відсіку,

а звідти — до майстерні. На шляху вони перетнули реакторний відсік. Сам реактор — керована атомна бомба — непристойною опуклістю випирає з обкладеної свинцем підлоги.

— Ядерний реактор з рідинно-металічним теплообмінником¹ другого покоління, — прошепотів Лейтер, хижо посміхаючись, і перехрестився.

Бонд презирливо пнув ногою виступ і теж прошепотів:

— Кам'яна доба. На нашому флоті вони давно третього покоління.

Ремонтна майстерня — продовгувате приміщення з низькою стелею, оздоблене різноманітними механізмами — мало курйозний вигляд. У дальньому його кінці стояла група з дев'яти плавців із мускулистими засмаглими тілами в купальних трусах, в іншому за верстатами в напівтемряві з точковим освітленням двоє матросів у сірих комбінезонах гострили ножі, висікаючи снопи яскравих синьо-оранжевих іскор. Дехто з плавців уже тримав у руці спис. Після обміну рукостисканнями Бонд попросив оглянути спис. Смертоносна зброя — лезо, загостре, як стилет, із зазублинами на кінці, було надійно прикріплене до довгого та міцного держака. Джеймс торкнувся пальцем — таке лезо проштрикне навіть акулячу шкіру. Яка зброя буде у ворога? Напевне, пневматичні рушниці. Бонд оглянув молодих бронзовошкірих хлопців. Вони посміхалися. Будуть втрати, можливо, й не одна. Треба підготуватися так, щоби створити макси-

¹ Один із перших ядерних реакторів для флоту, який виявився незадовільним і згодом був замінений на більш надійний та безпечніший воднево-водяний. Рідкий метал не потребує високого тиску, але він реагує з киснем та воднем, що може спричинити аварію. І рідкий метал буває рідким тільки за певної високої температури, а коли реактор не працює, такий теплоносій потрібно нагрівати, аби він не затвердів і не вивів із ладу реактор, що створює великі проблеми з обслуговуванням.

мальний ефект несподіванки. Проте золотисту засмагу цих хлопців та їхню з Лейтером блідість помітять у місячному світлі з двадцяти футів. Достатня відстань для пневматичних рушниць, але марна для списів.

— На борту є гумові костюми? — запитав Бонд Фаллона.

— Звісно є, командере. Ми ходимо і в холодних водах. Не весь час під пальмами прохолоджуємося.

— Нам вони знадобляться. І напишіть на спинах білим чи жовтим номери — так ми зможемо більш-менш легко відрізнити своїх від чужих.

— Буде зроблено. Гей, Фонда, Джонсоне, — гукнув старшина. — Бігом до інтенданта — захопіть костюми для усієї команди. Брекене, принеси з комори відерце гумової фарби. Намалюй на спинах номери завдовжки фут. Від одного до дванадцяти. Виконуйте!

Згодом, коли глянсуваті чорні костюми висіли уздовж стіни, немов шкірки кажанів, Бонд звернувся до команди:

— Хлопці, ми йдемо на запеклу підводну баталію. Будуть втрати. Якщо хтось передумав — кажіть зараз, — матроси лише посміхалися. — Гаразд. Отже, попливемо на глибині десяти футів, дистанція — чверть милі, максимум — пів милі. Це нескладно. Місяць нам підсвічуватиме, на дні — білий пісок, подекуди — морська трава. Пливемо в середньому темпі, вишикувавшись трикутником. Я йду попереду номером першим, другим — містер Лейтер, за ним — номером третім — старшина Фаллон. Інші розходяться клином, як гуси. Головне — не випускати з поля зору номер попереду, тоді ніхто не загубиться. Стережіться коралових куців. Карти показують, що справжніх рифів тут нема, лише поодинокі уламки. Ми вийдемо у море в час ранкового полювання, але уваги варті лише великі риби. Якщо вони вами не цікавляться — не звертайте на них уваги. Коли ж хтось наблизиться — нападайте утрюх. Проте навряд чи хто з них наважиться нападати. Якщо трима-

тимемося купчасто, вони сприймуть нас за велетенську рибу і, сподіваюся, дадуть широкий прохід. Стережіться морських їжаків на коралах та не забувайте про вістря списів. Краще тримати їх лезом униз. І головне — поводьтесь тихо. Нам конче необхідно захопити супротивників зненацька. У них — пневматичні рушниці, дальність стрільби — двадцять футів, головна вада — їх довго перезаряджати. Якщо ціляться — згрупуйтеся, щоб становити якомога меншу мішень. У воді тримайтеся пласко, не опускайте ноги, щоб не збільшувати площу можливого ураження. Після пострілу — відразу атакуйте. Навіть один удар списом знешкодить ворога. Поранені мають подбати про себе самі. Медсестр із ношами у нас не буде. Якщо вас поранено, відходьте з поля бою до найближчої коралової брили і залишайтеся там. Або пливіть до берега чи мілководдя. Якщо у вас влучили, не намагайтеся витягнути стрілу. Затисніть поранення, вас обов'язково підберуть. У старшини Фаллона будуть сигнальні ракети — коли почнеться сутічка, він подасть сигнал, підводний човен вирине і надішле рятувальну шлюпку з озброєним загоном та корабельного лікаря. Запитання є?

— Які наші дії після виходу з човна, сер?

— Намагайтесь якомога менше шуміти. Відразу опускайтесь на десять футів і займайте місце у строю. На нашому боці — легкий бриз, але турбулентності на поверхні не уникнути. Одразу пірнайте поглибше.

— Як щодо сигналів під водою, сер? У разі якщо маска вийде з ладу, наприклад.

— Великий палець униз у разі будь-якої небезпеки, витягнута вперед рука — «велика риба». Великий палець догори — «я зрозумів» чи «поспішаю на допомогу». Поки що достатньо. — Бонд посміхнувся. — Ноги вище голови — значить, вам каюк.

Матроси дружно розсміялися.

Озався гучномовець.

— Команду плавців викликають до аварійного люка. Повторюю, команду плавців викликають до аварійного люка. Зі спорядженням. Командере Бонд, на вас чекають у штурманській рубці.

Виття двигунів перетворилося на стогін, а потім настала тиша. З м'яким поштовхом «Манта» лягла на дно.

ПІДВОДНА БАТАЛІЯ

Бонда вистрелило через аварійний люк стисненим повітрям. Над головою розстелялася рівнина моря, що знизу мала вигляд блискучої мінливої пластини зі сріблявих бульбочок, які перемішували невеличкі хвилі. Добре, що вгорі гуляв легкий вітерець. Величезний пухир повітря промчав повз і вибухнув на сріблявій стелі подібно до невеличкої бомби. Різко заклало вуха, і, щоб позбутися декомпресії, Бонд запрацював ластами, допоки не зависнув на глибині десяти футів.

Унизу чорнів продовгуватий корпус «Манти», який звідси виглядав зловісно й небезпечно. В середині палало яскраве світло, і сотня членів команди займалася своїми справами. Він чомусь укрився мурашками. Раптом з аварійного люка вибухнуло, немов підводний човен вів підводну стрільбу, і в хмарці срібних бульбашок у його бік помчала чорна торпеда — Лейтер. Бонд поквапився забратися з дороги і поплив на поверхню. Обережно виставив голову і роздивився, колихаючись на хвилях. «Диско», все ще без жодного вогника на борту, чорніла приблизно за милю ліворуч. На палубах — жодної постаті. За милю на північ вимальовувався чорний силует Гранд-Багами, облямований білим піском та піною хвиль, що облизували берег. Можна було роздивитись уламки та цілі шапки білих коралів у прибережних водах. Над островом, вище від спрямованих у небо ракетних пускових

башт, які з відстані виглядали чорними скелетами, підморгували червоними очима проблискові авіаційні вогні. Зорієнтувавшись, Джеймс безшумно пірнув, а на глибині десяти футів, вирівнявши тіло в бажаному напрямку на кшталт стрілки компаса, зупинився, трохи перебираючи ластами та чекаючи, коли збереться уся група.

Десять хвилин тому командер Педерсен, досі непорушний та спокійний, як скеля, зустрів Бонда бурхливо:

— Чорт забирай, усе вийшло, як ви казали! Вони стали на якір десять хвилин тому, й відтоді наш сонар реєструє дивні звуки, підводні шуми — саме такі, про які ви попереджали, немов хтось пореається в підводному відсіку. Більше нічого не відбувається, але й цього достатньо. Думаю, вам з хлопцями пора висуватися. Коли вийдете, я підніму антену й відправлю оперативне зведення в Морський департамент та попереджу ракетну базу бути готовою до негайної евакуації у разі, якщо піде щось не так. Тоді піднімуся футів до двадцяти, заряджу дві торпеди, і будемо спостерігати за яхтою через перископ. Я наказав старшині при можливості уникати зіткнення і видав йому другу сигнальну ракету — в разі, якщо наші справи стануть кепськими. Будемо сподіватися на краще, але я хочу звести ризики до мінімуму. Якщо побачу другу сигнальну ракету, підемо на зближення. Вдарю по «Диско» разок-другий торпедами та візьму на абордаж. А тоді дам їм прочухана, допоки не виловимо ту бомбу і не доправимо в безпечне місце, — капітан засмучено похитав головою і скуйовдив коротенький чорний йоржик. — Ну і ситуація, командере. Будемо діяти згідно з обстановкою. — Він простягнув руку. — Що ж, пора рухатись. Удачі. Сподіваюся, мої хлопці не зганьблять честі корабля.

Хтось торкнувся плеча Бонда — Лейтер. Посміхаючись під маскою, він підняв великий палець. Бонд оглянувся — плавці вишукувалися нерівним клином,

повільно перебираючи лапами та руками, щоб залишатися на місці. Бонд кивнув і рушив уперед у неспішному темпі; одна рука притиснута до боку, інша — зі списом — до грудей. Позаду загін розвернувся і поплив слідом, нагадуючи гігантського ската на полюванні. В гумовому костюмі було душно та волого, а рециркульований кисень у загубнику тхнув ґумою, проте Джеймс не звертав уваги на незручності, сконцентрувавшись на рівномірному русі й намагаючись витримувати заданий напрямок на виступаючий кораловий куц, котрий намітив як перший орієнтир.

Далеко вниз, куди не проникало місячне сяйво, білів пісок та зрідка траплялися темні острівці морської трави. Нічне море навкруги видавалось одним суцільним бляклим чертогом, з-за віддаленого тьмяного покрову якого Бонд — усупереч здоровому глузду і раціональності — будь-якого моменту очікував появи чорного торпедоподібного тіла великої риби. Його органи відчуття загострилися до краю, але все було спокійно, ніщо не рухалося, ніхто не ринув у їхній бік; поступово галявини морської трави ставали чіткішими, на піщаному дні можна було розгледіти брижі в міру того, як дно піднімалось із п'ятдесяти до сорока, а невдовзі до тридцяти футів.

Аби впевнитися, що усе нормально, Бонд швидко оглянувся через плече — місячне світло виблискувало на овальних стеклах масок та лезах списів. Хоч би напасти несподівано! Який неприємний сюрприз вони «подарували» б супротивнику, якби вистрибнули з-за рифу! Від цієї думки серце радісно закалатало, але піднесення відразу змінилося гнітючим страхом за дівчину. А якщо її потягнули зі собою і їм судиться зустрітися в поєдинку? Чи зможе він підняти проти неї зброю? Маячня! Вона залишилася на борту, в безпеці. Вони побачаться скоро, тільки-но закінчиться операція.

Попереду завиднілася невисока коралова брила, Бонд сконцентрувався. Далі — інші рифи, усіяні морськими їжаками, між ними снували зграйки блискучих рибок, купка морських віял колихалася в такт припливам та відпливам, наче волосся потопельниці. Збавивши хід, Бонд відчув, як ззаду хтось тицьнувся — Лейтер чи Фаллон. Вільною рукою він дав сигнал сповільнитись і неспішно рушив уперед, задерши голову, шукаючи, де засрібляться хвилі довкола верхівки вибраного орієнтира. Ось він, трохи ліворуч. Він збився з курсу на двадцять футів. Наблизившись, віддав команду стояти, а сам піднявся по рифу й обережно висунув голову. Яхта була на своєму місці, чіткіше вимальовуючись у світлі повного місяця. На палубі — жодних ознак життя. Джеймс обвів поглядом море до самого берега — нічого, крім коливання хвильок на сріблявій місячній доріжці. Подивився в інший бік — лише баранці на мілинах, а за шістсот ярдів далі — чиста берегова лінія. Бонд пошукав очима незвичайну бурхливість, якісь тіні, будь-який рух — і дещо помітив. За сто ярдів, на краю лагуни зі спокійною водою, посеред коралових верхівок виринула, блиснувши маскою, бліда голова, озирнулася навкруги і незагайо занурилася.

У Бонда перехопило дихання, серце закалатало під гумовим костюмом. Відчувши, що задихається, він вирвав з рота загубник, хапаючи свіже повітря. Запам'ятавши напрямок, встромив у рот дихальну трубку й пішов униз.

Загін, виблискуючи масками, чекав на сигнал. Джеймс кілька разів підняв великий палець і у відповідь побачив у масках усмішки. Він перехопив спис зручніше для атаки й поплив уперед над низькими кораловими порогами.

Тепер усе вирішували швидкість та обережне лавірування між коралами. Риби кинулися врозсип, сполохані зграєю дванадцяти чорних торпед, які рвалися вперед. Через п'ятдесят ярдів Бонд скомандував уповільнитися та розійтися віялом, створивши бойовий порядок, а сам

обережно сунув уперед, до різі в очах вдивляючись у сірий туман. Є! Блиснуло одне біле тіло, потім друге, за ним — третє. Джеймс махнув рукою, даючи сигнал до атаки, а сам, виставивши спис, кинувся першим.

Загін Бонда зайшов із флангу, й це було помилкою. Джеймс зрозумів це відразу, тільки-но побачив, що команда СПЕКТРа продовжує рухатись уперед із вражаючою швидкістю. Бонд запізно розгледів моторчики на спинах у ворога — люди Ларго були споряджені пневматичними прискорювачами із невеличкими пропелерами, громіздкі циліндри яких розмістилися поміж двох балонів акваланга. У поєднанні з ластами такий засіб пересування подвоював швидкість плавця на прямій дистанції, але тут, посеред коралових скель, та ще з маневруючими санчатами, які тягнув електричний скутер, команда СПЕКТРа рухалася швидше групи Бонда приблизно на вузол. Супротивники наближалися до точки зіткнення, пропустивши яку, ворога вже не наздогнати. Як же їх багато! Бонд облишив рахувати після дванадцяти. Більшість озброєна пневматичними рушницями з додатковими стрілами в сагайдаку на стегні. Шанси були явно не на їхньому боці. Якби ще наблизитися на відстань удару списа, поки хтось не зчинить тривогу!

Тридцять ярдів, двадцять. Бонд озирнувся — шестеро чоловіків пливли на відстані руки, інші витягнулись у нерівну лінію. Люди Ларго рухалися спокійно, не оглядаючись. Ніхто не помітив чорних тіней, які наближалися до них через корали. Але того моменту, коли Бонд порівнявся з останнім підводником із групи Ларго, місяць відкинув тінь на ділянку піску, й один, потім другий — озирнулися через плече. Джеймс відштовхнувся ногою від коралового рифу і стрімголов кинув тіло вперед. Чоловік не встиг захиститися — коли спис Бонда увіткнувся тому в бік, його відкинуло на сусіда. Джеймс шугнув слідом, незграбно витягнув спис — чоловік випустив рушницю, зігнувся навпіл, тримаючись за бік.

Бонд метнувся в гущу тіл, ударив списом, але плавці заметушилися і кинулись урозсип, надавши обертів прискорювачам. Ще один проплив стороною, прикриваючи обличчя — раптовий удар списом розбив маску. Той замолотив ногами, поспішаючи на поверхню, і ногою влучив Бонду в голову. Стріла проштрикнула гумовий костюм Джеймса на животі: відразу стало мокро — чи то від крові, чи від води. Йому пощастило ухилитися від іншої стріли, але у голову влупив приклад рушниці — добре, що удар пом'якшила вода. Це дещо приголомшило Бонда, і він був змушений схопитися за корал, щоб хоч трохи оговтатися. Цієї миті лава чорних тіл накопилася із-позаду, і довкола закипіли двобої, забарвлюючи воду чорними плямами крові.

Битва перемістилася на широку порожню ділянку, обрамлену уламками коралових рифів. На дальньому кінці Бонд помітив санчата із запряженою сріблявою торпедою скутера. На санчатах, в оточенні групи аквалангістів, серед яких було легко розпізнати могутню фігуру Ларго, лежав у гумовому чохлах витягнутий товстий предмет. Бонд заховався за коралову брилу і над самим піском поплив уздовж підводної арени, але майже відразу зупинився — в сутінках примостився навпочіпки стрілець. Піднявши рушницю, він ретельно вибирав ціль. Оглянувши поле битви, Джеймс побачив Лейтера, який явно програвав двобій — супротивник учепився йому в горло, а Фелікс гаком, з якого злетіла лапа, лише шкрябав тому спину. Бонд зробив два потужних гребки лапами і, використовуючи інерцію тіла, зі шести футів жбурнув у стрільця спис. Легкий держак майже не мав у воді маси, але лезо увійшло в руку чоловіка саме того моменту, кола з дула рушниці зафонтанили бульбочки. Стріла пішла вбік, чоловік розвернувся і попер на Бонда. Краєчком ока Джеймс побачив, як його спис повільно спливає на поверхню. У незграбному кидку він

по-бейсбольному пірнув до ніг супротивника й підсік його. Рушниця дулом врізалася Бонду в скроню, але він усе ж таки дотягнувся до голови ворога та зірвав маску. Цього вистачило. Джеймс провів поглядом чоловіка, який, осліпнувши від солоної води, щосили кинувся до поверхні. Хтось торкнувся ліктя Бонда — Лейтер затиснув долонею кисневий шланг, його обличчя під маскою було спотворене. Фелікс показав, що треба піднятися. Зрозумівши, Бонд схопив Лейтера за талію і швидко запрацював ластами, долаючи п'ятнадцятифутовий шар води. Вискочивши на поверхню, Лейтер вирвав із рота розрізаний дихальний шланг і почав гарячково хапати повітря. Джеймс дав йому відсапатись, а потім показав на поближній риф. Лейтер вилаявся, наказав іти під три чорти й зайнятися справою. Бонд знову підняв великий палець і пішов під воду.

Опинившись поміж знайомих йому коралових піків, почав пробиратися в напрямку Ларго. Тут і там бились, а за хвилику Джеймс опинився під плавцем — матросом з «Манти», який дивився на нього згори. Він лежав на поверхні, обличчя у воді, без маски, волосся розвіялося, рот неприродно вишкірився. На дні серед уламків коралів валялися залишки після бою — кисневий балон, ошмаття гуми, цілий акваланг та кілька стріл від пневматичних рушниць. Бонд прихопив дві зі собою. Він доплив до краю лагуни, де точилася боротьба. Санчата з непристойною гумовою сосискою все ще були на місці, поруч — двоє вартових з рушницями, готовими до пострілу. Ларго не було ніде, місячне сяйво послабшало. Джеймс вдивлявся у скаламучену ластами воду; пісочні візерунчасті брижі на дні зникли, стерті та збовтані ногами бійців. На скаламучених ділянках снували маленькі рибки, підбираючи шматочки водоростей та інший харч, немов чайки чи граки на ріллі. Дивиться тут було ні на що, як і важко зрозуміти, на чію користь схиляється

битва, тепер розсипана на дюжину окремих поєдинків. Що там на поверхні? Коли Бонд підняв Лейтера, то бачив червоний сигнальний фаєр. Скільки чекати на рятувальну шлюпку з «Манти» і що робити йому — залишатися на місці та стерегти бомбу?

Рішення прийшло само собою. Справа на арену ви-стрибнула з-поза завіси каламуті блискуча торпеда електричного скутера. Ларго сидів на ній верхи у сідлі. Він нахилився вперед до низького плексигласового щитка задля швидкості, в лівій руці тримав два списи з «Манти», а правою стискав штурвал скутера. При його появі двоє охоронців кинули рушниці на пісок і підняли зчіпну муфту санчат. Скинувши швидкість, Ларго поплив до них за інерцією. Один із чоловіків схопив торпеду за штурвал та підтягнув до зчіпки. Вони готувались утекти! Ларго перевезе бомбу через риф і скине на глибині або закопає. Те саме вони зроблять з другою бомбою на «Диско». А без доказів Ларго завжди зможе сказати, що на нього полювали інші шукачі скарбів. Звідки йому знати, що це підводники з американської субмарини? Його люди відбивалися пневматичними рушницями проти акул тільки тому, що на них напали першими. Знову скарби — версія, проти якої нічого заперечити!

Люди Ларго вовтузилися з муфтою, Ларго тривожно озирався. Бонд прикинув відстань і, сильно відштовхнувшись од рифу, метнувся вперед.

Ларго повернувся саме вчасно, щоб підняти руку й відбити удар Джеймса списом у правиці, а ліва стріла Бонда лише подряпала балон його акваланга. Джеймс напірав, опустивши голову, його руки тягнулися до кисневої трубки в роті Ларго. Той підняв руки, щоб захистити шланг, випустив обидва списи і смикнув штурвал керування. Скутер здригнувся і, задерши носа, рвонув геть разом із двома охоронцями, котрі намагалися його втримати.

Закони двобою у воді не діяли. Два супротивники, стиснувши зубами гумові загубники, бо від них залежало їхнє життя, метушилися, шарпали один одного, але Ларго мав перевагу, бо міцно сидів у сідлі, затиснувши скутер ногами, а Бонду доводилось однією рукою триматися за апарат. Ларго знову і знову молотив Джеймса по обличчю ліктем, а той як міг відхилявся, приймаючи удари куди завгодно, лише не по дорогоцінному склу дихальної маски. Бонд вільною рукою діставав супротивнику лише до нирок і завдавав удар за ударом по засмаглому мускулистому тілу.

Скутер вистрибнув на поверхню за п'ятдесят ярдів до входу в широкий канал, що вів у відкрите море. Від ваги Бонда, який сидів на хвості, ніс скутера задерся під кутом сорок п'ять градусів. Хвилі хлистали Бонда, і тепер будь-якої миті Ларго міг повернутися та вчепитись у нього ручищами. Джеймс прийняв рішення — відчепився від акваланга Ларго і, тримаючись на хвості торпеди лише ногами, почав сповзати назад, поки не вперся у стерно спиною. Лише б не попасти під гвинт! Просунувши руку між ніг, він учепився рукою в стерно і відкинувся назад. Його голова опинилася за кілька дюймів від працюючого пропелера, вода клекотіла, але він не здавався, відчуваючи, як корма занурюється глибше і глибше. Клятий апарат ось-ось стане «на попа». Бонд рукою вивернув стерно вбік і тоді нарешті розтиснув пальці, які геть застрягли від напруження. Торпеда пішла дугою і стала дибки. Від несподівано крутого повороту Ларго викинуло із сідла. Він упав у воду, відразу розвернувся і ліг на морській поверхні, шукаючи очима Бонда.

Джеймс був повністю знесилений та вичавлений. Він зробив справу, тепер краще кудись забитись і спробувати вижити. Бомба стоїть нерухомо, скутер відплив і тепер намотує круги на воді. Злий намір Ларго зірвано. Бонд зібрав силу волі в кулак і мляво пірнув, сподіваючись знайти схованку серед коралових хащів.

Ларго неспішно, все ще повний сил, пірнув за ним слідом, загібаючи воду потужними гребками. Бонд опустився на дно і почав петляти між кораловими брилами. Побачив білий пісок, за ним — розвилка. Бонд, покладаючись на захист гідрокостюма, вибрав вузький прохід між гострих брил. Чорна тінь пливла слідом. Ларго не став опускатися на дно і заходити у прохід, а поплив зверху, вичікуючи. Бонд зиркнув догори, Ларго хижо посміхнувся — він розумів, що дістав супротивника. Джеймс розім'яв пальці, відновлюючи кровообіг. Що протиставити тим міцним рукам, які нагадували радше механічні захвати?

Вузький прохід розширювався, попереду виднілася ділянка піску. Місця для розвороту не було, пливати можна лише вперед, у пастку. Бонд зупинився і встав — єдине, що лишалося. Ларго завів його, як мишу, в пастку. Але супротивникові доведеться спуститися. Бонд підняв голову — могутнє блискуче тіло в супроводі сріблявих бульбочок просувалось у напрямку відкритої води. Вправно, немов морський котик, Ларго пірнув до самого дна і став на твердий пісок обличчям до виходу. Відтак повільно рушив уперед між вузькими стінами каньйону, витягнувши могутні руки. Не доходячи до Бонда кроків десять, зупинився й обмацав поглядом коралові стінки. Потім викинув руку і щось схопив, а коли розкрив — у правиці було на вісім пальців більше. Маленький восьминіг ворушився, наче квітка на вітрі. Під маскою губи Ларго склались у посмішку, він багатозначно постукав пальцем по склу маски. Бонд нахилився й підняв уламок каменя, вкритий мушлями. Жест Ларго був радше театральним. Камінь у маску — значно ефективніше восьминога. Бонда непокоїв не восьминіг — недавно Джеймс перебував у кублі цих істот — його бентежили довгі ручища Ларго.

Ларго зробив крок, другий. Бонд позадкував, чіпляючись балоном за краї каньйону, намагаючись не по-

різати гумовий костюм. Ларго напивав — повільно, але нестримно. Ще кілька кроків — і він атакуватиме.

Раптом Бонд помітив рух за спиною супротивника. Хтось прийшов на допомогу? Але ні — тінь біла, не чорна. Хтось із ворожої команди!

Ларго рвонувся вперед.

Бонд відштовхнувся ногою від корала і стрибнув у ноги ворогу, поціляючи гострим уламком скелі тому в пах. Але Ларго був готовий до такого фінта. Він виставив уперед коліно і влучив Джеймсу в голову, водночас опустив руку і причепив маленького восьминога на його маску. Потім схопив руками Бонда за шию, підняв, наче якогось хлопчиська, і почав душити. Джеймс нічого не бачив, відчував лише слизькі щупальці на щоках та лобі й іще щільніше стискав зубами дихальну трубку. Кров стукала у скронях, він розумів, що кінець близький. Повільно опустився на коліна.

Що сталося? Він тоне? Чому послабшала хватка на горлі? Очі вирячилися, посвітлішало. Восьминіг, який переліз на груди, відчепився і шугнув назад до коралів. Перед ним на піску лежав Ларго і мляво смикався, з горла стирчала стріла, а позаду висіла у воді тендітна постать і встромляла в рушницю нову стрілу. В прозорій воді довге волосся розвівалось, як вуаль.

Бонд повільно підвівся, зробив крок уперед і раптом відчув, що ноги його не слухаються. В очах потемніло, Джеймс ухопився за коралову брилу, зуби на дихальній трубці трохи розтиснулися, він відчув у роті смак солоної води.

— Ні, — наказав сам собі. — Тримайся!

Його взяли за руку. Під маскою він побачив очі Доміно — порожні, розгублені, думками вона була далеко. Що сталося? Бонд одразу прийшов до тями. Тіло дівчини було в синцях, які частково приховував купальний костюм. Якщо він і далі стоятиме, наче вкопаний, вони обоє задихнуться. Повільно почав рухати ногами в ластах,

немов налитими свинцем. Потроху вони піднімались. Урешті-решт, Доміно теж запрацювала ластами.

Удвох вони виринули на поверхню і лягли на воду, легко погойдуючись на дрібних хвилях.

Устричний колір світанку перетворився на рожевий. Займався новий день, який обіцяв бути чудовим.

ВІДПОЧИНЬТЕ, МІСТЕРЕ БОНД!

Фелікс Лейтер увійшов у білосніжно-стерильну палату та зі змовницьким виглядом зачинив за собою двері. Підійшов до ліжка, на якому дрімав Бонд.

— Як ся маєш, друзяко?

— Непогано. Ось щойно очунав.

— Лікар нікого до тебе не пускає, але я думаю, тобі цікаво послухати, чим діло скінчилося?

— Звісно, — Бонд спробував сконцентруватися. Насправді йому було байдуже. Його цікавила лише доля дівчини.

— Гарзд, спробую стисло. Лікар якраз робить обхід, тож виб'є з мене усе лайно, якщо застукає з тобою. Коротше, ми знайшли обидві бомби, і Котце — той фізик — заспівав, як соловейко. СПЕКТР — таки справжнє кубло неприторенних мерзотників — колишніх оперативників СМЕРШу, мафії, гестапо та іншої кодли. Штаб-квартира — в Парижі. За старшого у них такий собі Блофельд, і цьому мерзотникові вдалось ушитися, принаймні ЦРУ його поки що не схопило. Напевне, Блофельда насторожило радіомовчання Ларго. Цей хлопець — справжній геній. За словами Котце, у СПЕКТРа на рахунках мільйони доларів, і це при тому, що вони розпочали діяти п'ять чи шість років тому. Дана операція мала стати завершальною. Так, ти був правий,

Маямі — їхня мішень номер два. Збиралися залишити бомбу в яхт-клубі.

— Отже, тепер усі щасливі, — слабо посміхнувся Бонд.

— Ну, так. Окрім мене. Я навіть у сортир від того радіоприймача відійти не можу, з нього вже дим іде. Та й за тобою плаче пачка шифрограм від М. Дякуючи Богу, сьогодні прилітає команда генералів з ЦРУ і з твого відомства — хай розгрібають. А ми посидимо збоку, подивимось, як наші уряди викручуватимуться, виносячи події на широкий загал, — що сказати журналістам, що робити з тим СПЕКТРОм, надати тобі титул лорда чи герцога, а мене, напевне, умовлятимуть піти в президенти, одне слово, турбот у них — повний рот. А потім заберемося звідси і влаштуємо капітальну вечірку. Якщо забажаєш прихопити Доміно, я не буду проти. Ось хто насправді заслуговує на медаль! У неї сталеві нерви. Її таки схопили з тим клятим лічильником Гейгера, і тільки богу відомо, що Ларго з нею робив. Але вона слова не сказала, уявляєш? Коли команда вирушила закладати бомбу, Доміно якимось дивом удалося вилізти з кабіни через ілюмінатор; вона схопила рушницю й акваланг та поспішила слідом за Ларго! Та ще не лише прикінчила мерзотника, а й разом і тебе врятувала. Присягаюся, ніколи більше не назву дівчину «слабкою», принаймні італійку, — Лейтер нагострив вуха і посунув до дверей. — Чорт, кляті лікарі! Бувай, Джеймсе, я побіг. — Він тихенько відчинив двері, з мить прислухався, а потім вислизнув із палати.

— Зачекай, Феліксе! — відчайдушно простогнав Бонд, але друга й слід пропав. Джеймс відкинувся на подушки і втупився у стелю. Всередині закипала злість і... паніка. Якого біса він нічого не розповів про дівчину! Балакав увесь час ні про що. А що з Доміно, як вона? Де вона?

Двері відчинилися. Бонд ривком сів у ліжку. Й одразу загорлав на постать у білому халаті:

— Дівчина! Що з нею? Відповідайте. Швидко!

Доктор Штенгель — відомий у Нассау лікар, був не тільки модним, а ще й насправді тямущим фахівцем медицини. Йому, євреєві, довелось утікати від Гітлера, а то б нині, напевне, завідував би солідним шпиталем у, скажімо, Дюссельдорфі. Але наразі вдячні пацієнти побудували йому клініку в Нассау, де він лікував місцевих жителів за кілька шилінгів за візит, а мільйонерів та їхніх дружин — за десять гіней. Найчастіше мав справу з передозуванням снодійного, віковими хворобами, подряпинами, отруєннями і старими ранами, немов за часів піратів. Тепер же — за наказом губернатора та підпискою про нерозголошення таємниці доктор Штенгель не ставив зайвих питань про пацієнтів, як, власне, й про шістнадцять автопсій, які довелося зробити — шести американцям з великої субмарини та десяти — рахуючи власника — з пречудової яхти, що давненько прибула на Багами.

— Якщо йдеться про міс Віталі, — спокійно відповів лікар, — то з нею усе гаразд. Вона одужує після шоку. Дівчина потребує відпочинку.

— Але що з нею?

— Вона забагато пропливла. В її стані це було ще недоречно. Вона перевтомилася.

— Як це?

Лікар рушив до виходу.

— Вам також треба відпочити. На вашу долю випали чималі випробування. Кожні шість годин даватимуть снодійне, бо вам треба багато спати. Скоро будете як новенький. А поки що відпочиньте, містере Бонд.

Де він чув цю ідіотську фразу — змовилися вони всі, чи що? Джеймса переповнила лють, він підскочив з ліжка і, незважаючи на легке запаморочення, кинувся до Штенгеля, потрясаючи кулаками перед його чемним обличчям. Лікар сприйняв цей емоційний вибух незворушно — по-перше, він до такого звик; а по-друге,

знав, що невдовзі подіє снодійне, яке вирубає Бонда на кілька годин.

— Відпочити! Чорт забирай! Самі відпочивайте! Негайно розкажіть, що з дівчиною! Де вона? В якій палаті? — нарешті Бонд безвільно опустив руки і тихо попросив: — Будь ласка, лікарю. Скажіть, мені конче треба.

— Гарзд, — відповів доктор Штенгель. — Із міс Віталі обійшлися дуже жорстоко, вона потерпає від численних опіків, усе ще страждає від болю. Але, — він підбадьорливо махнув рукою, — вона зараз у сусідній палаті № 4. Можете до неї заглянути, але хіба що на хвилинку — як і вам, їй треба відпочивати. Домовилися? — він одчинив двері.

— Величезне вам спасибі, лікарю! — Джеймс нетвердою ногою вийшов з палати; ноги слухалися погано, в голові паморочилося. Доктор Штенгель провів поглядом Бонда — той з надмірною обережністю, як п'яний, відчинив двері сусідньої палати, увійшов і акуратно зачинив їх за собою. Штенгель пішов собі далі — нічого, хай побачаться, вони обоє потребують і ніжнього погляду, і ласкавого слова.

Крихітна кімната була смугастою через сонячне світло, що просочувалося крізь жалюзі. Нетвердою ногою Бонд дочвалав до ліжка й опустився на коліна. Доміно повернула голову в його бік, виставила руку, скуйовдила волосся Джеймса і притягнула до себе.

— Залишся зі мною, — мовила хриплим голосом. — Чуєш, Джеймсе, не кидай мене.

Бонд мовчав. Вона потрусила його голову:

— Чуєш мене? Не кидай! — І відчула, як Джеймс опускається на підлогу. Доміно відпустила руку — він сповз на килимок біля ліжка. Дівчина підвелася, щоб роздивитися — Бонд спав, підклавши руку під голову.

Доміно з хвилину розглядала смугляве, суворе обличчя, потім зітхнула, зісунула подушку на край ліжка, щоб будь-якого моменту можна було помилуватися Джеймсом, і заплющила очі.

ЗМІСТ

Відпочиньте, містере Бонд!	7
«Чагарниковий рай»	16
Диба	28
Чай та протистояння	35
Спектр	48
Фіалковий присмак	60
Не забудь смикнути за кільце.....	72
Маленькі блошки на спинах великих.....	83
Заупокійна меса	95
“Disco Volante”	106
Доміно	122
Людина з ЦРУ.....	135
Мене звати Еміліо Ларго.....	146
Гіркий присмак мартіні.....	158
Герой з картинки.....	169
Рукавичка кинута	185
Печера червонооких	193
Смак жінки.....	208
Коли закінчуються поцілунки.....	218
Пора приймати рішення	227
Повільно і дуже ніжно	235
Переслідування	243
Підводна баталія	254
Відпочиньте, містере Бонд!	265

УДК 82-312.4

Ф 71

Флемінг Ієн

Ф 71 **Кульова блискавка** : детектив / І. Флемінг ; пер. з англ. Алекс Антомонов. — Тернопіль : Навчальна книга — Богдан, 2021. — 272 с.

© Ian Fleming Publications Limited, 1961

© Алекс Антомонов, переклад, 2020

© Навчальна книга–Богдан, виключна

ліцензія на видання, оригінал-макет, 2021

ISBN 978-966-10-6593-1

Літературно-художнє видання

ФЛЕМІНГ Ієн

КУЛЬОВА БЛИСКАВКА

Детектив

Переклад *Алекса Антомонова*

Головний редактор *Богдан Будний*

Літературний редактор *Богдан Мельничук*

Редактор *Петро Ктитор*

Обкладинка *Олега Кіналя*

Художнє редагування *Володимира Басалиги*

Технічна редакторка *Неля Домарецька*

Комп'ютерна верстка *Нелі Домарецької*

Підписано до друку 10.06.2021. Формат 84×100/32.

Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 13,26.

Умовн. фарбо-відб. 13,26. Накл. 1000 пр.

Термін придатності необмежений, зберігати в сухому місці.

Видавництво «Навчальна книга–Богдан»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Видавництво «Навчальна книга — Богдан» у соцмережах:

bohdanbooks

bohdan_books

c/NKBohdan

t.me/bohdanbooks